

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

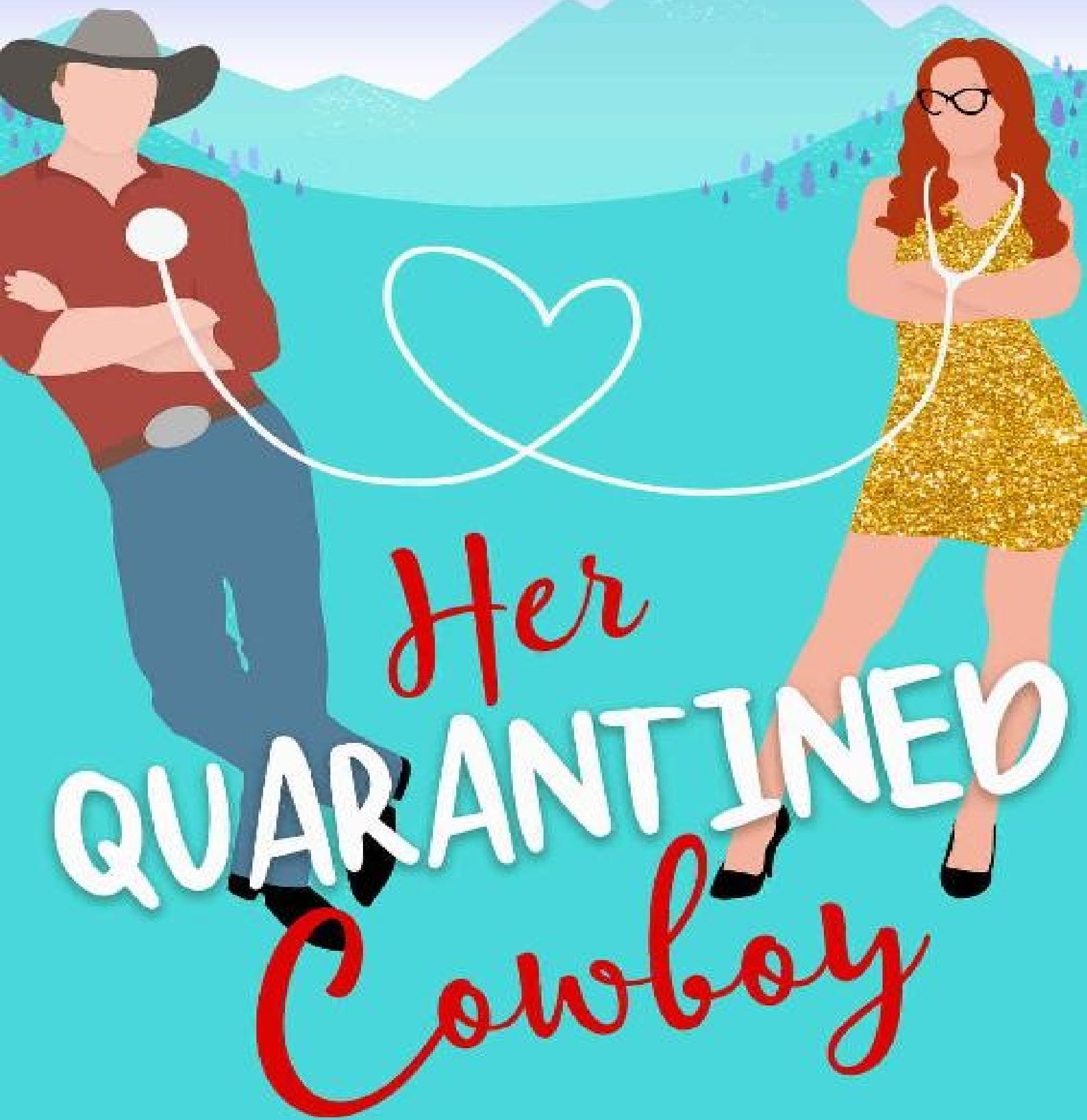
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A WEST BROTHERS ROMANCE #1

KATHY FAWCETT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KARANTINAYA ALINMIŞ KOVBOYU

KATHY FAWCETT

© 2020 Kathy Fawcett

Tüm hakları saklıdır

Karantinalı Kovboy bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek mekânlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yazarın izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz. İzin için iletişime geçin kathy@kathyfawcett.com

Steve Fawcett tarafından kapak

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Daha Fazla West Brothers](#)

[Romanı Kathy Fawcett'in Diğer](#)

[Kitapları Kathy Fawcett](#)

[Hakkında](#)

BÖLÜM 1

T Hastanenin otomatik kapıları arkasından *vınl*ayarak kapandı ve Kat derin bir nefes aldı. Bu tanıdık sesi duymak onu kan basıncı dengelenmeye başlar.

"Sakin ol kızım," diye öğütledi kendi kendine, fayansların üzerinde yavaş ve temkinli adımlarla yürürken. "Sadece bir ayağını diğerinin önüne koy."

Gunnar West'in otoparktaki kamyonetinden arkasına baktığını düşünmüyordu. Ama eğer küçük elbisesi ve sivri topuklu ayakkabılarıyla lobinin parlak zemininde gezinmesini izliyorsa, ona tökezleyip yüzüstü düştüğünü görme zevkini tattırmak istemiyordu.

Tanışma randevusunda yaşanan küçük düşürücü bir olay Kat'in kaldıracılabileceği tek şeydi.

Her ölçülü adımda, hayatı üzerindeki kontrolünü biraz daha geri kazanmayı ve dünyayı bir kez daha dışarıda bırakmayı umuyordu.

O zaman Kat hiç tanışmamış olmayı dilediği kovboyu unutmaya başlayabilirdi.

BÖLÜM 2

Josh Quell hastane girişinde patronunun yolunu kesip ona bir tıbbi çizelge ve laboratuvar önlüğü vermek istedi. Bunu düşündüğü için mutluydu.

Kat'e bir örtü getirin, özellikle de gözleri isteksizce aşağı bakıp şok içinde genişledikten sonra.

"İşte buradayım," dedi Kat, lobi kapısından sendeleyerek geçtikten sonra baş stajyerine ulaştı.

Bütün geceler boyunca! Josh başını salladı.

Bulaşıcı hastalıklar uzmanı Kat Tate, alanında uzman biri gibi giyinmemişti. Onun yerine Josh'a her düğünde ortaya çıkan ve üzerinde "Bekâırım!" yazan bir neon tabela gibi görünen kızı hatırlatıyordu. Buket için en yükseğe zıplayan ve *dee jay yüzük takmakla* ilgili şarkıyı çaldığında en yüksek sesle yuhalayan kız.

Josh büyüdüğü Iowa'da bir düzine etkinlikte bu kızın çeşitlemelerini görmüştü ama onun için çalışacağını hiç düşünmemişti. Bu, Doktor Tate'in yeni bir yüzüydü ve bir daha görmeden uzun süre yaşayabileceği bir yüzdü.

Laboratuvar önlüğünü koluna asmak yerine giymesini diledi, çünkü elbisesi dardı ve attıkları her adımda ısıltılı dikişleri patlıyordu. Ama ona yaptığı çağrı acildi ve Kat'e eve koşup üstünü değiştirecek zaman bırakmamıştı.

"Sen ve um... *kızlar* bir randevudaydınız, anladığım kadarıyla?" Josh yan gözle patronuna baktı.

Kat kaşlarını çatı.

"Sanırım bir randevuydu," dedi boştaki eliyle küçük elbiseyi çekiştirerek.

"Kısa kesmek zorunda kaldığınız için üzgünüm," dedi.

"Sorun değil," dedi, "bir cinayetin önlenmesine yardımcı oldunuz." "Öyle mi?"

"Adamı boğmak üzereydim." "O kadar kötü mü?"

"O kadar kötü," dedi.

Josh bir amaç duygusuyla yürürken Kat ona ayak uydurmak için çok çalıştı. Louboutin ayakkabılarıyla hiç de kolay görünmüyordu.

"Bir dakikam olur olmaz," dedi, "önlüklerimi ve dolabımdaki koşu ayakkabılarımı giyeceğim."

Kat önceliğinin sol ayağında oluşan su toplaması ya da gecesini berbat eden kovboy olmadığı konusunda ısrar etti. Yaşlı hastaları Belle Wild'dı. Belle'in iyileşmek yerine daha da kötüleşmesi onlara bir şeylerin ciddi şekilde ters gittiğini gösteriyordu.

"Bu gece hastaneden hiç ayrılmamalıydım," dedi çizelgeyi okurken.

"Bizim de bir avuç yeni hastamız var," dedi Josh. "Siz yemekten benzer semptomlarla hastaneye yatırıldılar."

Kat, "Bu hastaları hasta eden her neyse tehlikeli ve hızla yayılıyor," dedi.

BÖLÜM 3

K Hastanenin müdürü Shep Arndt'ı ve onu işe alan adamı uyarabilmek için hızlı bir prognoz belirlemesi gerekiyordu.

Büyük şehirdeki bilinmezlikten.

"Gelin, kesinlikle daha küçük bir göldeki prestijli büyük bir balık olun," dedi ve yeni bir Enfeksiyon Hastalıkları departmanının sıfırdan kurulmasına yardımcı olabileceği sözünü verdi. "Önemsenmeyecek kadar küçük değiliz, bunu size söyleyebilirim," diye devam etti. "Hastanemiz yeni ve ilçemiz deli gibi büyüyor. Sen de en ön saflarda yer alacaksın Kat."

Çekici Arndt zor satmıştı ama Kat zor satılan biri değildi. Liderlik rolüne hazırды ve Chicago'daki gıpta ile bakılan direktörlük pozisyonuyla arasında çok fazla uzman katmanı vardı.

Paslı boruları ve donmuş pencereleri olan küçük bir apartman dairesinin kirasını ödemek yerine bir ev satın alabileceği bir toplulukta manzara değişikliğine hazırды. Kat, bir gün çitlerle çevrili bir yaşam tarzına sahip olmayı hayal ediyordu; bir kedisinin olabileceği ve turta pişirebileceği sakin bir yer.

Elbette, batıya taşınmasıyla birlikte, çitlerini kazık tarzından ayırık parmaklığa çevirmesi gerekebilirdi. Ama maaşındaki artış, daha düşük yaşam maliyetiyle birleşince piyango kazanmış gibi oldu. Sonunda borcunun son kısmını da azaltabilirdi.

"Açık konuşmak gerekirse," demişti Arndt, "Wyoming'de kışlar çok sert geçebilir."

Kat buna güldü ve ona Michigan Gölü'nden esen rüzgârlarla Chicago'nun meşhur kışlarından bahsetti. "Kış daha ne kadar kötü olabilir ki?"

Gülme sırası ondaydı. "Wyoming'de kış kötü bir kayınvalide gibidir; habersiz gelir ve hoş geldin demeden çok uzun süre kalır," dedi.

Genel olarak, satış konuşması onun Ortabatı hassasiyetlerine hitap ediyordu. Küçük bir pazarlıktan sonra Kat, Wyoming, West Gorge'daki West Gorge Tıp Merkezi'ne "evet" dedi.

Şimdiye kadar, yeni hastanede ayaklarının yere basmasını sağlayacak kadar sessiz çalışmıştı. Bu gece, maaşını kazanacaktı. Kararlar vermek zorunda kalacaktı, popüler olmayan kararlar. Ve arkasına saklanabileceği kimse yoktu. Bu hastalığın Kat'in şüphelendiği şey olduğu ortaya çıkarsa, yayılmasını engellemenin tek bir yolu vardı.

Shep çıldırırdı.

"İYİ TARAFINDAN BAKARSAK, NEFİS KOKUYORSUN," DEDI JOSH. "NEDİR BU Bu mu?"

"Parfüm, yemek üzere olduğum makarna," dedi Kat, "ve her iki kulağımın arkasına bir tutam hayal kırıklığı."

Yürürlerken Josh başını salladı.

"Gitmesini sağladın mı?"

"Hayal kırıklığı mı, makarna mı?"

"Sanırım bu cevabı zaten biliyorum," dedi.

Asansöre ulaştılar ve durdular. Kat Belle'in dosyasını açtı ve aşağıya baktı. Dar mavi kokteyl elbisesinin zar zor içine sığdırdığı daracık bedenine kaşlarını çattı. Karlı teni payetler ve ışıltılı süslemeler yüzünden kızarmış ve tahriş olmuştu.

"Belki de bu elbise biraz fazla... büyük şehirli." Kat'in sesi sönük çıktı ve parıltılı çıplak omuzları yenilgiyle düştü. Yukarı baktı

Josh, kasabadaki tek arkadaşlarından biriydi. "Kot pantolon ve mahmuz falan mı giyseydim?"

Josh omuz silkti. O da Wyoming'de yeniydi.

BİR AY ÖNCE GELDİĞİNDEN BERİ KAT ŞEHRE SADECE

bir ya da iki kez. Sanat galerilerinde vitrin alışverişi yapmaktan hoşlanıyordu ama West Gorge'da hiç giyim mağazası fark etmemişti. Chicago'nun Miracle Mile'ındaki *haute couture* vitrinler gibisi yoktu; incecik mankenler dar yakalar ve kısıtılmış bellerle ölümüne boğuluyordu.

Elbette sezonun en sıcak renkleriyle.

West Gorge'da, kanvas muşambadan ayı kovucuya kadar her şeyi satan kıyafet mağazaları vardı. Vitrinlerde kıvrımlı mankenler saçaklı ceketler, inci düğmeli dar bluzlar, solmuş kotlar ve sivri burunlu botlar giyiyordu.

Plastik bir kadının bacağına yaslanmış bir kazma ve omzunda bir kement ipi vardı. Görünüşe göre, akşam yemeğini masaya koyduktan sonra sığırları iple bağlayacak ve maden çıkaracaktı.

Rustik modaya bakmak eğlenceliydi ama Kat, West Gorge kadınlarının bir gece dışarı çıkarken Calamity Jane gibi giyineceklerini hiç düşünmemişti. Şehirdeki ilk randevusu için bir kokteyl elbisesi ve topuklu ayakkabılarla "tam Chicago" olmayı planlıyordu.

Giyinip süslenme düşüncesi Kat'i mutlu etmişti. Ta ki sevgilisinin tepkisini görene ve en sevdiği iş arkadaşlarından biri olan hemşire Jackie'nin tanışması için ısrar ettiği Neandertal kovboy yüzünden çabalarının boşa gittiğini anlayana kadar.

"Onun nesi var?"

Bu soru karşısında Jackie'nin ağzı açık kaldı ama Kat sözünü sakınmadı. Konu erkekler olduğunda, gerçekten iyi olanların çoktan piyasadan çekildiğine inanıyordu. Ve şüpheli olanlar, hasarlı mallar, işte bu erkeklerin arkadaşları tarafından tanışma randevuları ayarlanması gerekiyordu.

Jackie sesinde saf bir öfkeyle, "Gunnar West'in tek bir sorunu bile yok," diye ısrar etti. "O uzun boylu, hoş biri, ve sen sadece

bilmem gerek. Sizi saat altıda buradan alacak. Pazartesi günü her şeyi duymak istiyorum."

Jackie, lise aşkı Red Carter ile mutlu bir evlilik sürdürüyordu.

Kat, Jackie'nin hafta sonları kocasının restoranı Red's Rib Shack'te konukları oturttuğunu biliyordu. Ayrıca Red'in gizli barbekü sosundan etli partiler yapmasına da yardım ediyordu.

"İstediğin zaman gel Kat," dedi Jackie, "o kemikleri şişmanlatırız."

Kat'in bilmediği şey, Jackie'nin West Gorge'da Gunnar West'le çıkmayan az sayıdaki kadından biri olduğuydu; oysa Jackie'nin Gunnar West'i çok sevdiği açıktı.

Jackie kesinlikle her şeyi duyacak, diye düşündü Kat. Kulak dolgunluğu yaşayacaktı.

"Uzun mu? Elbette uzun boyluydu! Kovboy çizmeleri giyerdi ve kafasında kocaman aptal bir şapka vardı," demek için sabırsızlanıyordu Kat. "İtalyan bistrosunda yemek istediğim için kızdı, sonra şef garsonun şapkasını çıkarmasını istemesine sinirlendi. Ama şapkasını normal bir erkek gibi askılığa bırakır mıydı? *Hayır!* Ortasında mum olan küçük romantik yemek masasının üzerine koymak zorunda kaldı, neredeyse çorbamı devirecekti."

Kat, çatık kaşları ve beceriksiz kovboy tavırlarıyla bencil Gunnar West'in asla aradığı *artı kişi* olamayacağına hemen karar verdi. Kat'in davet edildiği birçok düğüne ve yemeğe onunla birlikte gelecek bir beyefendi; güzel bir elbise gördüğünde iltifat etmeyi bilen bir adam.

Gunnar onun West Gorge kasabası tarafından kendisine kur yapılan bir doktor -üstelik bir uzman- olmasından o kadar da etkilenmiş görünmüyordu. *West Gorge Weekly*'de onunla ilgili çıkan makaleyi okuyup okumadığını söylemedi.

Gözü korkmuştu. Kat'in emin olduğu şey buydu.

Gunnar'ın kahverengi tereyağında servis edilen süslü ıstakoz mantısı karşısında iç çekip gözlerini devirmesini izledi ve onun daha alt sınıf yemeklere alışkın olması gerektiğine karar verdi. Ve kadınlara. Belki de yerel lokantadaki esrar satıcılarıyla çıkmayı tercih ediyordu. Belki de çiftliğinde ineklerini beslemesine ve ahırları temizlemesine yardım edecek bir kız arkadaş arıyordu.

Bedava işgücü, istediği buydu. Salgın hastalıklar, pandemiler ve bulaşıcı hastalıklar konusunda uzman değil - tıp dergilerinde yayınlanmış birkaç makalesi var.

Gunnar West, Kat'ın ne pahasına olursa olsun yakalanmaktan kaçınmaya niyetli olduğu bulaşıcı bir hastalıktı. Bu geceki tavrı yeterince aşılaiıcıydı - ileride tamamen bağışıklık kazanması için hastalığın kendisinden sadece küçük bir doz. *Goodbye Cowboy*, *Goodbye* şarkısını söylerken ellerini iki dakika boyunca ondan uzak tutacaktı. Ve onun mikroplarının boşa gitmesini izleyecekti.

BELLE'I VE YENİ HASTALARI KONTROL ETTIKTEN SONRA KAT ŞU EMİRLERİ VERDİ
hemşireler ve stajyerler.

"Şimdilik kimse bu kanattan ayrılmayacak ve yeni ziyaretçi kabul edilmeyecek," dedi bu dokunaklı küçük topluluğun serbestliğine alışmış personelin şaşkın bakışları arasında. Büyük şehir hastanesinin aksine, burada insanlar kurallara ya da ziyaret saatlerine pek aldırmadan istedikleri gibi gelip gidiyorlardı.

Laboratuvar sonuçları bir saat içinde teorisini kanıtlıyacaktı ve Josh'tan sonuçları kendisine bizzat iletmesini istedi. Bu arada Kat, bu sıradan Cuma gecesinde karşı karşıya olduğu zincirleme kararlara odaklandı. Eğer şüphelerinde haklıysa, ki öyle olduğunu düşünüyordu, hızlı bir protokol izlemesi gerekecekti.

Eski patronuna danışmalı mıydı? Chicago'daki büyük hastanenin bulaşıcı hastalıklar müdürü olarak harika bir danışma kurulu olabilir. Ama hayır, babasına koşarak geri dönemezdi - kendi başına adım attıktan sonra olmazdı.

Test sonuçları ihtiyacı olan tek baba olacaktı.

Önce Shep Arndt'ı arayacak ve durumdan onu haberdar edecekti.

"Bu bir Kod Q, Shep," derdi. "Ana giriş ile kuzey kanadı arasındaki herkes için yedi gün boyunca tam karantina."

Sonra HKM'yi arar ve kendi ahırındaki pisliğin ortaya çıkmasına hazırlanırdı.

Şimdi, telefonu neredeydi?

BÖLÜM 4

Hospitaler pek çok kişi için stresli yerlerdi ama Doktor Kat Tate için öyle değildi. Üniversitedeki oda arkadaşları *Zen*'i hissetmekle övünürlerdi.

yoga stüdyolarına girip limon otu tütsüsünü koklamak gibi. Kat de hastaneler hakkında böyle hissediyordu.

Kat, Lysol'ün ilk kokusunu aldığı anda, "Ah, benim kutsal yerim," diye düşünürdü.

Annesi, tek çocuğunun klinik bir ortamda, büyüdüğü Illinois'deki küçük evde hissettiğinden daha fazla kendini evinde hissetmesini tuhaf ve üzücü bulacaktı. Ama Kat için hastaneler daha anlamlıydı. Yaşanan ölüm kalım dramları çizelgelenebiliyor ve böylece açıklanabiliyordu. Küçük evde anne ve babası arasında hiç bitmeyen dramlardan çok daha fazla.

Nadiren ziyaret ederdi.

Kat annesine çoğu tatilde çalışmak zorunda olduğunu söyledi, ki bu doğrudu, ama sadece gönüllü olduğu için. Ayrıca annesine Chicago'da yaşadığı yüksek fiyatlı apartman dairesinde daha iyi uyuduğunu da söylemişti.

Annesi onu anladığını söylemişti ve belki de anlamıştı. Belki de Kat'ın "ev" olarak kabul edilen, kalbinin olması gereken her yerden kaçındığını ve bu kopukluk hissini gittiği her yere taşımaya kararlı olduğunu biliyordu.

Wyoming'e ayak basana kadar başarılıydı.

Yıllar önce, Kat stajyerken, *Fitch Band*'in ikonik solisti Rod Baylor hastanede çok gizli bir karantina altına alınmıştı. Denizaşırı bir turneden, Kat'in ekibinin tedavi etmesi ve kontrol altına alması gereken oldukça bulaşıcı bir virüsle dönmüştü.

Hastane, doktorlara gazetecilerle konuşmamaları için baskı yapan grubun menajerleriyle dolup taşıtı. Hiçbiri konuşmadı ama Kat hariç her biri şöhretle karşılaştıklarında gözleri fal taşı gibi açılmış ve ağızları bir karış açık bir şekilde etrafta dolaşıyordu.

Wyoming'i ilk gördüğünde böyle göründüğünü biliyordu. Yıldız çarpması. Kendisini havaalanından alan şoförün taktığı aynalı havacı güneş gözlüklerindeki yansımaları gördüğünde şüpheleri doğrulanmıştı.

Kat'in ağzı bir morina balığı gibi açıldı ve umurunda değildi.

Pencereden gördüğü güzellik katmanlarını tarif edecek kelime bulamıyordu - masmavi gökyüzüne karşı dağ zirveleri, çam ve diğer uzun ağaçların sıraları ve dağ eteklerini kesen ve akan, dolambaçlı bir nehri barındıran derin vadi.

"Yukarı tepelere mi bakayım, yoksa aşağı vadiye mi?" Arka koltuktan sordu.

"Evet," diye cevap verdi şoför, eğlenerek.

Engibeli ve karmaşık manzara sersemlemiş doktoru büyüledi. Kayıtsız kalma kararlılığına rağmen, sıkıca sarılmış kalbinde bir şeyler çözülmeye başladı.

HASTANE ONU ÜÇ AY BOYUNCA MISAFIR ETMEYİ TEKLİF ETTİ.

kendi evini aradı ve o da memnuniyetle kabul etti. Kat, küçük bir mutfak olan kullanışlı bir oda bekliyordu ve bu iyi olabilirdi. Ancak yeni evi onu manzaradan bile daha fazla suskun bıraktı.

Kat, Gorge View Condominiums'un 22 numaralı dairesine ilk girdiğinde tonozlu kirişli tavanları, deri koltukları ve dağları çerçeveleyen büyük boy resim pencerelerini gördüğünde gözlerine inanamadı.

Açık mutfakta, çift paslanmaz çelik fırın tuğla bir duvarın içine sıkıştırılmıştı. Parlak granit tezgahta ise meyve, peynir, çörek ve taze çekilmiş kahveden oluşan bir hediye sepeti bulunuyordu.

Kat, apartman yöneticisi JaneAnn'i hevesli bir köpek yavrusu gibi takip ederek kalın halılar üzerinde yumuşak Türk nevresimleriyle döşenmiş geniş bir yatağın bulunduğu ana süite girdi. Ayakta durabilen bir küvet, vadiye bakan bir pencerenin önünde duruyordu.

JaneAnn Kat'e yatak odasındaki uzaktan kumandalı panjurları ve duvara monte edilmiş üç televizyonu nasıl çalıştıracağını göstermeye başladı.

Turun sonunda JaneAnn'e tedirginlikle, "Bir yanlışlık olmalı," dedi. "Belli ki burası önemli biri için. Ben Orta Batı'dan gelen önemsiz biriym."

JaneAnn gülümseyerek, "Orada bir hiç olabilirsiniz Doktor Tate, ama West Gorge için bir hiçsiniz," dedi. "Üç aylık ücreti ödendi ve daha uzun süre kalabilirsiniz. Bana seslenmeniz yeterli."

Üç aylık ödeme - JaneAnn gittikten uzun süre sonra Kat'ın kafasında bu sözler dönüp durdu. "Bu nasıl olabilir?" Kat sormak istedi. Hiçbir zaman eline bir şey verilmemişti; babasının ailesini terk ettiği 14 yaşından beri her şey için çalışmak zorundaydı.

Bu yirmi yıl önceydi.

Ama işte buradaydı, kendisine tepelere bakan geniş bir balkonu olan, güzel döşenmiş bir daire teslim edilmişti.

İlk birkaç gün Kat, coşku ve birinin hata yaptığından emin olma duyguları arasında gidip geldi. Fark edilip evden atılmasının an meselesi olduğundan emindi. Utanç verici tahliye için bavulunun yarısını hazır tutuyordu. "Haklıydın, buraya ait *değilsin!*" JaneAnn daha sonra Kat'i bir çıkış penceresi ve bir ocak bulunan küçük bir bodrum dairesine götürecekti.

Birkaç hafta geçtikten ve hâlâ 22 numarada kaldıktan sonra Kat son birkaç eşyasını astı ve bavulu yatağın altına itti.

Wyoming'deki her sabah, ilk sabahı kadar heyecan vericiydi. Sabahın ilk ışıklarıyla uyanır ve karla kaplı dağların netleşmesini izlerdi. Balkona bir sürahi kahve, bir çörek ve bir yünle birlikte

Büyük odadan fırlayan Kat, işe gitmeye hazırlanmadan önce mümkün olduğunca uzun süre büyük boy bir sallanan sandalyeye yerleşirdi.

Korna sesleri, kızgın araba kornaları ya da tren geçişleri olmadan Kat kuş seslerini duyabiliyordu. Vadiden akan suyun sesini seçebiliyordu. Vakit bulduğunda, kartal yuvalarını ve yavru tilkileri aramak için ceviz sehpanın üzerindeki dürbünü eline aldı.

Şehrin isi ve dumanı arasında yürürken nefesini tutmaya alışkın olan Kat, başının döndüğünü hissedene kadar temiz dağ havasını derin derin içine çekti.

"Wyoming," dedi Kat sıcak kahve yudumları arasında, "hayatım boyunca neredeydin?"

Haziran ayı gelip geçti ve Kat rahatlamaya ve kendini evinde hissetmeye başladı. JaneAnn ile konuştu ve yeni maaşıyla kira kontratını kolayca uzatabileceğini ve isterse kalabileceğini fark etti.

Kat Tate'in hayatında ilk kez her gece gitmek istediği bir evi vardı ama bu gece o gece olmayacaktı.

BÖLÜM 5

G Unnar West sonunda evine, çiftliğine dönmüştü ama en sevdiği yağlı lokantaya uğrayıp bir duble sipariş almadan önce değil hamburger ve patates kızartması. Bu küçük *Eye-talian* yemeği ya da sözde randevusu işe geri çağırılmadan önce boğulmayı başardığı şey, erkeksi damağına küçük bir alay gibiydi.

Akşamları kesildiği için hayal kırıklığına uğramak yerine -belki de uğramış gibi yapmalıydı- açıkça rahatlamıştı ve Kat'in bunu yüzünden anladığından emindi. Gunnar'ın umurunda değildi. Arabayla gelip Kat'i hastane girişinde görür görmez bunun berbat bir gece olacağını anlamıştı.

"*Lütfen*, bu o olmasın." Bunu, en sevdiği pikabını kenara çekerken yüksek sesle söyledi ve sevgilisinin, tercih ettiği aracı hedef alan takdirsiz bakışını yakaladı.

"Onun olayı ne?" Gunnar uzun kamyonun boyasının ve parlak süslemelerinin her santimetresinin yıkandığını ve cilalandığını biliyordu. Deri iç döşemeyi bile cilalamıştı.

Ama küçümsediğini gizlemedi.

Üzerinde biraz boya ve parlak süslemeler de vardı, diye fark etti Gunnar şaşkınlıkla başını sallayarak. *Jackie bu kızla ne yapmayı düşünüyordu?* Markasız bir Barbie gibi giyinmiş ve göze batan bir başparmak gibi duran sevgilisi, kısa, ışıltılı bir elbise giymiş ve nehir boyunca yürümek için asla uygun olmayan ayakkabılar üzerinde dengesiz bir şekilde duruyordu.

Gunnar alet çantasında çok fazla flört aracı olmadığını itiraf eden ilk kişiydi, bu yüzden nehir boyunca uzanan ay ışığıyla aydınlanmış patika her zaman güvenli bir bahisti. Bir ya da iki gizli öpücük için yeterince tenhaydı ve Red's Rib Shack'teki ortak barbekü rafından çıkmak için mükemmeldi.

Dışarı çıkmadan önce babası Ridge West'e, "Bir kadın hakkında bilmen gereken her şeyi pirzola yeme şeklinden anlayabilirsin," dedi. Ridge büyük çiftlik mutfağının granit adasında oturuyordu. Önünde, aşçıları Justice'in fırından çıkardığı pek çok yemekten örneklerin bulunduğu beyaz demir taştan bir tabak duruyordu.

Justice Kemp, yaklaşık otuz yıl önce, en küçük kardeş Colton doğduktan sonra bir süreliğine meşgul West ailesine yardım etmeye gelmişti. Gunnar'ın annesi Randi, birkaç yemeğinin tadına baktıktan sonra Justice'in gitmesine izin vermedi. Ayaklarının altında iki enerjik oğlan çocuğu ve yeni doğmuş bir bebek, inşa edilmekte olan geniş bir çiftlik evi ve yönetmesi gereken West Vakfı vardı.

Batılar ayrıca düzenli olarak aç çiftlik çalışanlarını doyuruyor ve birçok ziyaretçiyi ağırlıyordu.

Randi'nin, her iki kolunda bir çocuk ve bacağına yapışmış bir başka çocukla kocasına "Adama ne istiyorsa ver," dediği bildirildi.

Ridge hemen arazide Justice için bir daire ile birlikte bir aşçı evi inşa etmek için planlar hazırlattı. Yeni aşçı evinde bir duvar dolusu fırın, dondurucu ve diğer restoran sınıfı aletler bulunuyordu; Justice bunların hepsini çiftlikteki sayısız etkinlik ve yıllarca süren aile toplantıları için kullandı.

Bu günler daha sessizdi.

Artık Justice yemeklerini Büyük Ev adını verdiği ana kulübede yapmayı tercih ediyordu, böylece duvarlar Batılı erkeklerin birlikte büyüdüğü güzel kokularla dolacaktı. Ve belki de Gunnar, Ridge'in yalnız kalmasını önlemek için böyle yaptığından şüpheleniyordu.

Bugün, Gunnar'ın annesinin ısrarla istediği "sebzeli" yan yemeklerle birlikte büyük tencerelerde doyurucu yemekler hazırlıyordu. Randi gitmiş olmasına rağmen, Justice'den onun yokluğunda erkeklerle ilgileneneğine ve paket pizza ve hamburger yiyerek "kafayı bulmalarına" izin vermeyeceğine dair söz almıştı.

"Ve Tanrı aşkına, Justice," dediği bildiriliyor aşçıya, "kilisedeki hanımlar o bitmek bilmeyen patates cipsi güveçlerini getirmeye başladıklarında, lütfen çocuklara onlarla birlikte bir salata yedinin."

Aşçı için Randi'nin emirleri Tanrı'nın sözlerinden farksızdı ve bir daha asla yeşil ve yapraklı bir şey olmadan yemek servis edilmedi.

"Kaburgalarla ilgili teorinin kesin olduğundan emin değilim, Gunnar," diye güldü Ridge lazanya, fırında tavuk ve lahana salatası lokmaları arasında, "ama iyi bir başlangıç."

Gunnar inancında kararlıydı. Soslu ve şımarık bir pirzolayı çıplak elleriyle almaktan korkmayan bir kadın istiyordu. Bir çatal anlaşılmayı bozardı. Peki ya kaburgadan payına düşenden fazlasını alırsa ya da almaya çalışırsa? İşte bulmayı beklediği cam ayakkabı buydu.

Gunnar babasına, "Umarım *iştah* vardır," dedi ve kapıdan çıktı.

Randevusuna giderken Gunnar West bu son yorumu düşündü. İştahlı bir kadın istiyordu ama sadece pirzola için değil. Hayat için, aşk için, doğa ve etraflarındaki dünya için. Annesinin ölmeden önce babasına meydan okuduğu gibi kendisine meydan okuyacak birini istiyordu.

Kendisi de ondan daha fazlasını bekleyen birine açlık duyuyordu. Onu tetikte tutacak ve dürüst kalmasını sağlayacak birine. Gunnar artık gençleşmiyordu, bunu biliyordu ve sonunda tutunacak bir kadına hazır olduğuna karar verdi. Ona tutunmak isteyen birine.

Darlene Shire o kadın olmaya çok yaklaştı, ta ki kendini adaylıktan çekene kadar. Gunnar'ı çok şaşırttı. İnişler ve çıkışlarla dolu iki yıl boyunca idare ettiler. Darlene inci düğmeli bir western gömleğinin içini doldurabiliyor, bir kaburgayı bir kenara koyabiliyor ve bir sıra dansında kendine hakim olabiliyordu. Ama Gunnar, ilgi alanlarının çok çabuk farklılaşmaya başladığını inkâr edemezdi.

Nehir boyunca ve dağlarda en sevdiği yerlerde, Gunnar için kutsal olan yerlerde aptalca şeyler hakkında tartışmaya başladılar. Seslerin yükseldiği nahoş anılarla kirletmek istemediği yerler. Ayrıca herkesin içinde açıkça tartışıyorlardı.

"Senin *fikrini* seviyor Gunnar," diye gözlemledi kardeşi Pike, "ama seni olduğun gibi sevmiyor gibi görünüyor. Ya da bu konuda geri kalanımızı."

Pike bunu söylediğinde Gunnar pek hoş karşılamadı. Az konuşan bir adam olan Pike çok fazla gözlem yapıyordu ve Gunnar kardeşinin radarında olmaktan her zaman rahatsız olmuştu. Ama şimdi dikiz aynasına baktığında Pike'ın haklı olduğunu görebiliyordu. Darlene her zaman onun farklı olmasını istemişti. Her şeyi kendi görüşüne göre değiştirmek istiyordu.

Hayatındaki pek çok şey "üzerinde çalışabileceği bir şeydi", özellikle de o.

Yine de Gunnar huzursuzdu ve çılgınlıklarını bir kenara bırakmaya hazır. Kendini Darlene'e daha fazla adarsa, evliliklerinin Darlene'in kabul edebileceği bir şey olacağını düşündü.

Mükemmel olmadığını biliyordu ve belki de mükemmel kadın diye bir şey yoktu. Bir at nalı oyunu gibi, belki de aşk olabildiğince yaklaşmak ve her şeyin en iyisini yapmaktı. Darlene'le birlikte çizmelerini giyerek oyuna atarlarsa, birlikte kusurlu ama mutlu bir hayat kurabileceklerini düşündü.

Vahşi Batı, onun büyük dedeleri gibi evlendiklerinde birbirlerini neredeyse hiç tanımayan kadın ve erkekler tarafından ehlileştirilmişti. Onların da 1800'lerdeki çoğu çift gibi, hayatta kalmak ve uzun Wyoming kışları için yiyecek depolamakla o kadar meşgul olduklarını ve Darlene ile kendisi gibi tartışmaya ve kavga etmeye zamanları olmadığını hayal etti.

Gunnar her zaman eyaletin en büyük çiftliklerinden biri olan çiftlikle ve ailenin hayır kurumuyla meşguldü. Ayrıca hastanenin yönetim kurulunda da yer alıyordu. Gunnar, evlendiği kişinin çocuklarının yanı sıra kariyeriyle de meşgul olabileceğini kabul ediyordu.

İdeal olarak, annesinin hayır işlerinden bazılarını üstlenecektir.

Randi yıllar önce Ridge West ile tanıştığında bir şirket avukatıydı ve hiç hız kesmedi. Ridge, "Randi'nin üç oğlu vardı ama *bebeği* West Vakfı'ydı" diye şaka yapardı.

West ailesinin milyonlarca dolarından bir kısmını aktaran Randi, metodik olarak vakıf aracılığıyla topluma ve

West Gorge'a yerleşen insanlar. Tüm bunlar olurken Ridge'in çiftliği işletmesine ve üç oğlunu büyütmesine yardım etti.

Annesi öldüğü için onu idealize etmek kolaydı ama Randi ve Ridge'in evliliğinin de bazı anları olduğunu biliyordu. Gunnar ikisinin öfkeli bakışlarını hatırlıyordu. Ve çocukların, anne babasının gözleri arasında gidip gelen sapan ve oklarla vurulmamak için ellerini tabaklarının yanında tuttukları birkaç aile yemeğini.

Ancak böyle anlar nadirdi.

Çok daha hassas dokunuşlar ve genç kulaklar için tasarlanmamış sessiz fısıltılar vardı. Gunnar ergenlik çağındayken bir gece geç saatte mutfığa gittiğini ve büyük odadaki şöminenin ışığında anne babasının yavaşça dans ettiğini gördüğünü hatırlıyordu.

Ridge ve Randi'nin birbirlerine gülümseyip erkenden yattıkları ve çocuklara ödevlerini yapmalarını söyleyip aynı şeyi yaptıkları pek çok gece vardı.

Bir erkek iyi ve kötü günlerin üstesinden gelmeye eşit derecede kararlı olduğu sürece kiminle evlendiği gerçekten önemli miydi? Gunnar emin değildi. Ama her geçen gün, bunu öğrenme şansının elinden kayıp gittiğini görüyordu. Tanıdığını sandığı mütevazı kız Darlene başka bir şey istiyordu. Bir yazar ve muhabir olarak şöhret ve servet istiyordu - gerçi Gunnar, West servetinin hemen herkes için yeterli olacağını düşünüyordu.

"West ismine sahip olmak beni çok heyecanlandırırdı Gunnar," demişti bir keresinde, Gunnar soruyu sormadan önce, "ama önce kendime bir isim yapmak istiyorum. Ve sadece küçük kasaba gazetemizde değil."

Öyle de oldu, sayılır. Önce büyük gazetelerde muhabir olarak, sonra da şehir sakinleri için çiftlik yaşamıyla ilgili makaleler yazarak.

Ridge bunları okuduğunda, "Kaşınan kulakları bunları duymak istiyor," diye kıkırdamıştı.

Gunnar, yemek kanalları ve reality şovlar sayesinde insanların taşra ve batı yaşam tarzını romantikleştirmeye başladığını biliyordu. "Bu basit yaşamı sürdürmenin ne kadar zahmetli olduğunu bir bilseler," diye gülüyordu babasıyla birlikte, "hemen şehre geri dönerlerdi."

Yine de Gunnar, her ikisi de inatçılıklarından biraz vazgeçerlerse, Darlene'le birlikte en azından bazı zamanlar mutlu olabileceklerini düşünüyordu.

Gunnar Darlene'e, "West Ranch dışında da bir hayatın olmalı," diye güvence verdi.

Ama Darlene West Ranch yerine başka bir hayat istiyordu.

Tri-City News'in kadrosuna katılma şansı yakaladığında, Gunnar'la konuşmaya bile gerek duymadan bu işe atladı. O daha ağzını açıp bir şey söyleyemeden Darlene eşyalarını toplamış ve vedalaşmaya başlamıştı.

"Öylece mi?" diye sordu, inanamarak.

Darlene sadece başını sallayabildi. Arabayla uzaklaşmadan önce yanağına kuru bir öpücük kondurdu.

Gunnar'ın kendisini bu olayın dışında tutması ve haberi ilk olarak en küçük kardeşi Colton'dan duyması onu incitti.

Colton sırtarak, "Görünüşe göre Darlene senden ve West Gorge'dan daha iyi bir teklif almış," dedi. Her kelimeyi tartıp ölçen Pike'ın aksine, daha girişken olan Colton ağzından çıkanı kulağı duymadan önce hiç durup düşünmemişti. "*Hoo wee*, o kız seni sıcak bir patates gibi düşürdü!" Gunnar onu görmezden gelmeye çalışırken Colton devam etti.

Colton söz konusu olduğunda, en iyisi tükenmesine izin vermektir.

Ama Gunnar dürüst olmak gerekirse, canı sandığı kadar yanmamıştı. İlk şoktan sonra, Darlene Shire'in sık sık boğucu yakınlığından kolay bir çıkış yolu bulduğu için rahatladığını hissetti.

"Dikenden çok kıymık gibi acıtıyor," dedi kardeşlerine ve omuz silkti.

Ve bir kıymık günler içinde unutulur.

Arkadaşı Jackie, kasabaya yeni gelen güzel doktora etrafı gezdirip gezdiremeyeceğini sormak için aradığında, Darlene'in büyük şehrin parlak ışıklarına doğru yola çıkmasının üzerinden neredeyse altı ay geçmişti. Gunnar fazlasıyla hazır olduğunu söyledi.

Jackie onu iyi tanıyordu ve o da Jackie'ye güveniyordu. Kilisede birlikte büyümüşler, gençlik papazı ilahi okurken açık ilahi defterlerinin arkasında yüzlerini

bakmıyordu. Anneleri çok iyi arkadaşı ve bu da Jackie'nin gözündeki değerini her zaman yükseltmişti.

Ama onu aramak ve ne düşündüğünü sormak için sabırsızlanıyordu.

"Ben hayırseverlikten yanayım," demek istedi, "ama o kız, o hayırseverlik vakası, umutsuz vaka."

Tabii ki bu sert düşüncelerini kendine saklayacaktı.

Jackie'ye asla kızamayacak olsa da, bu konuda onu biraz zorlayabilirdi. Ama hayır kurumlarını gündeme getirmek kabalık olurdu. Herkes kasabayı atalarının kurduğunu, zamanın ve hızla akan dağ suyunun tepelerde açtığı derin yarıktan sonra kasabaya West Gorge adını verdiklerini biliyordu. İlçedeki, hatta eyaletteki en büyük arazi sahiplerinden biri olarak, okulları, işletmeleri ve hastaneleri finanse etmek gibi bir vatandaşlık sorumlulukları vardı.

Randi ve Ridge oğullarını ayrıcalıklı olduklarını anlayacak şekilde yetiştirdiler, ancak bu hiçbirini çok çalışmaktan alıkoymadı. Anne ve babasının söylediğine göre, ayıplanmamak ve örnek olmak için herkesten daha çok çalışmaları gerekebilirdi.

Gunner her zaman kendisinden çok şey bekleneceğini biliyordu. Ama toplumun iyiliği için yaptığı onca özverili davranış arasında, Doktor Kat Tate'e küçük bir kafeye kadar eşlik etmek ve orada bir kız çocuğu büyüklüğünde bir porsiyon spagetti yemek için şapkasını çıkarmak zorunda kalmak çok fazla şey istemektir.

BÖLÜM 6

G Unnar sesli bir iç çekti. Yükümlülüğünü yerine getirdi ve Jackie'ye verdiği sözü tuttu. Bu oldu a rahatlama için sürücü altında ve büyük boy kemerler,

West Ranch'in dövülmüş metal WR amblemi ile süslenmişti. Göz alabildiğine uzanan her şey West'lere aitti ve Gunnar evindeydi. Atını kontrol edip köpeğini sevdikten sonra tanışma randevusunu çabucak unutacaktı.

Ridge ve Randi'nin tasarlayıp kütüklerden, kerestelerden ve kayalardan inşa ettikleri evleri olan büyük kulübenin önündeki daire şeklindeki yola girerken köpeği Jet sanki bir işaretmiş gibi havlayarak kamyonun yanına geldi.

Ev tepenin içine bir buzdağı gibi yerleştirilmiş, böylece uzun sırk çamlarla çevrili ön giriş, ölçeği itibariyle mütevazı kalmıştır. Evin görünmeyen arka tarafı, aşağıdaki tepenin içine sıkışmış, büyük aile mutfağı, yemek salonu ve büyük odaya ek olarak kulübenin birden fazla kanat ve süit seviyesine patladığı yerdir.

Yirmi ayak yüksekliğindeki pencereler dağlara ve vadiye bakıyor, yaban hayatının ve devrilmiş ağaçların ve kayaların üzerinden akan derelerin manzarasını yakalıyordu. Dairesel sürüş yolunun karşısında, 12 bölmeli bir aile garajı Batı'nın kamyon ve araba filosunu barındırıyordu. Çiftlik yolunun birkaç mil ilerisinde ahırlar ve diğer müstemilatlar çiftlik hayvanlarını, atları, ofisleri ve ekipmanları barındırıyordu.

Mülkte ayrıca bir aşçı evi ve bir misafirhane bulunuyordu. Tepelerin daha gerisinde, orijinal yerleşimcinin kulübesi de dahil olmak üzere başka rustik binalar da vardı.

Gunnar, saçakların altına gizlenmiş dökme demir aydınlatma armatürlerinin porsuk ağaçları ve pansiyonun etrafında büyüyen çamların üzerinde yumuşak bir şekilde parladığı gece kulübesini görmekten hoşlanıyordu.

"Ben geldim Jet." Gunnar arabayı park etti ve heyecanlı köpeğin başını okşamak için kapıyı açtı. "Ucuz atlattık, evlat." Ama felaket randevusunun ağzında bıraktığı ekşi tada rağmen, Kat Tate'in uzun kamyonuna tırmanmaya çalıştığı anı hatırlayınca gülmek zorunda kaldı.

"Bunu görmeliydin Jet," diye gülümsedi.

HASTANENİN OTOPARKINA ERKEN VARDIĞINDA ŞÖYLE DUA ETTİ
tanrısından, lütfen kaldırımın yanındaki aşırı şık güzellik yarışmacısının onun olmasına izin vermemesini diledi. Gunnar, kızın ısıltılı omuzlarının sarkmasından onun da heyecanlanmadığını anlayabiliyordu.

"Sen..." Gunnar arabayı park ettikten sonra yolcu camından konuşurken sesindeki hayal kırıklığını gizleyemiyordu. Bu kadın kesinlikle gelecekteki çocuklarının annesi olmayacaktı.

"Sen..." Kat, kendi hayal kırıklıklarıyla cevap verdi.

Boyun eğen Gunnar, saygı göstergesi olarak şapkasının kenarına dokundu ve kızın ön koltuğa oturmasına yardım etmek için kamyonundan indi. Arka tarafa doğru yürürken, kasaya istiflenmiş kamp malzemelerine özlemle baktı ve yapmak üzere olduğu şeyi yapmak yerine tepelere doğru kaçabilmeyi diledi.

Kaçış fantezisi, yolcu kapısının açılma sesi ve görünüşe göre sabrı kalmamış olan sevgilisinin yüksek sesle "Bu da ne..." diye bağırmasıyla kesintiye uğradı.

Kat Tate yüksek topuklu bir ayağını koşu tahtasının üzerine koymuş, tutunmaya çalışıyordu. Süslü ayakkabısı ileri geri kayıyordu ve bariz bir sıkıntı içindeydi.

"Hanımefendi," dedi ona ulaştığında, yardım etmek için ellerini nereye koyacağını bilmiyordu.

Elbisesi kısa olduğu kadar dardı da. Bacağı koşu tahtasının üzerinde olduğundan, elbisenin yukarıdan başka gidecek yeri yoktu. Kolunu yukarı kaldırıp

tutunacak bir tutamağı yoktu, bu da işleri daha da kötüleştiriyordu. Giydiği küçük elbise ancak bu kadar yer kaplayabiliyordu.

"*Lütfen* sana yardım etmeme izin ver," diye yalvardı Gunnar, hâlâ tam olarak nasıl yapacağını bilmiyordu.

Kat çıplak omzunun üzerinden en güzel ve suçlayıcı gözlerle ona baktı. İçinde bulunduğu durumdan dolayı yüzü hayal kırıklığıyla buğulanıyordu; sıkışmıştı! Ne yukarı çıkabiliyor ne de aşağı inebiliyordu.

Gunnar gülümsememeye çalıştı ama bu zor bir işti. Uzun zamandır gördüğü en şirin şeydi ve kızın sert bağımsızlığı bir bakıma sevimliydi. Flörtünün güzel olduğu doğrudu. Uzun dalgalı saçları çıplak omuzlarından aşağı sarkıyor, her biri yumuşak ve ipeksi görünüyordu. Belki çok fazla makyaj yapmıştı ama dumanlı gözleri öfkesinin içinde havai fişekler gibi parlıyordu ve adam büyülenmişti.

"Bana biraz ver..." Kat cümleyi nasıl bitireceğini bilemeden ısrar etti.

Biraz ne, diye düşündü Gunner, *bir itme, bir çekme, bir itme, bir öpücük...*

Gunnar onun içinde bulunduğu durumu otoparkta sayıları giderek artan izleyicilerden korumak için arkasında durdu. Kendini ne kadar sergilediğinin farkında olmadığından emindi ve onu koruma dürtüsü hissetti.

Arabasına doğru yürürken bir kadın, "Bence küçük hanıma yardım etmelisiniz, hem de hemen," dedi.

Gunnar çaresizce omuz silkti. Yine de bir izleyici kitlesi kazanıyorlardı ve bu iyi bir şey değildi. Neyse ki henüz kimse telefon kamerasını çıkarmamıştı. Ama muhtemelen bu Cuma gecesi West Gorge'da olup biten en heyecan verici şeydi.

Kadının kamyonu arkadan binmesine yardım ederek sokak gösterisine bir son verme kararı aldı. Hızlı hareket etti. Yıpranmış ellerini kızın arkasına yerleştirerek onu sert bir şekilde kaldırdı ve kızın bir gümbürtüyle ön koltuğa yığılmasından başka çare bırakmadı.

Gunnar ellerini elbisenin mavi kumaşının üzerinde tutmaya niyetlenmişti ama bunda tam olarak başarılı olamamış olabilirdi. Yine de işi bitirdi ve kendi verimliliğiyle gurur duydu. Ayrıca, her ne kadar

Cazip bir şekilde, ağıla giren bir buzağı olsaydı kesinlikle yapacağı gibi arka tarafına bir tokat *atmadı*.

"Harika," diye homurdandı Kat, deri ön koltuğa darmadağın uzanırken, "sadece harika."

Gunnar, seyircilerin yuhalamaları ve alkışları arasında kamyonun kapısını arkasından çarparak kapattı.

"Hadi gidelim millet," dedi sessizce, "burada görecektir bir şey yok." Kendisini bekleyen şeyden korkarak kamyonun yanına doğru yürümeye başladı.

Gunnar sürücü tarafına geri döndüğünde Kat dik oturuyordu ve elbise sandığı küçük kumaş parçasının içine tekrar girmişti. Ama sonra o kargaşada çantasının yere döküldüğünü fark etti.

"Biz..." Gunnar umutsuzca ortalığı işaret etti. "Biz... sadece... gidebilir miyiz...?" Kat fokur fokur kaynıyordu.

"Evet, hanımefendi," dedi ve sessizce uzaklaştılar.

Daha sonra, sevgilisinin ısrar ettiği restoranın otoparkında Gunnar, Kat'ın küçük çantasından dökülen ruj ve cüzdanı toplamasına yardım etti. Ayrıca bir hastane kimliği ve bozuk para da vardı. "Çeyreklikleri ben alıyorum," diye şaka yaptı, tepkisiz bir dinleyici kitlesine.

ÇİFTLİĞE DÖNDÜKLERİNDE, GUNNAR KAMYONETİNDE OTURMUŞ, OLANLARI DÜŞÜNÜYORDU.

Doktorla çılgınca başarısız bir tanışma randevusu, sonra anıları temizlemek için başını salladı. Görüntülerden birkaçını kesinlikle görmemesi gerekiyordu. Ve kesinlikle dokunmaya hakkı olmayan bazı şeyler vardı.

Ama olan oldu.

Tam inmek üzereyken, Jet koltuğun altından gelen bir vızıltı sesiyle irkildi. Aşağı uzanarak, kendisine ait olmayan ve çalan bir cep telefonu çıkardı. Bunun tek bir anlamı olabilirdi.

"Ah, Tanrı aşkına... şu lanet telefonu!" Gunnar isteksizce kapıyı kapattı ve kamyonu bir kez daha West Gorge'a ve hastaneye doğru çevirdi.

BÖLÜM 7

"T Saçma sapan bir kamyon. Chicago'da Gunnar'ın kamyonundan daha küçük çöp kamyonları var." Doktor odasında otururken, Kat telaşla çantasında telefonunu ararken hayal kırıklığı içinde mırıldandı. Uzun bir gece olacak gibi görünen bu gecede patronu ve çalışanlarıyla bağlantıda kalması gerekiyordu.

Eşyalarını döktükten sonra her şeyin geri alındığından emindi. Josh'tan gelen telefon o yemek yerken gelmişti - peki telefonu nerede olabilirdi? Yine Gunnar West'in koca kamyonetinin zeminine düşmüş olmalıydı, muhtemelen hastaneye dönmek için arabaya binmeye çabalarken.

Onun o koltuğa onurlu bir şekilde oturmasını nasıl bekleyebilirdi ki?

O dinozora binmek ve mağara adamı ellerini kızın üzerinde gezdirmek için bunu bir bahane olarak kullanmak onun planı olmalıydı. Kızın bir elbise giyebileceği aklına gelmiş miydi - papatya desenli bir elbise ve bandana giyeceğini mi düşünmüştü?

Kat'in gardırobunun sınırlı olduğunu biliyordu, ama temel ihtiyaçları karşılıyordu. Elbette önlükler, bir mülakat kıyafeti ve çeşitli kokteyl elbiseleri. Bu gecedan önce Kat her şeye hazır olduğunu düşünüyordu. Chicago'daki bir düğün için giyinebilirdi ama Wyoming'deki bir kamyon için değil.

Geriye dönüp baktığında, seçtiği küçük elbise tam bir felaket olmuş ve kovboya istediğinden çok daha fazlasını vermişti. Pahalı ayakkabısı kovboyun koşu tahtasına takılınca, ne yukarı çıkabildi ne de

Aşağı. Bu durum komik olabilirdi, ancak bu durum yüzünden çılgına dönmüştü. Gunnar her şeyi yapabilecek bir adam gibi görünse de pek yardımcı olamadı.

Neredeyse onun için üzülecekti.

Bir an Kat omzunun üzerinden Gunnar'ın gözlerinin içine baktı -güzel, kara gözleri vardı- ve ne kadar utandığı belliydi. Masum şaşkınlığı, dudaklarında oynayan muzip gülümseme, bunlar neredeyse büyüleyiciydi; öfkesine rağmen çaresizliği onu kendisine çekiyordu.

Bir an için Gunnar'la birlikte gardlarını indirip kahkahalara boğulabileceklerini düşündü. Ta ki Gunnar meseleyi kendi ellerine alana kadar.

Gerçekten!

Gunnar West, Kat'in bakışlarını tutarak ve onu tamamen silahsızlandırarak sert ellerini Kat'in arkasına koydu -bir eli burada, bir eli orada- ve *Kat*'i şok eden ve alarma geçiren bir hareketle onu kamyonetin koltuğuna doğru itti. Kat bu hareketin geldiğini fark etmemişti, ta ki adamın kamyonetinin koltuğunu görene kadar.

Birkaç kez gözlerini kırptıktan sonra Kat kendine geldi ve ayağa kalktı.

"Aman Tanrım, kızım," dedi kendi kendine, onun hızlı ve güçlü hareketini hatırlayınca başını sallayarak. "Biraz insan teması için abartılı uzunluklar!"

Belli ki farklı tipte bir kadınla çıkmaya alışkındı. Kadının sınıfının ve eğitiminin onları tamamen uyumsuz kıldığı açıktı.

Ama o gözler... ve o...

"Doktor Tate?"

Kat başını kaldırıp stajyerini görmeden önce istemsizce, "*Şu eller*," diye konuştu.

"Ellerin mi? Evet, laboratuvar sonuçları ellerimde." Josh Quell ona bir sonraki adımını, bir sonraki haftasını ve büyük olasılıkla kariyerini belirleyecek olan dosyayı uzatıyordu.

"Bunu görmek isteyeceksiniz," dedi kasvetli bir şekilde.

"*QUARANTINE?* BU CİDDİ BİR KELİME, KAT."

Shep Arndt, eşiyle romantik bir akşam yemeğinin son bölümünden çağırılmıştı ve bu kesintiden pek de hoşnut olmuşa benzemiyordu.

"Bu ciddi ve bulaşıcı bir virüs, Shep." Kat telefon görüşmesi yapmak için lobideki kullanılmayan bir ofise girdi. "Şu anda dokuz hastamız var."

"Şimdi on bir." Josh bir güncelleme fısıldadı.

"Şu anda kuzey kanadında *bulunan on bir* hastanın test sonuçları pozitif çıktı," diye devam etti. "Küçük bir topluluk için bu büyük bir sayı. Maruz kalan herkes sadece kendileri için değil, temas ettikleri herkes için risk altında."

Shep sessiz kalınca Kat devam etti.

"Eğer şimdi kontrol altına alırsak, yayılmasını ve anlatısını kontrol edebiliriz, Shep," dedi.

"Peki ya yapmazsak?" Shep sordu.

"Hayatları riske atıyoruz ve hesap vermemiz gereken çok şey var," diye cevapladı Kat, "hem yerel olarak hem de CDC - Hastalık Kontrol Merkezleri ile."

Shep Arndt sessizdi. Bu onun için tamamen yeniydi ve yeni doktor yanılırsa yüzüne yumurta yemek istemiyordu. Ama onu görmezden gelirse ve o haklıysa...

Kat, "Bunun aşırı olduğunu biliyorum Shep ve hastaneyi olumsuz bir şekilde göstereceğinden endişeleniyorsun ama ben bunu olumlu, proaktif bir karar olarak görüyorum" dedi.

Shep, "Hastaneye gelmeliyim," dedi.

"Evde kalmalısın," dedi Kat, "neredeyse altmış yaşındasın ve astımın var, dolayısıyla bağışıklığın da zayıf. Senin hasta olmana ihtiyacım yok."

"Hmm. Tamam, hastane güvenlik şefi Buck Land'i arayacağım," dedi endişeyle. "O ve ben ihtiyacınız olan her konuda size destek olacağız."

Ve sonra dedi ki, "Kararları sen verirsin Kat. Sadece doğru olduklarından emin ol."

Baskı yok, diye düşündü, ama bu kararları vermek Kat'in tüm tıp kariyeri boyunca hazırlandığı şeydi.

"Beni bu yüzden işe aldın Shep," dedi ve telefonu kapattı.

BÖLÜM 8

W Kat yıllar önce hastalık kontrolü konusunda uzmanlaşmaya karar verdiğinde, Chicago'daki akıl hocası bunun kolay bir iş olmadığı konusunda onu uyarmıştı.

"Sevilmemeye, şüpheyle karşılanmaya, ikinci kez tahmin edilmeye ve deliden paranoyağa kadar her türlü isimle anılmaya hazır olun. Bunu yaparsanız asılacaksınız, yapmazsanız da asılacaksınız. Neden daha önce yakalamadığınız ve neden biraz daha beklemediğiniz aynı nefeste sorulacak."

Ve haklıydı da. Hiçbir uzman bir salgın ya da pandemiden gül gibi kokarak çıkmadı, özellikle de artık herkes yüce internete erişebildiği ve gerçeğin kendi versiyonunu bulabildiği için.

Bir bulaşıcı hastalık olayı sırasında, herkes birdenbire bir uzman ve eleştirmen oldu.

Ama Kat Tate bunun için eğitilmişti. Hastanenin kuzey kanadını kapatmanın yapılacak en doğru şey olduğuna dair tüm kariyerini ortaya koymaya hazırdı.

"Tereddüt eden hayatları riske atar," dedi kendi cesaretini desteklemek için yüksek sesle ve topuklu ayakkabılarıyla hastane girişine doğru kararlı adımlarla yürüdü. Buck Land onu bitişik bir kanatta, hepsi de telsizleriyle son derece resmi ve hazırlıklı görünen bir ekiple birlikte bekliyor olacaktı.

Hakkını yemeyelim, Buck tamamen iş adamıydı. Kadın kokteyl elbisesini giyip odaya girerken ona attığı şüpheli bakış neredeyse hiç fark edilmedi.

Buck, "Çift sürgülü kapıların iç tarafında iki, dış tarafında da iki kişi olacak, Doktor Tate," dedi. "Kuzey kanadında yaklaşık kırk kişi var - birkaç ziyaretçi ve hasta ile çeşitli tıbbi ve tıbbi olmayan personelden oluşuyor."

Dinlerken Kat'ın midesi büyük bir sinir karmaşası içinde dönmeye başladı.

Deli miydi? Doğru şeyi mi yapıyordu? Bunu sadece zaman gösterecekti ve artık geri adım atmak için çok geçti. Tüm içgüdüleri ona hâlâ vakit varken çift kapıdan koşarak geçmesini ve tekrar uyum sağlayabileceği anonim şehre geri dönmesini söylüyordu.

Buck, "On dakika içinde canlı yayına geçeceğiz," diye devam etti ve hepsi duvardaki saate baktı. Gece saat dokuza on dakika vardı.

Kat, halkla ilişkiler ekibinin basına göndermek üzere bir açıklama hazırladığını ve yakında canlı yayınlanacak bir açıklama yapması için çağrılacağını biliyordu.

Buck, "Karantinanız süresince tüm ihtiyaçlarınız karşılanacak ve bu herkes için geçerli," dedi. "Çok sayıda oda ve yatak var. İnsanların birbirlerinden nasıl ayrılacaklarını siz ve ekibiniz belirleyeceksiniz."

Kat, önceki tatbikatlardan ve gerçek hayattaki olaylardan insanların şok olacağını ve öfkeleneneceğini biliyordu. Bazı ziyaretçiler şiddetle itiraz edecekti ama Kat şanslıysa sonunda önlüklerini giyip televizyon seyretme ve çift sürgülü kapıdan gelen pizza ve dondurmaları yeme rutinine alışacaklardı.

"Biraz rahatlatıcı yemek birçok vahşi hayvanı yatıştırabilir, Buck," dedi.

O da başını salladı.

Onlar konuşurken, Kat lobide etrafına bakındı, masum personele ve ziyaretçilere - önümüzdeki hafta boyunca birlikte kilitli kalacağı insanlara. Hemşireler çiftler halinde yürüyor, konuşuyor ve gülüyorlardı. Birkaç kişi telefonla konuşuyor, ailesini arayıp son gelişmeleri bildiriyordu. Hastanenin hediyelik eşya mağazasındaki iki kadın pizza yerken yeni eşyaların paketlerini açıyordu.

Hantal ceketli genç bir çocuk elinde bir buket çiçekle yanından geçip gitti, görünüşe göre bir oda numarası arıyordu; büyük olasılıkla büyükannesinin odası. Kat, çocuğun buluşmak zorunda kalacağı bir randevusu olmadığını umuyordu.

İptal et. Aşk hayatı iyi gitmiyor diye herkesin mutsuz olması gerekmiyordu.

"Doktor?" Buck onunla konuşuyordu. "Özür dilerim, ne?" diye sordu.

"Hazır mısınız? İki dakika ve geri sayım başladı," dedi. "Kimse ayrılmayacak ve yeni hiç kimsenin kanada girmesine izin verilmeyecek. İstisna yok. Adamlarım şimdi kapıyı kilitlemek ve korumak için oraya gidiyor."

"Evet, zamanı geldi," dedi Kat, "istisna yok, Buck. Teşekkür ederim."

Hasta kanadına doğru yürümeye başladığında, arkasından sürgülü kapının açıldığını duydu. Güvenlik görevlileri birinin içeri girmesini engellemeye çalışırken sesler yükseliyordu.

"Efendim, efendim," dedi bekçi, "içeri girmemelisiniz, efendim."

"Bir dakikaya geliyorum," diye ısrar etti ses, "bir şeyi iade etmem gerekiyor."

Kat bu derin sesi tanıyordu ve onu olduğu yerde durdurdu. Aynı zamanda, Tanrı'nın ona verdiği sağduyuya rağmen, omurgasına bir beklenti ürpertisi gönderdi.

"Seni rahatsız etmeyeceğim Kat, ama telefonun bende." Gunnar'ın arkasından homurdandığını duydu. Döndüğünde, aynı masmavi gözleri, şapkası ve çizmeleriyle karşısındaydı. Ve ellerinde -o kaba kovboy ellerinde- telefonunu uzattı.

"Gunnar," dedi Kat onunla yüzleşmek için dönerken. Gunnar'ın uzattığı elinden telefonunu almak için ağır çekimde uzanırken ne diyeceğini bilemiyordu.

Arkasından güvenlik görevlilerinin sürgülü kapıları kapattığını görebiliyordu. İki yanda duran iki nöbetçi herhangi bir çıkışı engelliyordu. Dışarıda, kapının yanındaki garaj yolunda bir güvenlik aracı flaşörlerini yakmış, içeri girmeye çalışanları caydırmaya çalışıyordu.

"Gunnar," dedi Kat tekrar, yüzü dışarıdaki arabaların acil durum flaşörlerini yansıtıyordu. "Az önce ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

BÖLÜM 9

"W Şu kapitone fareye bakar mısın, Junie? Küçük bir hemşireye benziyor."

June, un çuvalı baskısından yapılmış bir yastığı paketinden çıkarırken baktı ve kıkırdadı.

O ve arkadaşı Marta, hastane lobisinin yanındaki hediyelik eşya dükkanının zemininde oturuyorlardı. Genelde kapattıkları saatten daha geç bir saatti. Beklenmedik bir teslimat sayesinde bunu doğaçlama bir envanter gecesi ilan ettiler. Pizza sipariş edip yeni ürünlere fiyat biçeceklerdi.

Adamlar bu gece nehirde alabalık avlayacakları için "Olabilir," diye karar verdiler.

"Eğer hastalanırsam, Marta," diyordu June, "bu dükkândan alacağın herhangi bir şeyle beni neşelendirebilirsin, ne olursa."

Marta arkadaşına gülümsedi.

Yıllar önce, kasabada düğünler için süslü yemekler pişiren küçük bir catering şirketinde çalışırken tanıştılar. Çok geçmeden Marta ve kocası Nels, June ve kocasıyla birlikte kilisenin müdavimleri olmuşlar. Dörtlü her Pazar öğle yemeğine gidiyor ve ayda bir kez kart oynuyorlardı.

Yemek şirketi emekli olup kapılarını kapattığında, Marta yeni hastanenin hediyelik eşya dükkanını işletmek üzere işe alındı ve karşılığında June'u kendisine yardımcı olması için işe aldı.

Hafta boyunca birlikte yaşlı kilise üyelerine ya da yeni annelere yemek götürdüler. "Kutsal Ruh kime güveç götürmemizi söylerse," demekten hoşlanırlardı.

"Seni hasta görmeye dayanamıyorum Junie," dedi Marta. "Böyle şeyler söyleme."

Ama June'un dikkati dağılmıştı. Lobiye bakarken, daha önce annesini ziyarete gelen bir kadına sattıklarını düşündüğü sarı çiçekleri taşıyan bir gencin geçtiğini gördü. June, kadının bukete bakarken gözlerinin dolduğunu hatırladı ve yine üstünden çıkacak küçük bir kart yazarken.

June kadına karşı büyük bir şefkat duydu ve ona bir kutu mendil verdi.

Ayrıca, hastanede genel olarak daha fazla faaliyet var gibi görünüyordu. West Gorge büyüyordu, bu doğrudu. Kilise daha büyük bir ibadethane ve gençlik grubu için bir spor salonu inşa ediyordu. Caddenin aşağısında ikinci bir ilkokul yükseliyordu. Yine de onlarınki hâlâ küçük bir topluluk sayılırdı. Yine de, bir akşam tıp merkezine normalde bir haftada gördüklerinden daha fazla insanın geldiğini duymuş ve görmüştü.

"Bir şeyler oluyor Marta," dedi June, "ve bu hiç hoşuma gitmiyor."

Marta yaptığı işi bıraktı ve arkadaşına baktı. June'un içgüdülerinin dikkate alınmaya değer olduğunu artık biliyordu. Daha hasta bile değilken dul Deacon Wendt'e akşam yemeği götürmeyi akıl edememiş miydi ki onu bahçesinde felç geçirirken bulmuştu? Erken müdahaleleri onu çok daha kötü bir sonuçtan kurtarmıştı.

June da yemek şirketinin dükkânı kapatmaya hazırlandığını tahmin etmişti. Marta ilk başta ona inanmamış, yıllarca buralarda olacaklarını düşünmüştü. Ama June haklı çıkmıştı.

Sessizce hediyeleri yere bıraktılar ve pencereden lobiye baktılar. Çift sürgülü kapının dışında acil durum flaşörlerini ve bir araya toplanmış güvenlik görevlilerini gördüler.

Marta ve June lobinin ortasında dururken yeni ve hoş doktor Kat Tate'i gördüler. Marta onun iş için biraz garip giyindiğinden bahsetti. June'un aklına İncil'deki Jezebel hikâyesi gelince aklına gelen kelime şımarıklık oldu.

"Giydiği bir elbise mi?" June sessizce sordu.

"Sanırım," dedi Marta. "Nels'in kompresyon çoraplarından birinden çok daha büyük değil."

June, "Görünüşe göre bu gece başka biri daha balığa çıkacakmış," dedi.

Marta gülümseyip başını salladı ve iki kadın Doktor Tate'in uzun boylu, yakışıklı bir kovboyla hararetli bir tartışmaya girmesini izledi. Pencereden konuşulanları anlayamıyorlardı ama vücut dilleri çok etkileyiciydi.

"Sanırım bu en yaşlı Batı çocuğu," dedi Marta.

"Bence o bir *erkek*, çocuk değil," dedi June.

Doktorun gözleri kovboyla kilitlenmişti ve Marta, biri ona sorsa kıvılcımların uçtuğuna dair bir yığın İncil üzerine yemin etmeye hazırdı.

Kovboy küçük doktora çok kızgındı, bunu görebiliyorlardı. Ama o geri adım atmıyordu. Elleri kalçalarında, dengesiz topuklu ayakkabılarının içinde ondan tam bir baş aşağıda durarak, sinmeden onun bakışlarını üzerinde tuttu.

Bu Hallmark Channel'dan daha iyiydi, diye fısıldadı biri diğerine.

"Sadece öp onu, neden yapmıyorsun?" Marta nefesinin altında söyledi.

BÖLÜM 10

"W "Ne demek *gidemem*?" Gunnar sesini yükselterek konuştu. "*Tabii ki* gidebilirim, buraya sadece telefonun!"

"Gunnar..." Kat kelimeleri bulmaya çalıştı.

Göz ucuyla güvenlik görevlisinin onları temkinli bir şekilde izlediğini görebiliyordu.

Kat muhafıza başını hafifçe salladı ve kovboya döndü. "Gunnar, korkarım hastanenin bu bölümü yaklaşık bir haftadır karantinada," dedi. "Gitmene izin veremem çünkü bu yeni koyduğumuz kuralları ihlal e d e r . Hastanedekilerin sağlığını tehlikeye atabilirsin. toplum."

"Şaka yapıyor olmalısın Kat," diye bağırdı. Ve sonra ekledi, "bunun nedeni berbat randevumuz mu - beni bunun için mi cezalandırıyorsun? Çünkü sana şunu söyleyeyim..."

"Dur!" Kat dedi ki, "sadece dur."

Kat, diğerlerini toplarken ona lobide oturmasını söyledi. Bunun gibi otuz ayrı konuşma yapacak değildi. Josh Quell içeri girdi, endişeli görünüyordu.

"Doktor," dedi, "insanlar bir sürü soru soruyor."

"Tamam, tamam," dedi, her şeyin hızla kontrolden çıkacağından korkuyordu. "Toplayabildiğiniz herkesi toplayın Doktor Quell ve onları lobi-stat'a getirin."

Başını çevirdiğinde Gunnar'ın lobide bir ileri bir geri, bir aşağı bir yukarı volta attığını gördü. Kırılmamış vahşi bir ata benziyordu. Gunnar heybetli bir adamdı. Uzun boyluydu, çizmeleri ve şapkasıyla daha da uzun görünüyordu. Ve güçlüydü; Gunnar'ın gücünü ilk elden, onu kararsızca kamyonetine fırlattığında hissetmişti.

Bu sadece bu gece miydi? Yaşanan onca şeyden sonra çok uzun zaman önceymiş gibi geldi.

Gunnar ağır kovboy çizmeleriyle yeri eşeliyor, her ağır adımda topuklarını yere vuruyordu. Geniş omuzları ve kaslı kolları, yumrukları sıkılıp çözülürken esnedi.

Kat bunun iyi gitmediğini düşünüyordu.

Karantina dünyası Kat için yeni değildi; karantinalar, çalışmayı seçtiği tıp uzmanlığının kaçınılmaz bir parçasıydı. Virüslerin yayılmasını engellemek için izole edilmeleri gerekiyordu ama insanlar nereye gidip gidemeyeceklerinin söylenmesinden hiç hoşlanmıyordu.

Çoğu insanın aklı eninde sonunda galip gelirdi ama bu bir süreçti. Ve görünüşe göre Gunnar West bu süreci atlatmakta zorlanacaktı.

Neandertal, dedi Kat nefesinin altından ve ona doğru yürüdü.

"Gunnar..." dedi ama Gunnar öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi adım atmaya devam etti.

"Gunnar, lütfen bir dakika dur," dedi kadın. Gunnar durakladı ama sonra daha iyisini düşündü ve başını sallarken botlarını yere vurdu.

"Beni dinle!" Kat'in sesi acıldı, ama daha yüksek olmak yerine, birkaç dakika öncesine göre daha yumuşak ve nazik hale geldi. Belki de dikkatini çeken buydu.

Kıpırdamadan durdu ve Kat yavaşça onun önünde durmak için hareket etti. Burnundan ve ağzından çıkan sıcak nefes, öfkesinin ve kızgınlığının kanıtıydı. Bu ona ağıla girmiş, saldırmak üzere olan bir boğayı hatırlattı. Ama kendini kontrol etmeye çalışıyor gibiydi.

"İhtiyacım olan son şey, Gunnar West," dedi sessizce, lobi insanlarla dolarken, "hastanemde öfkeli bir boğa olması. Kalabalığa kötü haber vermem ve düzeni sağlamam gerektiğinde değil."

Gunnar öfkeyle ona baktı. Konuştuğunda da sessizdi.

"*Senin* hastanen mi? Sana flaş bir haber vereyim Kat Tate," dedi, "burası *benim hastanem*. Ailem burayı benim adım taşıyan kasabaya bağışladı. Benim adım da bu binanın üzerinde. Yönetim kurulunda ben varım. Ve istediğim zaman hastanemi, kasabamı terk *edemeyeceğimin* söylenmesinden hoşlanmıyorum. Özellikle de bir erkeği ancak onu kilitlediğinde elinde tutabilen bir kadın tarafından!"

Sözleri Kat'i şok etti ve derinden yaraladı. Gunnar onun gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordu. Bu onu bir an için tatmin etmiş olabilirdi ama Kat hemen toparlandı.

"Kasabanın sahibi olabilirsin. West Gorge Tıp Merkezi de *senin* olabilir kovboy," dedi. "Ama şu anda *şerif* benim."

BÖLÜM 11

I Çatışma çıktı ve Kat kazandı ama kendini yaralı hissetti.

Gunnar tam kalbine nişan almıştı ve ıskalamamıştı. Kat Hastanede sıkışıp kaldığı için hâlâ kızgın olduğunu görüyordu. Kat, belki de hiç boyunun posunun ya da adının onu kurtaramayacağı bir durumda kalmamıştır, diye düşündü.

Yine de geri adım atmak zorunda kaldı ve binada onun adı olsa da sorumlu olanın kendisi olduğunu bilmesini sağladı.

Kat lobideki kalabalığa "Lütfen herkes otursun ve sessiz olsun," dedi. "Tüm sorularınızı elimden geldiğince yanıtlayacağım. Lütfen oturun." Otuz kadar kişi konuşmalarıyla sürekli bir vızıltı yaratıyordu ve ses giderek artıyordu. Cevap istediklerini biliyordu ama aynı zamanda duyulmak da istiyorlardı.

Kat karantinanın kalabalık kontrolü yönüne alışkın değildi. Şimdiye kadar yeri, sorumlu müdürün bir ya da iki sıra arkasıydı. Zamanla, bilgi ve kıdemle birlikte hastalara, ailelere ve basına daha yakın bir konuma geldi.

Bugün Kat ön plandaydı.

Tırmanan öfkenin odayı kontrol etmesine izin vermeyerek konuştu.

"Hepiniz ne kadar uzun süre sessiz kalırsanız," dedi Kat sert sesiyle, "hastalarımız ihtiyaç duydukları bakım için o kadar çok beklemek zorunda kalacaklar. Birçok sevdiklerinizdir."

İnsanlar hemen sessizleşti.

"Şimdi," diye konuştu. "Ben Doktor Tate ve bu da baş stajyerim Doktor Quell."

Josh Kat'in yanında durdu ve başıyla onayladı.

"Bizler bulaşıcı hastalık uzmanlarıyız," dedi ve bu ifadeyi içine sindirmeye çalıştı. "Son birkaç gündür şiddetli grip semptomları ve solunum sıkıntısıyla gelen insanlar var. Bu aslında yayılmakta olan tehlikeli bir virüs ve genel gripten çok daha ciddi."

Kat, toplanan gruba hepsinin yaklaşık bir hafta boyunca hastanenin bir kanadında karantinaya alınacağını söylemeye devam etti. Onlara iyi haber olarak, kuluçka döneminin kısa olduğunu ve bulaşmanın süresinin de kısa olduğunu söyledi.

"Virüse kısaca ResVi deniyor," dedi. "Hızlı bir şekilde saldırıyor ve son derece bulaşıcı. Ölümcül olabilir. Astım, KOAH ve oto-immün hastalıklar gibi önceden var olan rahatsızlıkları olanlar bu virüse karşı hassastır ve ciddi reaksiyon riski altındadır."

Herkesin soluk soluğa kalması ve birbirlerine dönmesi için bir an verdi.

"Virüsü burada kontrol altına alarak toplumumuza yayılmasını yavaşlatabilir ya da durdurabiliriz. Bu da daha az ölüm, düşük, nöbet ve tehlikeli derecede yüksek ateş anlamına gelir," dedi Kat. "Bu karantinanın ne kadar kritik olduğunu anlamaya başladınız mı?"

Mırıltılar ve birkaç isteksiz baş sallama duyuldu. Kat Gunnar'a baktı ama yüzü dakikalar önce konuştuklarından daha yumuşak değildi.

"Şimdi," diye devam etti, "bazılarınız hastalanacak ve buradan daha iyi bir yer yok. West Gorge Tıp Merkezi yeni, iyi personelli ve size bakabilecek donanıma sahip. Bu arada, yiyecek ve barınma ihtiyaçlarınızı karşılayacağız. İlaçlara ya da sevdiğiniz bir kitaba ihtiyacınız olursa, evinizi arayın ve küçük bir valizin güvenlik kontrol noktasına bırakılmasını talep edin."

Etrafına, klinik tonlarına cevap veren insanların şok olmuş ve gergin yüzlerine baktı ve aniden herkes için büyük bir şefkat hissetti.

"Bakın," dedi Kat toplanan kalabalığa, sesini yumuşatarak. "Hepinizin rahatsız olduğunu, korktuğunu ve biraz da kızgın olduğunu anlıyorum."

İstediğim şeyin kulağa çılgınca ve abartılı geldiğini biliyorum." Grup onaylarcasına başını salladı.

"Ama sizden bu kararda lütfen hastaneye -bana- güvenmenizi istiyorum."

O konuşurken kendisine bakan yüzlerin çoğu yumuşamış gibi görünüyordu ama Gunnar'a bakmaktan kaçındı.

"Karantina sadece bir hafta sürecek. Birlikte çalışırsak çabuk geçer. Burada kalıp birkaç gün kitap okuyarak ve televizyon izleyerek bu potansiyel olarak yıkıcı hastalığın ailelerimize, mağazalarımıza, okullarımıza, kiliselerimize ve komşularımıza bulaşmasını önleyebiliriz" dedi.

Bu doğru bir yaklaşımdı. Kat omuzların ve yüzlerin gevşediğini görebiliyordu.

Daha sonra hemşireleri ve tıbbi asistanları, kalacak olanların isimlerini ve tıbbi bilgilerini toplamaya başlamaları için harekete geçirdi. Personel her kişiye bir yatak gösterecek ve isterlerse değiştirmeleri için önlük verecekti.

"Son bir şey daha," dedi Kat, grup dağılmadan önce, "burası bir otel değil ve personelim size hizmet etmek için burada değil. Basit yemekler için dinlenme odasında bir kantin kurulacak ve herkes arkasını temizleyecek, *Kapış?*"

"Evet, Doktor Tate," dedi cansız konuklardan oluşan bir koro... rehineler... Kat emin değildi.

Josh Quell hepsine, "Yarın sabah bir güncelleme için yeniden toplanacağız," dedi.

Kat, Gunnar'ı kontrol etmek için ona doğru yürümeye başladığında, kendisine doğru gelen genç bir delikanlı gördü. Daha önce fark ettiği çocuğu bu, elinde hâlâ bir buket çiçek tutuyordu. Gunnar'ın yakınlardaki varlığından habersiz görünüyordu.

"Doktor!" diye yalvardı kocaman gözleriyle, "beni buradan çıkarmalısın. Burada kalamam."

Çocuk 12 yaşında gibi görünüyordu ama sesi daha büyüktü - belki 14 ya da 15.

"Gidemezsin, kimse gidemez," dedi. "Ama kimi ziyaret ediyorsun ve neden bu kadar geç saatte buradasın - evde yatağında olman gerekmiyor muydu?"

Gidemeyeceği söylendiğinde, bakışları Kat'ın göğüs dekoltesinden bacaklarına doğru bir aşağı bir yukarı gezinirken, çocuğun masumiyet taklidi yerini kavgacı bir alaycılığa bıraktı.

"*Senin* evde, yatağında olman gerekmiyor mu?" dedi.

Kat'ın ağzı şoktan bir karış açık kaldı ama o daha çocuğu azarlayamadan Gunnar iki büyük adım attı ve güçlü ellerini çocuğun omuzlarına koyarak onu yerinde tuttu.

"Bu da ne..." çocuk Gunnar'ın zaptına karşı telaş içinde kıvrandı.

"Bayana bir özür borçlusun," diye hırladı Gunnar.

"Ah... *hey*, canımı yakıyorsun, dostum," diye sızlandı çocuk.

Gunnar yerinden kıpırdamadı, Kat de öyle. Birkaç temel kural belirlemek iyi olurdu.

"Dedim ki," diye tekrarladı Gunnar, "bayandan özür dile. Şimdi."

"Tamam, tamam," dedi çocuk, "çizgiyi aştım ve özür dilerim. Şimdi *bırak!*"

Gunnar çocuğu serbest bıraktı ve Kat ona kimi ziyaret ettiğini tekrar sormak üzereydi ki bir kadın üçlünün yanına geldi. "İşte buradalar. Aynı çiçekleri bu öğleden sonra anneme getirdim ve ortadan kayboldular - bakın, hala küçük kartım ekli" dedi.

Bütün gözler çocuğa çevrildi. Dinlemekte olan güvenlik görevlisi gruba biraz daha yaklaştı. Bir adam yaklaştı ve "Hey memur bey, altın kol saatim kayboldu! Tuvalette ellerimi ovma için çıkarmıştım ve kayboldu."

Kat, çocuğun korkmuş bir tavşana benzediğini görebiliyordu. Tam onun için üzölmeye başlamıştı ki, ceketinin cebindeki paslanmaz çelik parıltısına baktı.

"Alabilir miyim?" diye sordu ona.

Etrafına baktı ve güvenlik görevlisini, kovboyu, doktoru, saati kayıp adamı ve annesine çiçek getiren kadını gördükten sonra isteksizce başını salladı. Kat uzandı ve cebinden kendi stetoskopunu çıkardı. Cebinden çıkarmış olmalıydı.

Hemşire odasının arkasında, daha önce bıraktığı yerde. Bunun üzerine ismi kazınmıştı. Annesinin mezuniyet hediyesiydi.

"Bakın, özür dilerim," dedi güçsüzce, omuzları çökmüştü. Sonra çiçekleri asıl sahibine geri verdi ve yenilgiyle başını öne eğdi.

"Seni küçük hırsız. O büyük ceplerinde başka ne var?" Gunnar sordu.

Adının Ash Gibson olduğunu söyleyen çocuk, bir erkeğe ait altın kol saati, iki cep telefonu, bir çikolata ve 47,50 dolar nakit para çıkardı.

BÖLÜM 12

Y Bayana bir özür borçlusun.

Gunnar'ın sözleri Kat'in zihninde dolaşırken o da kendini toparladı. o gece geç saatlerde lobideydi. Ona "hanımefendi" diye hitap etmişti ki, gecenin erken saatlerinde ona nasıl davrandığı düşünüldüğünde bu şaşırtıcıydı.

Yine de, kaba ve sert kovboy bu gece genç suçluya karşı onu savunmaya gelmişti ve Kat bunun iyi hissettirdiğini kabul etmek zorundaydı. İhtiyacı olduğunda bir erkek yanında olmuştu ve bu, kendisinininkiler düşünüldüğünde yeni bir duyguydu.

Lise yıllarında babası yokmuş.

Bir koruyucuya ve savunucuya ihtiyacı olabilirdi. Ergenlik çağındaki çocuklara, onu arabaya aldıklarında korna çalmak yerine daha saygılı olmalarını söyleyecek biri. "Onu saat 10'a kadar eve getirin" diyecek biri... Kat itiraz etse ve yaygara koparsa bile, bunu önemseydiği için yaptığını bilirdi.

Kat, kovboyun kendisine ve karantinaya kızgın olmasına rağmen güçlü duygularını bir kenara bırakıp onun adına bir yanlışı düzeltmesinden etkilenmişti. Ve randevularında ona karşı pek nazik davranmamış olsa da.

KAT, KISA LOBIDE ÇALIŞANLARINA "ORTAK NOKTAYI BULUN" DEDI.

toplantı, bir esnemeyi bastırarak. Onlar dağılmadan önce onlara yürüyüş emirlerini verdi. "ResVi buraya nasıl geldi? Tüm bu insanlar neredeydi ve nereye gidiyor?"

Josh Quell CDC ile telefonda konuşuyordu ve onlar da cevap istiyorlardı. Bunun gibi salgın hastalıklar durup dururken ortaya çıkmazdı. Bir kökeni ve bir yıkım alanı vardı.

Kat aynı zamanda, uzun kariyeri boyunca hiçbir hastanenin kapatılmasına onay vermemiş olan Shep Arndt'ın elini tutmakla meşguldü ve gittikleri aşırılıkları ikinci kez tahmin ediyordu. Shep yönetim kuruluna, çalışanlarına ve topluma hesap vermek zorundaydı.

"Bak Shep," demişti Kat ona, "insanlar artık Wyoming'e üstü kapalı arabalarla gelmiyor. Büyük havaalanlarınız, büyük şehirleriniz ve çok sayıda tur otobüsünüz var. Her kıtadan gelen ziyaretçiler doğal güzelliklerinizi ve hediyelik eşya dükkanlarınızı istila ediyor ve bu iki ucu keskin bir kılıç. Ekonomiyi canlandırırıyorsunuz ama aynı zamanda Wyoming'in her türlü kötü şeye maruz kalma riskini de arttırıyorsunuz."

"Biliyorum," diye iç geçirdi Shep. "Seni bu yüzden getirdik, tam zamanında, öyle görünüyor."

"Virüs konusunda mutlu değilim," dedi Kat ona, "ama burada olduğum için memnunum."

KAT GIBI JOSH DA SABAHIN ERKEN SAATLERINDEN BERİ AYAKTAYDI. NEREDEYSE Sabahın ikisinde her şey sessiz görünüyordu. Personel toplantısının ardından lobide sadece Kat ve Josh kalmıştı.

"Ne kadar yorgun olduğumu şimdi fark ettim," dedi Kat Josh'a, "sen de öyle olmalısın."

"Evet, ama sen biraz uyurken dükkâna bir süre daha ben bakacağım, Kat."

"Boş bir yatak bulacağım ve tam da bunu yapacağım," dedi. "Sonra seni heceleyeceğim."

Josh gülümsedi ve yorgun eliyle karnını işaret etti.

"Önce o şeker paketini çıkarmanı ve önlük giymeni öneririm."

Bir an için bu yorumu fark etmemişti. Hâlâ o küçük elbiseyi ve onunla uyumlu topuklu ayakkabıları giydiğini fark edemeyecek kadar meşguldü.

"Aman Tanrım," dedi Kat yüksek sesle gülerek, kovboyla olan talihsiz randevusunu düşünerek, nasıl davranacağını bilmiyormuş gibi görünen o koca ahmak

güzel bir restoranda. "Birkaç saat önce gecemin daha da kötüleşemeyeceğini düşünmüştüm. Yanılmışım."

Sözünü bitiren Kat, keten odasına doğru döndü ve Gunnar West'e tosladı.

"Oha, affedersiniz!" dedi. İçgüdüsel olarak uzandı ve onu sabitlemek için iki kolunu da tamamen beline doladı, sonra onu kendine çekti. Aksi takdirde devrilebilirdi.

O bırakmadı ve Kat de geri çekilmedi.

Bunun yerine nefes aldı ve bir an için onun rahatlığının tadını çıkardı. Başka ne *olursa* olsun, sağlam, dayanıklı ve çok yakışıklıydı. Onun masmavi gözlerinin içine bakarak, kesinlikle duymuş olması gereken kaba sözlerinden pişmanlık duydu.

İkisi de kımıldamadı.

Beklenmedik bir kucaklaşmayla birbirlerine yakın duran Kat, "Ben de tam..." dedi.

Kelimeleri bir araya getiremiyordu.

"Şuna...?" Gunnar usulca sordu. Sesinin alçak gürültüsü kadının içine bir titreme gönderdi.

"Üzerimi değiştirmek için..." dedi sonunda, "daha rahat bir şeyler giymek için." "Bir randevuyu bitirmek için güzel bir yol," dedi Gunnar şakayla karışık. Hafif bir

Gülümsemesi yüz hatlarını yumuşattı. Buna karşılık gülümsemek çok kolay olurdu, diye düşündü Kat, ama sonra o gece onu ne kadar çok aşağıladığını hatırladı.

"Oh, randevumuz uzun zaman önce sona erdi, Gunnar," dedi Kat buz gibi bir sesle, onun centilmenliğini unutarak ve bunun yerine daha önce hissettiği aşağılanmaya odaklanarak. "Muhtemelen beni bir saman balyası gibi kamyonuna attığında."

Kollarını indirirken Gunnar'ın yüzündeki gülümseme soldu ve doktorun sertçe geri adım atıp dengesini yeniden kazanmasına neden oldu. Kat sessizce kendini tekmeledi, keşke bir şey söylemeseydim diye hayıflandı. Kolları çok güzel hissettirmişti. Onun kolları olmalarına rağmen, sıcak ve ağaç dalları gibi sağlamdılar. Kendini bu kadar güvende hissetmeyeli ve önemsenmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Kat bir an için her şeyin yoluna gireceğine inanabildi.

"Bu çok komik," dedi Gunnar, öfkesi bir kez daha parlayarak, "seni kamyonetime atmak benim için gecenin en önemli anıydı. Seni dışarı atmaktan sonra ikinci sırada."

Döndü ve diğer yöne doğru tepindi.

Kat ağzı açık, Gunnar'ın kabalığına öfkelenmiş bir halde dururken, lobide arkasındaki Josh Quell'in atom bombası atılmış gibi ıslık çalarak çıkardığı sesi belli belirsiz fark etti.

BÖLÜM 13

M *Belki de kıza çok sert davrandım.*

Kat Tate ile kafa kafaya çarpışmadan önce, Gunnar onu dayanılmaz bulduğu bir durumun içine hapsetmiş olsa da, doktoru fazla eleştirmiş olabilir.

Bir erkek olarak, ona karşı huzursuz ve kızgın hissediyordu ve korlar için için yanıyordu. Ancak hastanenin bir yönetim kurulu üyesi olarak, karantinaya alınan grubun sorumluluğunu üstlenme şeklinden oldukça etkilenmişti.

Küçük mavi elbisesinin içinde bile doğal bir otoritesi vardı -Kat sözlerinin önemli olduğunu anlatmak için bağırıyordu ve bu Gunnar'ın dikkatini her şeyden çok çekiyordu.

Çiftlikte, soğukkanlılığın her zaman galip geldiğini gördü. Diğer kovboylar ve çiftlik sahipleri bazen bağırımdan hoşlanırken, Gunnar babasından, özellikle de atların tüm içgüdüleri onlara şahlanmalarını, şaha kalkmalarını ve uzaklaşmalarını söylediğinde, dizginlenmemiş kısrakları sakinleştirmek söz konusu olduğunda sakin bir sesin çok daha etkili olduğunu öğrenmişti.

"Hay aksi!" Gunnar, Kat'le lobide yaptıkları hararetli konuşmayı hatırlayarak yüksek sesle konuştu ve Kat'in ona karşı kullandığı sakin ses tonunun aynısını Kat'e karşı da kullandığını fark etti.

Gunnar utandı ama gülümsemek zorunda kaldı.

Şerife saygılar.

Adam zeytin dalı uzatmak için geri dönmüştü ki, kadın son sürat ona çarptı ve bir yandan da yüksek sesle onu ve felaket randevularını

Doktor Quell; Josh'a ne kadar berbat bir gece geçirdiğini anlattı.

Onun sözlerini duymak Gunnar'ın tehlikeli iyi niyet duygusunu kaybetmeye başlamasına neden oldu, ama Kat tam göğsüne çarptığında çelişkiye düştü. Yine de kolları çelişkili değildi - içgüdüsel olarak ona sarıldılar ve Kat geri çekilmedi.

Kız ona yakın ve kollarındayken, güzel hissettiğini kabul etmek zorundaydı. Güzel kokuyordu. Ve ilk izleniminin aksine, çok hoş görünüyordu - aslında güzeldi. İlk buluşma için seçtiği kıyafeti onaylayıp onaylamaması konunun dışındaydı. Çaba göstermişti.

Gunnar birkaç saat öncesini düşündü ve kendisinin daha fazla çaba göstermesi gerektiğini fark etti. Uzun kamyonetiyle bir kadını arabasına almasına gerek yoktu. Aklından ne geçiyordu? Kadının elbise giyeceğini ve ön koltuğa oturmakta zorlanacağını tahmin etmeliydi. Spor bir araba ve sedan, hatta bir Jeep de dahil olmak üzere seçebileceği bir araç filosu vardı. Herhangi bir araba daha düşünceli bir seçim olabilirdi.

Çiftlikte her gün kovboy şapkası ve kot pantolon giymeye alışkın olması, doktorla randevusunda tam bir kovboy gibi davranması gerektiği anlamına gelmiyordu. Yüksek lisans yapmıştı. Eyaletteki en büyük sığır çiftliklerinden birinin sahibi ve yöneticisiydi. Birçok yönetim kurulunda yer aldı. Küçük işletmelere yatırım yapıyor, iş ve çiftçilikle ilgilenen lise öğrencilerine danışmanlık yapıyordu. Yine de bu gece kendini, güzel bir restoranda bir şişe şarabı nasıl sipariş edeceğini bilmeyen beceriksiz bir hödük gibi sundu.

Gunnar davranışından utanıyordu ve Jackie'ye her ne kadar zor anlar yaşatmak istese de, ondan azar işitecek olanın kendisi olduğunu ve bunu hak edeceğini biliyordu. Bunu bir erkek gibi karşılayacaktı.

Kendini affettirmeye çalışırken, az önce yaptığı gibi tepinip durmamalıydı. Kat'in sözlerinin onu harekete geçirmesine çok kolay izin vermişti. Bu kızın içindeki kötülüğü ortaya çıkaran şey neydi? Kat onu kamyonetinden atmadığını biliyordu ama kızın yüzündeki incinmiş ifade neredeyse fib'e değerdı. Ta ki annesinin yüzü aklına gelene ve onun ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını düşünene kadar.

"*Hem kovboy hem de centilmen olabilirsin, Gunnar,*" dedi ona birçok kez.

Gunnar bu gece kazanamazdı. Arı kovanını karıştırıp kızdırmıştı ve şimdi bir hafta boyunca onunla birlikte kapana kısılmıştı. Birinin sokulması kaçınılmazdı.

KAT'IN AKLINDA GUNNAR WEST İÇİN ENDİŞELENEMEYECEK KADAR ÇOK ŞEY VARDI. Karantina altında hastaları ve öfkeli insanları vardı. Müdürü Shep Arndt, açıkça söylemese de onun kararlarını sorguluyordu. Halkla ilişkiler ekibi virüs hakkında basına bir açıklama yapmak istiyordu. CDC, ekibinin virüsün kaynağı hakkında ne bulduğunu bilmek istiyordu, böylece seyahat düzenini ve virüsün yayılmasını takip edebileceklerdi.

Kat'in tek istediği birkaç saat uyumaktı.

Ama gözlerini kapattığında Gunnar'ın sözleri aklından geçiyordu. Ona bir erkeği elinde tutabilmesinin tek yolunun karantina olduğunu söylemiş, ona bağırıyordu. Sanki Gunnar West her koşulda tutunmak isteyeceği bir adammış gibi. Sonra da onu kamyonetinden atmanın ne kadar iyi hissettirdiğini söyledi. Doğru olmasa bile bu onun duygularını incitmişti.

Kat ağlayan biri olsaydı, uykuya dalmasına yardımcı olacak birkaç damla gözyaşı dökmek için iyi bir zaman olurdu. Ama o kolay kolay ağlamazdı. Bunun yerine, acıları ve hakaretleri içselleştirip anlamlandırmaya çalıştıkça daha da sessizleşti.

Ailesinin boşanmasını ve babasının onu terk etmesini bu şekilde atlatmış.

Arkadaşları partilere giderken o ders çalışmak için evde kaldığı sayısız yalnız üniversite gecesini bu şekilde atlattı. Ve neden olmasın? Arkadaşları, dört yıl sonra iş teklifleriyle zorlukla karşılaştıkları kariyer yollarını seçtiler - pazarlama, satış ve mühendislik işleri.

Hepsi gayet iyi kariyerlerdi ama Kat'in arzuladığı kariyerler değillerdi.

Arkadaşları mezun olup seyahatlere çıkarken, aşık olup birbirlerinin düğünlerini planlarken Kat Tate, ayakta kalan son arkadaşı olana kadar küskün bir yalnızlık içinde çalışmaya devam etti. Kimsenin ondan nedime olmasını istememesi Kat'i incitmişti,

ama o anlıyordu. Bırakın duşları ve partileri, düğünlere katılmaya bile zar zor vakit bulabiliyordu.

En azından onu büyük güne davet etmeyi unutmamışlar.

Ve oturma planını kim planladıysa, şüpheşiz, onun RSVP kartını almaktan ve ihtiyaç duydukları yere yapıştıracakları tek bir konuktan heyecan duyuyordu. Genellikle, uyumsuz bir masayı tamamlamak için.

"Bir tavuk lütfen," derdi.

Şimdiye kadar Kat, çıplak bacaklarına bakmak için rulosunu düşüren 13 yaşındaki bir yeğenin, oksijen kullanan bir büyükannenin (*sakıncası yoksa tüpte bükülme olup olmadığını kontrol et Kat*) ve İngilizce bilmeyen Polonyalı kuzenlerin yanına yerleştirilmişti. Çocuk masasında, oynak dulların yanında ve bir keresinde her iki taraftan da bekar teyzelerle birlikte oturmuştu.

Yine de azimle devam etti. Kat, her şeyi bir kenara bırakarak tıp fakültesine, ardından stajına ve son olarak da Chicago hastanesine yerleşmeye odaklandı. Ancak bu başarılar onu geceleri sıcak tutmadı ya da dışlanmanın acısından korumadı.

Tek başına katıldığı en son düğünde bir arkadaşı, "Hep doktor, hiç gelin değıl," diye takılmıştı. Bu gece giydiğı elbiseyi giydiğı düğünde. Kuşkusuz bu, konuk elbiseleri arasında en kısa ve en açık olanıydı.

Kat şimdi yalnızlığının başkaları için ne kadar şeffaf olması gerektiğinden utanıyordu - düğün üstüne düğüne randevusuz gitmek, birbiri ardına "mutlu çifte değıl bana bakın" diye bağırın elbiseler giymek.

Sanki esnek bir tüp kumaş elbise olarak kabul edilebilirmiş gibi.

Yeni kasabasındaki ilk randevusu için bu kumaş tüpünü seçtiğini düşününce içi burkuldu. *Dürüst ol Kat, diye düşündü*, çok ama çok uzun zamandır herhangi bir kasabada çıktığı ilk randevu.

"Aptal kız!" Kat derin bir uykuya dalmadan önce yastığına baktı.

BÖLÜM 14

"W Son muayeneniz ne zamandı?"
"İki ay önce," diye homurdandı Gunnar.

"Büyük
ameliyatlar?"

"Yok," dedi.

"Son altı ay içinde ülkeyi terk ettiniz mi?" "Hayır," dedi
tekrar.

Gunnar yaklaşık beş saattir boş bir hastane yatağında uyuyordu ki küçük, güzel bir hemşire tıbbi geçmişini almak için geldi. Botları hâlâ ayağındaydı ve koridordan gelen ışıkları engellemek için kovboy şapkasını yüzüne örtmüştü.

Yüzündeki şapkayı çıkarmadan başını çevirdi ve tek gözüyle onu süzdü. Saçlarını başına toplamış, mavi önlük giymiş ve büyük gözlük takmıştı. Uzun kirpikleri ve yüksek elmacık kemikleriyle yeterince güzeldi - başını tıbbi bir çizelgenin üzerine eğmişken görebildiği tek şey buydu.

Uzun bodur pantolonunun altında gizlenmemiş olsalardı, pekâlâ güzel bacakları olabilirdi, diye düşündü. Ayaklarında parlak pembe bağcıklı beyaz koşu ayakkabıları vardı.

Gunnar, kızın muhtemelen kendisi için çok genç olduğunu düşünürken, *evlilik yüzüğü* olmadığını fark etti. Yine de güzel genç kızlara bakmak ve belki biraz flört etmek güzeldi. Onun kim olduğunu öğrendiklerinde, genellikle flört etmeye başlardı.

Bu seferki tamamen iş gibi görünüyordu.

Başını tekrar şapkasının altına çeviren Gunnar gözlerini kapadı ve sesindeki sabırsızlığı gizlemeden kadının hızlıca sorduğu sorulara cevap verdi. Biraz daha uyumayı umuyordu.

"Aşılarınız güncel mi?" "Evet," dedi.

"Tetanos aşısı

mı?" "Evet,"

dedi. "Son grip

aşısı?"

"Kasım," dedi. "Astım ya

da KOAH var mı?"

"Hayır," diye iç geçirdi.

"Peki ya aile geçmiştiniz?" dedi, "Anne ve babanız hayatta mı?" Gunnar cevap vermeden önce bir süre sessiz kaldı.

"Babam yaşıyor," dedi sert bir sesle.

Hemşire de devam etmeden önce bir dakika sessiz kaldı.

"Ailenizde diyabet, kalp hastalığı veya kanser öyküsü var mı?"

Gunnar cevap vermeden önce sesli bir şekilde nefes verdi. Konuşurken sesinde hafif ama belirgin bir titreme vardı.

"Annem... göğüs kanserinden öldü. Üç yıl önce," dedi.

Gunnar'ın onu yerdeki bir delikten bile tanımayan genç bir hemşireden bekleyebileceğinden daha uzun bir duraksamadan sonra, sesinde büyük bir sıcaklıkla cevap verdi.

"Gunnar... Bunu duyduğuma çok üzüldüm," dedi. "Bu senin ve ailen için acı verici olmalı. En içten taziyelerimi sunarım."

Ses tonundaki bu değişiklikte birlikte Gunnar sesi tanıdığını düşündü ama çıkaramadı ya da hemşirenin yüzüne hızlı bakışıyla bağdaştıramadı. Belki de kiliseden ya da kasabadan bir tanıdıktı. West Gorge'da büyümüştü, herhangi biri olabilirdi.

Gunnar oturdu.

Bacaklarını yana sallayarak şapkasını çıkardı ve yatağın üzerine koydu.

Kendisine bakan şefkatli gözlerle ve yüze daha yakından baktığında, bunun bir hemşire değil, Doktor Kat Tate olduğunu gördü.

Önlüğünün içinde, saçları yüzünden uzakta, bambaşka bir insan gibi dünyaya bakıyor.

Makyajı silinmişti ve dudaklarına hafif bir parlaticı sürmüştü.

"Sen misin Kat?" diye sordu.

"Evet," dedi Kat. "Hemşirelerin tıbbi geçmişlerini toplamalarına yardımcı oluyorum.

CDC veriler için ensemde soluyor. Seni uyandırmak zorunda kaldığım için üzgünüm." Gunnar'ın nutku tutulmuştu.

"Bir şey daha var," dedi Kat. "Ateş ölçümü yapmam gerekiyor. Virüs sadece ateşle bulaşıyor ve bu da ilk belirti."

Kendini iyi hissettiğini söylemek için ağzını açtığı anda, kadın dilinin altına bir bazal termometre soktu ve onu sıkıp tutmasını söyledi. Bu sırada stetoskopunu kulaklarına taktı ve zili göğsüne ve kalbine yerleştirdi.

O kadar yakın ve o kadar hareketsizdi ki bu onu tedirgin ediyordu. Gerçi nedenini bilmiyordu.

Her nefeste onun temiz teninin kokusunu alabiliyordu. Tıpkı bir gece önce lobide ona çarptığında yaptığı gibi, kollarının uzanıp belini sarmak istediğini fark etti.

Gunnar boşluğa bakmaya çalıştı ama kendini onun gözlerine bakmaktan alıkoyamadı - bahardaki bir çayır gibi parlak yeşil. Fark etmemişti. Makyajsız, temizlenmiş teni ona Adalet'in her Ağustos ayında turta ve reçel için aldığı bir kile olgun şeftaliyi hatırlatan güzel bir tendi.

Nabzının hızlandığını hissediyordu ve onu sakinleştirmek için düzenli nefes almaya çalıştı.

"Kalp atım hızınız biraz yükselmiş," dedi ona uzaklaşırken. Acaba hayal mi görüyordu, yoksa Kat bunu söylerken biraz sırtıyor muydu?

Tablosuna birkaç şey yazdıktan sonra bir veda yorumu yaptı ve gitti.

"Merak etme kovboy," dedi, "ateşli değilsin."

BÖLÜM 15

"W "Hepiniz ilk geceyi atlattınız mı?"

Hasta hastalar dışında, karantinaya alınan grup güncelleme için tekrar hastane lobisinde toplandı ve Kat merkez sahneye çıktı. Dinlenme odasına kahve ve çöreklerin yanı sıra kahvaltılık sandviçler ve meyveler de getirilmişti. Herkesin elinde bir şeyler vardı ve çoğu ödünç hastane önlüğü giyyordu.

"Tıp fakültesindeki sınıf arkadaşlarıma benziyorsunuz," diye şaka yaptı ve hafif bir kahkaha ile ödüllendirildi. Gunnar bile bir gün önceki kıyafetlerini giymiş olmasına rağmen biraz gülümsemeyi başarmıştı.

Ayrıca arka tarafa yakın bir yerde duran genç Ash de bir kadının açık çantasına bakıyordu.

"İlk iş olarak, değerli eşyalarınızı dinlenme odasındaki dolaplara koyun. -Herhangi bir şeyin kaybolduğunu ya da çalındığını görmekten nefret ederim," dedi Kat ve bunu söylerken Ash'in gözlerini yakaladığından emin oldu. Ash de ona sahte bir masumiyetle baktı ve omuz silkti.

Gunnar gözlerini Kat'ten alamadı ve dönüşümü hayretle izlemeye devam etti. Ya dün gece onu koşu ayakkabıları ve önlükleriyle bekliyor olsaydı? Neredeyse öyle olmasını dileyecekti ama hayır. Kat'in elbisesi ve topuklu ayakkabılarının destansı başarısızlığına rağmen, onun kendisi için giyinmeye zaman ayırması hoşuna gitmiş ve kendisinin de onun için aynı şeyi yapmasını dilemişti.

Ama bu yeni, kendinden emin Kat Tate'i sevmişti ve aradaki havayı dağıtmak istiyordu. Gerçi bunun ne yeri ne de zamanı olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

yer. Hastanenin bulaşıcı hastalıklar konusunda önde gelen otoritesi olarak -ilk salgının ortasında- Cat ilgi odağı oldu.

Dağınık topuz saçları, geniş çerçeveli gözlükleri, koşu ayakkabıları ve makyajsız haliyle Doktor Kat Tate şu anda danstaki en güzel kızdı.

Ve gözlerini ondan alamıyordu.

"Denizaşırı ülkelerden gelen yolcuları taşıyan bir tur otobüsü," dedi, "görünüşe göre dört gün önce öğle yemeği için otoyol kenarındaki Cindy's Roadside Diner'da durmuş."

Birkaç kişi başını salladı. Çünkü 20 mil uzakta olmasına rağmen, market ve erzak stoklamak için büyük mağazalara giden West Gorge sakinleri için popüler bir duraktı.

Kat, "Otobüste bulunan ve Cindy's'de yemek yiyen en az iki kişinin virüs testleri ertesi gün buradan iki yüz mil ötedeki bir acil bakım merkezinde ateş ve vücut ağrıları nedeniyle pozitif çıktı," dedi. "Ne yazık ki, virüse maruz kalan diğer insanların bulunduğu otobüs bir sonraki şehre doğru yola çıkana kadar virüs test sonuçları doğrulanmadı."

Herkes topluca inledi.

"Virüsü taşıyanlar Cindy'nin salata barında yemek yedi," dedi Kat, "ve son birkaç gün içinde bir dizi restoran, otel ve turistik mekâna bulaştı. Ve şimdi," diye herkesin dikkatini çekene kadar bekledi, "otobüsteki neredeyse herkes hastaneye kaldırıldı, üçünün durumu kritik."

İnsanlar bunu düşünürken bir sessizlik oldu.

"Eyalet ve CDC, Cindy's Diner da dahil olmak üzere bir düzine turistik yeri ve restoranı dezenfekte edilmek üzere kapattı" diyen Kat, "Bu da Cindy'nin binlerce dolar kaybetmesine ve çalışanlarının ücret kaybına neden oldu" dedi.

Gunnar bu haber karşısında kaşlarını çattı. Cindy babasının bir arkadaşıydı ve Ridge onun talihsizliğini duysa çok üzülürdü. Ayrıca aralarında gelirleri ve bahşişleri olmadan çok uzun süre dayanamayacak birkaç kişinin de bulunduğu bazı garsonları da tanıyorlardı. Vakfa bir e-posta göndererek onlara yardım etmek için acil durum fonu yönlendirip yönlendiremeyeceklerini soracaktı.

"Kat, "Tecrübelerime dayanarak biliyorum ki, bu turistlerle temas eden düzinelerce insan olacak," dedi.

bilmeden kendileri ya da nedenini bilmeden hasta olanlar. Çok yakında hastanelerde görülmeye başlayacaklar ve bu hastaneler de karantinaya alıp almama konusunda zor kararlar vermek zorunda kalacaklar. Tabii bu kararı onlar adına CDC vermezse."

Ön sıralardaki koltuklardan biri "Orman yangını gibi," dedi ve herkes aynı fikirdeydi.

"Bu iyi bir bakış açısı," dedi Kat. "Eyalet genelinde yanan irili ufaklı tüm yangınları söndüremesek de, toplumumuzdaki pek çok kişinin mümkün olduğunca güvende olmasını ve yanmasını önlemek için birlikte çalışabiliriz."

Bunun üzerine kalabalık başını salladı.

Kat tıbbi çizelgesini kapatıp kalemını cebine geri soktu ve Josh'a başıyla onay verdi. Enfekte olanları kontrol etme vakti gelmişti; sayı 18'e çıkmıştı. Bu, izole edilenlerin neredeyse üçte biri demekti. Birkaç doktor ve hemşire daha getirmeleri gerekecekti.

Shep'i arayacaktı.

KAT, JOSH VE SAĞLIK EKİBİ HASTANE ALANLARINI BİR

Hastalar için koğuşlar, virüse maruz kalmış ya da yüksek risk altında olanlar için odalar ve virüsü tamamen atlatma şansı en yüksek olanlar.

İyi haber şu ki, insanlar sadece ateşleri olduğunda bulaşıcı oluyorlardı ve genellikle ateş sadece iki ya da üç gün sürüyordu. Diğer iyi haber ise kuluçka döneminin kısa olmasıydı. Hastalığa bir kez maruz kalan kişi iki gün içinde ateşlenmezse büyük olasılıkla bağışıklık kazanıyordu. Bu nedenle Kat karantina süresinin bir hafta kadar kısa olabileceğini rahatlıkla söyleyebiliyordu.

Tek umudu kendisinin ya da Josh'un hastalanmamasıydı. Büyük hastanelerin aksine, onları destekleyen geniş bir kadroları yoktu.

BÖLÜM 16

G Unnar West hayatı boyunca bir gün bile hastayım dememişti. Bir çocuk olarak okula ya da bir erkek olarak işe değil. Yine de, çocukken bazen Bir gün bile olsa evde kalıp video oyunları oynayabilir ya da sabah işlerinin gerektirdiğinden biraz daha geç yatabilirdi.

"Gidip hayvanlara kahvaltılarının beklemek zorunda olduğunu söyleyeyim mi Gunnar, böylece biraz daha gözlerini kapatabilirsin, biraz daha *güzellik uykusu* çekebilirsin?" Ridge bir keresinde ona yarı şaka bir şekilde ergenlik çağındayken her sabah çok erken kalkmaktan şikâyet ettiğini sormuştu.

Bu konuşmayı sadece bir kez yapmışlardı, çünkü Ridge West'i iyi huylu iğnelemelerinin ciddi azarlamalara dönüşeceği bir noktaya itmek Gunnar'ın asla yapmak istemediği bir şeydi. West adının ve West servetinin getirileri ve dolayısıyla yükümlülükleri olduğunu biliyordu.

Her şeyden önce, küçük kardeşleri onu şahin gibi izliyor ve her hareketini kopyalıyordu. Bu bile tek başına büyük bir sorumluluktu. Gunnar, Ridge ya da Randi'ye saygısızlık ederse, Pike ve Colton'ın da aynı şekilde davranmakta kendilerini özgür hissedebileceklerini biliyordu.

Şimdi bile onun her hareketini izliyorlardı.

Aile için çitanın oldukça yüksek olduğunu ve çiftlikteki herkesin takip etmesi için bir örnek oluşturmaları gerektiğini biliyordu.

Gunnar, bazı günler bir çiftlik çalışanının soğuk algınlığı ya da griple işe geldiğini ve ailelerini doyurmak için zorladığını biliyordu. Tabii ki,

Batılar onlardan çalışmaya devam etmelerini beklemeyecek ve kimsenin aç ya da temel ihtiyaçlardan yoksun kalmasına asla izin vermeyecektir.

Ama bir kovboyun kendi yükünü çekmesi gerektiğine dair görünmez bir kural vardı. Ridge nadiren müdahale ederdi.

Gunnar, Ridge'in ya da çiftlik kahyasının bir kovboya elini uzattığını ve sessizce ona biraz yatakhaneye gitmesini söylediğini hatırlıyordu. Ve şimdi Gunnar çiftliğin yöneticisi olduğu için, hastalık süresi için hiçbir zaman maaş çekinin kesilmediğini ilk elden biliyordu.

Yine de virüsü West Ranch'e geri getirip yaşlı babasını, yaşlı Justice'i ya da çalışkan personelinin geri kalanını ifşa etmediği için mutluydu. Bu, Pike ve Colton'ın öne çıkıp bir hafta boyunca Gunnar'ın sorumluluklarını üstlenmeleri gerektiği anlamına gelse bile.

"Şehirde karantinanız için ağlayan güzel kızlar var mı?" Pike telefonda ona sordu. "Senin adına onları ziyaret etmekten ve gözyaşlarını silmekten memnuniyet duyarım kardeşim."

"Hayır," dedi Pike'a, West Gorge'da kendisi için kuyunun nasıl kurduğunu düşünerek ama bunun kardeşleri için geçerli olmamasını umarak. Batılı erkeklerin hepsi hayatlarının sonuna kadar bekâr kalamazdı, değil mi? "Kız yok. Gözyaşı yok," dedi. Sonra da gözlerinde kıvılcımlar olan güzel doktoru düşündü. Gunnar ona kırıcı şeyler söylemişti, biliyordu; gurur duymadığı şeyler. Ağlamak için her türlü hakka sahipti ama yine de ona karşı durmuş ve karşılık vermişti.

Pike'ın sadece kaburgalarına dirsek attığını biliyordu. Muhtemelen duruma biraz mizah katmak için. Kardeşi, kilitli kalınacak onca yer arasında Gunnar'ın olmak isteyeceği en son yerin West Gorge Tıp Merkezi olduğunu kesinlikle biliyordu. Kardeşlerin en büyüğü, o hastaneye gitmeden önce kendi yaralarını iyileştirmek ve ateşini düşürmek istediğini defalarca dile getirmişti.

Ama hiç parasını ağzının olduğu yere koymak zorunda kalmamıştı.

Gunnar'ın ebeveynleri, benzersiz derecede güçlü ve sağlam bir aile oldukları için çocukların "sağlıklı öncü soyunu" miras aldıklarına dair şaka yaparlardı. Çocuklar için hastalığın bir zayıflık işareti olduğuna inanmaya başlamak kolaydı ve

Batılar çok çalıştıkları ve iyi seçimler yaptıkları için sağlıklarını korudular.

Ta ki Randi West rutin bir muayene sırasında göğsünde bir kitle fark edene kadar. İşte o zaman West Çiftliği'nde baraj yıkıldı. Ve mutlu bir sonla bitmedi.

Ridge her gün sevgili Randi'sini özlüyordu, Gunnar ve kardeşleri de öyle. Çiftliğin ve çevresindeki topluluğun kalbi ve ruhuydu. Onun nezaketinden o kadar çok kişi etkilendi ki, cenaze şapeli yas tutanlarla dolup taşı.

West Gorge'daki hemen hemen her öğretmen, Randi'nin kasabanın sahip olması için ısrar ettiği güzel okullar ve Randi tarafından bağışlanan sayısız kitap rafı için minnettar olan kütüphaneciler için minnettar olarak geldi. Genç anneler akın akın geldiler ve her biri çocuk bezi, battaniye ve diğer ihtiyaçlardan oluşan düşünceli hediyelerin sahibi oldular.

Randi, vakıf ve kişisel hesabı aracılığıyla tek başına yerel işletmelerin gelişmesini sağladı. Painted Bird sanat galerisinin, West Gorge Spa'nın ve birkaç yerel işletmenin adını vermek gerekirse kasaba kıyafetçilerinin sadık bir müşterisiydi.

Jackie'nin annesi Randi için yazdığı methiyede, "Sevgili dostum Randi, hem geniş bir fırça hem de hassas, ayrıntılı vuruşlar kullanarak bu şehri cömertlikle boyadı," dedi.

Randi bugün hayatta olsaydı, Gunnar lokantadan Cindy'ye telefon edip nasıl yardım edebileceğini soracağından emindi. Cindy'nin garsonlarına, zorunlu kapanma sürecinde onlara yardımcı olmaları için şahsen hediye kartları ve para gönderirdi. Randi de salgın sırasında aşırı çalışan hastane personeline notlar ve hediyeler gönderecek ve morallerini yüksek tutmak için özel yemekler ve ikramlar sağlayacaktı.

West ailesinin yanı sıra, bu annesinin de mirasıydı.

Bir şirket avukatı olarak başarılarından gurur duyuyordu, ancak tutkusu doğrudan işe dalmak ve insanlara yardım etmektir. Çiftlikte ve West Vakfı'nda Ridge ile birlikte çalışırken, en iyi hayatını yaşamak ve başkalarının da kendi hayatlarını yaşamalarına yardımcı olmak için bolca fırsatı oldu.

Sonunda bile, Gunnar o günleri düşünmekten nefret etse de, kocası ve çocukları ve hatta hastane personeli için kendisinden daha çok endişeleniyordu. Yine de Gunnar hastaneye isyan etti ve mümkün olduğunca ondan uzak durdu. Üç ayda bir yapılan yönetim kurulu toplantıları dışında içeriye adım atmamaya çalışıyordu. Duvarların rahatlatıcı renkleri, canlı bitki örtüsü duvarı, klasik müzik - hepsi onu rahatsız ediyor ve ona en üzüntülü günlerini hatırlatıyordu.

Kat'e kayıp telefonunu getirmek için içeri girmek zorunda kaldığı için zaten öfkeliydi ve vahşi bir aygır gibi tepiniyordu. Ama ona gidemeyeceğini söylediğinde, kendini kapana kısılmış ve kontrolden çıkmış hissetti. Tek görebildiği annesinin harap olmuş yüzüydü; güzel saçları birkaç değerli tel dışında yoktu.

Bir kez daha harika annesini ve burada olsaydı ona nasıl bakacağını düşündü. Bu ince bir bakış olurdu ama ondan ne kadar çok şey beklediğini ama yine de onu sevdiğini anlatırdı.

"Vahşi bir mustang gibi lobide volta atmayı bırak Gunnar," derdi gülümseyerek. "Sadece işini yapmaya çalışan zavallı küçük doktoru korkutuyorsun."

BÖLÜM 17

K bir salgın sırasında birçok iş yaptı ve farklı şapkalar taktı. O bir tıp uzmanı ve mantığın sesiydi. Eğer o bir hata yaparsa, Shep Arndt ve hastane yönetim kurulu için günah keçisi olacaktı.

CDC'nin irtibat kişisiydi.

Eğer halkla ilişkiler ekibinin istediği olsaydı, basın irtibat görevlisi o olurdu.

Hastane duvarları içinde iyileştirici, lider ve endişeleri yatıştırıcıydı. Organizatör, dinlenme odasının ev sahibesi ve seyir direktörüydü.

Ortak odalardan birinde, uzaktan kumandanın tamircisi ve karantinayı bir el sanatları inzivasına dönüştüren bir grup kız için ev ağının bulucusu olmuştu.

"Trajedinin küllerinden," dedi Kat sessizce kendi kendine, "bir karalama defteri çıkar."

Ancak olmayı reddettiği tek şey, kapılar onu içeri kapattığında öfkesini kontrol edemeyen ve uyanması ve tıbbi geçmişini vermesi gerektiğinde suratını asan büyük, öfkeli bir kovboyun bakıcısı olmaktı.

Kat annesini böylesine ağır bir hastalık yüzünden kaybettiği için çok üzgündü ama kayıplar hayatın bir parçasıydı. En azından onunkinin bir parçasıydı.

Ona ve buradaki herkese bir haberi vardı: İnsanlar hastanelere uyumak ya da yatmak için gelmiyorlardı. Hemşirelik kurallarına göre uyandırılırlar.

vardiyalar ve doktor viziteleri. Personelin takdirine ve rahatlığına bağılı olarak, tersi değıl.

Bu bir spa ya da tatil değıldi.

Tam da bunları düşünerek heyecanlandığı sırada Kat köşeyi dönüp, cüzdanını karıştırıp birkaç yirmilik çıkaran genç Ash dışında boş olan bir dinlenme odasına girdi.

"Bu senin cüzdanın mı Ash?" Kat ona sordu ve sıçramasına neden oldu. "Ne?... Ah... evet," diye geveledi.

Kat şaşkın çocuktan cüzdanı aldı ve açtı.

"Birkaç kilo vermiş olmalısın Ash," dedi ruhsata bakarak. "Yoksa sana Glen Green mi demeliyim, kataraktı olan elli yaşında kilolu bir adam?"

Ash omuzlarının düşmesine izin verdi.

"Ash, dinle," dedi Kat, "hayatında verdiğin kötü kararlara rağmen iyi bir çocuk olduğuna eminim. Ama seni rehabilite edecek zamanım yok. Ve seni bir haftalığına depoya kilitlemek istesem de, tüm tuvalet kağıtlarımızı çalmandan korkuyorum. Benimle gel."

Kat'e ayak uydurmaya çalışırken -Kat topuklu ayakkabılarından çok koşu ayakkabılarıyla daha hızlıydı- ona, ailesi onu almaya geldiğinde ve başının belaya girdiğini öğrendiklerinde ne diyeceklerini sordu.

"Ailem çoktan öldü," dedi ve Kat adımlarını yavaşlattı. "Büyükanneyle yaşıyorum."

Ash ona ailesinin onu birkaç günlüğüne büyükannesine bıraktığını ve bir daha geri dönmediğini anlattı. Bu dört yıl önce, on bir yaşındayken olmuş. Arada bir ona Meksika'dan içinde birkaç dolar olan bir kart gönderiyorlardı.

"Büyükanneimin durumu pek iyi değıl, bu yüzden buradan gitmem gerekiyor," dedi. "Bazen hangi gün olduğunu unutuyor. Bakkala ihtiyacımız olduğunu unutuyor."

İçinde bir parça doğruluk olan bir dizi yalan mı? Kat merak etti.

West Gorge İnsan Hizmetleri'nden birinin sağıık ziyaretinde bulunmasını isteyecektir. Büyükanneinin tüm yetileri yerindeyse, şu konularda endişelenebilir

Ash. Ya da Ash'i birkaç günlüğüne evinden çıkardığı için rahatlamış olabilir.
Ya da... onu hiç hatırlamayabilir.

ASH İLE BİRLİKTE GUNNAR'IN BULUNDUĞU ODAYA VARDIKLARINDA uyuklarken, ondan koridorda beklemesini istedi.

"Burada kal. Bir şey almamaya çalış," dedi ve odaya girerek kapıyı yavaşça arkasından kapattı.

Gunnar bir sandalyede oturmuş, modası geçmiş bir haber dergisi okuyordu. "Şerif," diye kaşlarını çatarak Kat'e baktı ve başını salladı.

Kat gülümsedi ve "Hatırladığına sevindim" dedi. Gunnar başını kaldırıp ona baktı.

"Sağ elini kaldır, kovboy," dedi Kat. "Şerif olarak seni vekil tayin ediyorum."

"Öyle mi?" diye sordu dergiyi yere bırakıp biraz daha dik otururken. Kat onun kendisine sorun çıkarmayacağını umuyordu çünkü zaten yeterince derdi vardı.

"Bu doğru, *Artful Dodger*'ı takip edecek kadar gözlerim yok, bu yüzden yerleşik yankesicimize tutkal gibi yapışmana ihtiyacım var," dedi.

Sesini fısıltıya kadar alçaltan Kat, Ash'in ona kaybolan ebeveynleri ve bunak büyükannesi hakkında anlattığı hikâyeyi tekrarlayarak Gunnar'a hızlıca bilgi verdi. Çocuğun söylediği hiçbir şeye kefil olamayacağını belirtmek için omuz silkti.

"Birkaç yeri arayacağım," dedi ve Ash'i içeri çağırdı. Gunnar ihtiyatla Ash'e baktı, onu yeniden ölçüp biçti.

"Dadıya mı ihtiyacım var, ahbap?" Gunnar onunla alay etti.

Ash bir anlık öfkeyle, "Hiçbir şeye ihtiyacım yok, dostum," diye cevap verdi.

Yağ ve su gibiydiler, Kat bunu görebiliyordu ama şimdilik yapabileceğinin en iyisi buydu.

"Siz ikiniz bunu nasıl çözerseniz çözün, benim için sorun değil," dedi Kat.
"Baba figürü ve savurgan oğul, büyük kardeş ve onun küçük gölgesi ya da yeni

En iyi arkadaşlar, gerçekten umurumda değil. Sadece çocuğun ellerini kurabiye kavanozundan uzak tut, Gunnar."

Gunnar ve Ash'in gözleriyle birbirlerine hançer fırlattıklarını bilerek odadan çıktı. Hiç şüphesiz birkaç hançer de ona doğrultulmuştu.

BÖLÜM 18

G Unnar bir türlü doğru yolu bulamıyordu. Kat ile yolları ne zaman keşişse, sonu kötü bitiyordu. Kendini yeni bir başlangıç için ikna ettiğinde

iyi doktor ile, onu zingledi. Adamın planı ondan uzak durmaktı ama bu da işe yaramadı.

Görünüşe göre, onu avlayacak ve sonra tekrar vuracaktı.

Sıcak bir an için, onun oturduğu hastane odasına girdiğini görmekten gerçekten mutlu oldu, ta ki kadın ona her şeyi vekâlet edene kadar.

Onu *eyerledi*, daha doğrusu. Kötü huylu hırsız bir çocukla. Eğer teselli olacaksa, yanında oturan üzgün çocuk da bu durumdan pek hoşnut görünmüyordu.

Gunnar, etrafında olmak istemeyen insanlarla birlikte olmaya alışık değildi; bu yeni ve tatsız bir deneyimdi. Ne de olsa bu kasabada büyümüştü; ailesi nesiller boyunca bu kasabayı kurmuş ve finanse etmişti.

Nereye giderse gitsin, insanlar uzun boylu ve yakışıklı Gunnar West'e el sallıyor ve gülümsüyordu. Çiftlikteki erkekler ona saygı duyuyordu. Kasabadaki kadınlar onunla çıkmak istiyordu. Okuldaki gençler ondan akıl hocalığı almak istiyordu. Ama bu karantina kazazedeleri grubunda kimse onun kim olduğunu bile bilmiyordu ya da umursamıyor gibi görünüyorlardı.

Gruptaki tek güzel kadın, ki onunla gerçekten bir randevusu olmuştu, onun yanında olmaya dayanamıyordu. Ve bir genç ondan hiçbir şey istemiyordu. Kendi savunmasına göre, çocuğa ne önerebilirdi ki? Ash daha çok

hapse girmektense iş hayatına atılmayı tercih ederdi. Gunnar çocuğun bir şey söylediğini fark etti.

"Pardon, ne dedin?" Gunnar sordu.

"Bu kıyafet de ne böyle, dostum, botlar ve şapka... Şu chuckwagon temalı restoranlardan birinde mi çalışıyorsun?" dedim.

Gunnar çocuğun sorusu karşısında sinirlendi ve ne kadar uzun bir hafta olacağını düşündü.

Gunnar sonunda, "Kasabanın dışında bir çiftliğim var," dedi.

"Vay canına. Gerçek bir çiftlik mi? *Dehşet verici* ve *yee haws* ve tüm bunlar?" Ash sordu.

Gunnar, "Evet, tüm bu ifadeler, her zaman," dedi. "Biz böyle konuşuruz."

"Bu harika," dedi Ash, "bir ata hiç yaklaşmamıştım bile."

"Büyükler," dedi Gunnar. "Çalması zor. Cebinize koyması zor."

"Touché dostum, beni canımın yandığı yerden vurdun," dedi Ash, sesi incinmiş gibi çıkmıyordu.

Hepsi.

"Aç mısın?" Gunnar, odanın duvarlarının nasıl da içine kapandığını düşünerek sordu

çocuğun söylediği her kelimedede ona.

"Evet. Hadi gidip bir şeyler *hazırlayalım*," dedi Ash. "Çiftlikte böyle mi konuşuyoruz?"

Gunnar tepki vermeden ya da aşırı tepki vermeden önce başını çevirip pencereden dışarı baktı. Ash bir mustang'den başka bir şey değildi; vahşi bir genç at. Sabit bir ele ve çocuk her düğmeye basarken Gunnar'ın soğukkanlılığını korumasına ihtiyacı vardı.

Ash'le birlikte olmak sıkıcı olsa da, Gunnar bu mücadelenin küçük bir odada oturup bir hafta boyunca dergi okumaktan daha ilginç bir teklif olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Gunnar gülümseyerek Ash'e döndü ve elini Ash'in kalçasına sertçe vurarak, "Tamamdır evlat," dedi. "Hadi gidip biraz yiyecek toplayalım."

Kovboyun tokadı karşısında sessiz bir çılgılık atan Ash'in ağzı şok ve acıyla açıldı. Ayağa kalkabildiğinde Gunnar'ın peşinden topallayarak gitti. Ash sessizce ileride daha dikkatli olacağına yemin etti.

KAT DINLENME ODASINDA DURMUŞ, BİR TEPSİDEN SANDVIÇ YIYORDU.

tehlikeli madde kıyafeti ve eldiven giymiş bir yemek servisi çalışanı tarafından teslim edilmişti. Oda mikrodalgada pişirilebilen yemekler, atıştırmalıklar, gazlı içecekler, kahve ve bir sepet taze meyve ile doldurulmuştu. Şehirdeki en iyi restoranlar öğleden sonra sıcak yemek getiriyordu.

Sadece iki gün sonra, oda bir öğrenci yurdunun mutfağına benzemeye başlamıştı ama karantinaya alınan kanadın her yerine bolca dezenfektan uygulandığı için hastane gibi kokuyordu.

"Burun deliklerinizi yakıyor," dedi Gunnar ve Ash mola odasına burunlarını kırıstırarak girdiklerinde, "ama alışıyorsunuz."

"O sandviğin tadı muhtemelen çam temizleyicisi gibidir," dedi Ash tiksintiyle.

"Midem umursamıyor," dedi Kat ikisine birden. "Bundan daha fazla zamanım olduğunda, dezenfektanların müdahalesi olmadan gizli saklanma yerimde yemek yerim."

"Nerede bu?" Ash Kat'e sordu.

"Size söyleseydim bu bir sır olmazdı," diye cevap verdi ve gülümsedi. "Ama bu arada, personelin yüzeyleri virüsün yayılmasına neden olabilecek mikroplardan uzak tutmak için çok çalıştığını bilmek güzel."

"Endişelenmiyorum," diye böbürlendi Ash, "bunu ben değil, yaşlı insanlar yakalıyor."

Kat ve Gunnar gözlerini devirdi.

"Hiç oturacak vaktin oluyor mu Kat?" Gunnar ona sordu, ikisi de çocuğun sözlerini duymazdan geliyordu. "Dün gece ya da ondan önceki gece dört saatten fazla uyumuş olamazsın. Ve sürekli kaçıyorsun."

Kat sandviçinin son lokmasını çiğnedi ve çenesindeki hardalı sildi.

"Ah, bir doktorun göz alıcı hayatı," dedi ona. "Bu hafta çok fazla uyuyamayacağım ama bu beklenen bir şey. İhtiyacım olduğunda, mümkünse yatacağım."

Gunnar başını salladı. Günleri erken başlardı, ama çiftlikteki hayvanların doğum yaptığı bahar ayları hariç, her gün bir

tam bir gece uykusu. Kat'in işi için gösterdiği dayanıklılığa duyduğu saygı biraz daha arttı.

Kat ve Gunnar, Ash'in artık konuşmanın bir parçası olmadığını fark ederek odaya baktılar. Onu sandviçlerin yanında, bir tabağı bir gencin yiyebileceğinden çok daha fazlasıyla doldururken gördüler. Ve kimsenin bakmadığını düşünerek ceplerini önceden paketlenmiş granola bar ve kurabiye paketleriyle dolduruyordu.

Gunnar ve Kat arasında bir bakış geçti. Bu çocuk büyükannesinin sofrasına yemek koyabilmek için para ve değerli eşyalar mı çalıyordu?

BÖLÜM 19

"S West Gorge İnsan Hizmetleri'nden bir görevli ertesi sabah Kat'e telefonda "kafası karıştı ve yönünü şaşırmıştı" dedi.

Ash'in büyükannesini ziyaret etti. "Yemek yemediği ya da ilaçlarını almadığı belliydi. Onu stabilize etmek için West Gorge Huzurevine yatırdık ve sonraki adımları belirleyeceğiz.

Ash'e tek akrabasının artık ona bakamayacağını söyleme düşüncesi Kat'in midesini düğümledi. Büyükanne kendine bile zar zor bakabiliyordu. Şimdilik Ash'e üstünkörü bir bilgi verecek, ama onu telaşlandırmadan önce daha fazla haber alana kadar bekleyecekti.

Haberlerden bahsetmişken, biraz süslenip püslenmesi ve hastanenin düzenlediği bir basın etkinliğine katılması gerekiyordu. Zavallı halkla ilişkiler ekibi kırılma noktasındaydı - insanların istediği tüm cevaplara sahip değillerdi. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Kat'in takması gereken bir şapkeydi bu.

"Halkın güvenliğini korumak zorundayız," dedi Shep ona telefonda, itiraz ettiğinde. Basınla konuşmayı umursamıyordu ama ayıracak çok az zamanı vardı.

"Pekala," diye yumuşadı, "bunu yapabilirim."

Kat, akıl hocasının muhabirleri ustalıkla idare edişini izlemişti ve kendine güveniyordu. Ne de olsa küçük *West Gorge Weekly*, *Tri-City News* gibi değildi. Ortaya çıkarılacak bir skandal yoktu, sadece hasta, iyileşmekte olan ya da hedef tahtasında olan insanlar vardı.

Bu arada Kat, Gunnar ve Ash'in bu sabah yeterince cana yakın göründüklerini fark etti. Kahve içmek için mola odasına girdiğinde ikisini yiyecekleri ve kutuları temizleyip düzenlerken bulmuştu. Odaya bir düzen getirmelerine yardımcı olmaları için karalama defteri kadınlarını bile etkilemişlerdi.

"Size bir simit ikram edebilir miyim?" Kat içeri girdiğinde kadınlardan biri sordu. Üzerinde *Marta* yazan bir *yaka* kartı takan kadın, derme çatma bir tezgâhın arkasında durarak doktora kahvesini doldurdu. "Krema ve şeker arkada."

"Tıpkı Starbucks gibi. Teşekkür ederim Marta," dedi Kat takdirle. Hastanenin hediyeelik eşya dükkânını işleten kadını tanıdı.

"Gunnar bize bütün gece zavallı Belle Wild'la ilgilendiğini söyledi," dedi Marta. "En azından bunu yapabiliriz."

Kat başını salladı ve odanın diğer ucunda sırtı ona dönük olan kovboya baktı. Gecenin büyük bir kısmını Belle ve virüse güçlü tepki veren diğer birkaç hastayla geçirmişti. Josh'un yorgun olduğunu biliyordu, bu yüzden onu biraz uyuması için gönderdi.

"Bu sabah daha iyi mi, Doktor Tate?" İsim etiketinde *June* yazan başka bir kadın sordu. "Belle'i hayatım boyunca tanıdım," diye devam etti, sesinde bir tutukluk vardı. "Ben küçükken Pazar okulunda öğretmenlik yapardı."

Marta, Kat'e krem peynirli kızarmış simidi uzatırken June'un yanında başını salladı.

Kat, bir hastanın durumunu ailesinden olmayan kimseyle konuşmaması gerektiğini biliyordu. Ama küçük hediyeelik eşya dükkânı için yeni envanter yüzünden karantinaya yakalanan Marta ve June'un yüzlerindeki endişeye bakarak kuralları çiğnedi. Bu işte hep birlikteydiler, diye gerekçelendirdi.

"Belle'i dualarınızdan eksik etmeyin hanımlar," dedi. "Bugün onun için kritik bir gün olacak."

Kat kadınlara tekrar teşekkür etti ve Belle'i kontrol etmek için döndü. Çok uzun süredir hastaydı. Bu virüs, çabuk sönen beyaz bir ateşti.

-Ya da en azından öyle olmalı.

BELLE WILD KESKIN ATEŞİYLE BOĞUŞURKEN, DİĞER İKİ KİŞİ

Odasındaki hastaların durumlarında belirgin bir iyileşme görüldü. Yakında kanadın iyileşme alanındaki diğer hastalara katılabilecekler, iyileşmekte olanlardan birkaçı ise kendilerine yeniden bakmaya başlayabilecekleri odalara taşınabileceklerdi.

Bu, aşırı çalışan hemşireler ve sağlık personeli için bir rahatlama olacaktır.

Kat, artık bulaşıcı olmayan, sadece zayıf ve yorgun olan iyileşmiş hastalara yardım etmek için gönüllüler isterdi. Arada sırada onlara bir kase çorba ya da sandviç götürülebilirse, karantina sona ermeden kendilerini daha güçlü hissetmeye başlayacaklardı.

Kat'in umudu, hastaların çoğunun birkaç gün içinde "iyileşmiş" sayılacağı, böylece karantinanın sona ereceği ve hepsinin evlerine gidebileceğiydi. Büyük dairesini ve kendi yatağını; en sevdiği okuma koltuğunu ve granit tezgahını özlemle bekliyordu.

West Gorge'daki çiftçi pazarından aldığı taze kuşkonmazı soteleyip yumurta çırparken sıradağları seyredebilirdi. Kat, pazara gidip gelebileceği, önünde büyük bir sepeti olan bir bisiklet arayışına girmeyi düşündü.

Daha mutlu zamanlarda, Kat ve ailesi büyürken, hasattan hemen sonra mevsimlik mısırın yanı sıra şeftali, yaban mersini ve domates stoklamak için sık sık bisikletleriyle çiftlik pazarlarına giderlerdi.

Tıp fakültesindeyken ve City General'da çalışırken, mini marketlerden aldığı hızlı malzemelerle yetinmek zorunda kalmıştı. Sokaklarda taze olarak bulabildiği birkaç şeyin tadı, eve döndüğünde arabaların ve taksilerin egzozu gibi geliyordu.

Ama bu yeni bir hayattı, büyük binalardan ve trafikten uzakta.

Kat burada, Wyoming'de nefes alabiliyordu. Bir hayat kurmayı ve belki bir gün kendi ailesine sahip olmayı umuyordu. Bu arada, vadi boyunca ve dağ eteklerinde Kat'in keşfetmek ve piknik yapmak istediği güzel yerler vardı - ve her zaman tek başına değil.

Yalnız ve kimsesiz olmaya çok alışkındı. Ancak West Gorge'da ona yeni bir umut duygusu veren bir şey vardı ve

Aşkı bulmak.

Yine de beklediğinden daha zorlayıcı olabilirdi, özellikle de buradaki tüm erkekler kalın enseli kovboylarsa. Beklediği şey bu muydu, Gunnar West gibi kaba ve hazır *iyi çocuklar mı*? Hep el ele ama hiç konuşmadan mı? Kat öyle olmamasını umuyordu.

Bir kovboyla yetinmek zorunda kalma ihtimali kalbini sızlattı. Bu onu ne yapacaktı-Bayan Kovboy mu? *Doktor Kovboy Kız mı*? Noel kartlarını "Doktor ve Bay Kovboy" diye mi imzalayacaklardı?

Belki de bu o kadar da kötü değildir. Belki de kovboylar ailelerine araba satıcılarından daha sadık ve vefalı olduklarını kanıtlamışlardır. Daha kötü olamazlardı. Kat, babasının güzel bir genç kızı test sürüşüne çıkardıktan sonra eski modeli kaldırırma atmayı seçtiğini öğrendiği günü asla unutmuyacaktı.

BÖLÜM 20

"**R**esVi son derece bulaşıcı bir virüstdür, Layne," diyordu Kat hastane lobisindeki bilgisayar monitörüne. İki yönlü bir *West Gorge Weekly*'den Layne Jenkins ile canlı haber akışı, yerel haberlerde yayınlanıyor. "Sorunuza cevap vermek gerekirse, evet, çoğu insan burada kuzey kanadında karantinaya alındığı için şaşırıdı."

Layne başını sallıyordu, Kat onu devam etmesi için cesaretlendirdiğini görebiliyordu. Aralarında Doktor Josh Quell, birkaç hemşire ve karalama defteri kadınlarının da bulunduğu yaklaşık bir düzine insan sessizce kenarda duruyordu. Gunnar West ve Ash de yakınlarda duruyordu.

"Ama insanlar çabucak bir araya geldi," dedi başıyla odadakileri işaret ederek, "ve herkes kötü bir durumu en iyi şekilde atlatmak için elinden geleni yapıyor."

"Doktor Tate," diye sordu Layne, "bu virüsün toplum içinde yayılmasını nasıl önleyebiliriz?"

Bu doğru Layne, diye düşündü Kat, bana yumuşak toplar atmaya devam et ve bunu atlatalım.

"Güzel soru Layne," dedi Kat sıvalı bir gülümsemeyle. "Bu karantina, bulaşıcı hastalıkların çoğunun bu duvarlar içinde dağılmasını sağlamak için atabileceğimiz en iyi adım. Ancak bu, hastane dışındakilerin maruz kalmadığı anlamına gelmiyor. Bu nedenle ellerinizi sık sık yıkayın, önümüzdeki hafta boyunca kalabalık toplantıları sınırlandırın ve monitörünüzde görüntülenen belirtilerden herhangi birine sahipseniz doktorunuzu arayın."

"Teşekkür ederim Doktor Tate," dedi Layne. "Daha fazla bilgi için istasyonun web sitesini kontrol edin. Ve doktor... bir soru daha."

Kat, ilk solo performansını başarıyla tamamladığı için gurur duyarak, "Tüh," dedi.

"Bölge sakinlerinden Belle Wild'ın virüs nedeniyle durumunun kritik olduğunu ve günü atlatamayabileceğini duyduk. Belle'in ailesi bu haberi duvarlarınızın içindeki bir kaynaktan duyunca alarma geçti ve teselli bulamıyorlar. Yorum yapmak ister misiniz?"

Kat dondu kaldı.

Farlara yakalanmış bir geyik gibi monitöre bakarken saniyeler geçti. Eğer hızlıca toparlanmazsa, bu video viral olacaktı.

Kat konuşmak için kendini zorladı.

"Layne," dedi doğru kelimeleri bulmaya çalışarak, "hiçbir hastanın durumu hakkında konuşamam ama ilginiz için teşekkür ederim. Virüse yakalanan her hastanın ailesini şahsen arayacağım ve onlara bilgi vereceğim."

Kat imzayı attıktan sonra Marta ve June'a baktı, onlar da sadece omuz silkebildiler.

"Onu dua zincirine ekledik," dedi Marta mahcup bir ifadeyle.

"Kritik olduğunu söylemişsiniz," diye ekledi June.

"Bize kızgın mısınız, Doktor Tate?" Marta sordu.

Kat, küçük kasabalardaki dua zincirlerinin nasıl ışık hızıyla hareket edebildiğini unutmuştu; neredeyse bir ton balıklı erişte güvecinin fırından kilise pikniğine ulaşması kadar hızlı.

"Kızgın değilim," dedi Kat. "O kesinlikle dua zincirinde yer almalı." Ancak bir etik kuralını ihlal ettiğinin farkındaydı ve sessizce kendini tekmeliyordu.

Marta ve June da dahil olmak üzere neredeyse herkes çekip gittikten sonra, Kat lobide tek başına otururken kendini sönük hissetti. Kafasını kaldırdığında Gunnar West'i gördü. Bir şişe soğuk Zencefilli Bira uzattı ve yakındaki bir sandalyeyi işaret etti.

Harika, diye düşündü Kat. Tam da şu anda görmek istemediği kişi.

"Ateşkes mi?" dedi.

Kat başını kaldırdı ve omuz silktilti. Soğuk soda şişesini minnettarlıkla aldı.

Gunnar'a, "Shep Arndt benden intikam alacak," dedi. "Bir hasta hakkında ailem dışında kimseyle konuşmamalıydım. Bu sadece..."

Kat başını ellerinin arasına aldı.

"Kat," dedi Gunnar, "zencefilli gazozu iç. Neredeyse hiç uyumadın ve vücuduna birkaç kalori almalısın. İyi şekerli olanlardan."

Başını kaldırdı ve onun gözlerinde nezaket gördü - bu nereden gelmişti? Birkaç yudum aldı ve gözlerini kapattı. Tadı çok soğuk ve ferahlatıcıydı.

"Bu benim ilk karantinam değil," dedi Kat. "Ama her seferinde kendimi ıssız bir adada, gerçek dünyadan soyutlanmış gibi hissediyorum. Bunun bazı kısımlarını umursamıyorum. Ama bazen kiminle konuşup konuşamayacağım gibi önemli şeyleri unutuyorum. Ve herkesin bir cep telefonu ve dış dünyayla bağlantısı olduğunu."

"Dürüst bir hataydı Kat," dedi Gunnar onun yanına otururken. "Bu sabah hanımlarla konuşurken seni duydum ve söylememen gereken hiçbir şeyi söylemedin. Belle'in iyileşmesi için dua etmeleri *gerekirdi* ve şimdi pek çok iyi insan dua ediyor."

Kat başını salladı ve bir içki daha aldı. Kendini daha iyi ve sakin hissetmeye başlamıştı. Yorgunluk çökmeye başlamıştı. Yakında uyuması gerekecekti.

"Bunun için teşekkür ederim," dedi ona, "ve bunun için," dedi soğuk içeceği göstererek.

Gunnar başını salladı. Kendini Kat'e karşı korumacı hissetmeye başlamıştı ve kolunu Kat'in omzuna koyup saçlarını yüzünden geriye doğru itmek istediğini fark etti. Dağınık topuzu kafasında orantısız duruyordu ve profesör gözlükleri hafifçe eğik görünüyordu.

Çok güzeldi.

Kat tekrar Gunnar'a baktı ve bir kez daha nezaketini aradı. Hâlâ orada olduğunu görünce gardını indirdi. "Seni bu belaya bulaştırdığım için gerçekten üzgünüm, Gunnar," dedi. "Burada olman benim hatam. Randevumuzun bir felaket olması da benim hatam."

Gunner onun beklenmedik dürüstlüğü karşısında şok oldu ve gözlerinin buğulandığını görünce kalbi sıkıştı.

"Senin de anlayabileceğin gibi," dedi gözlerini kırıştıırarak, "pek kimseyle çıkmam. Jackie bizi ayarladığında, sadece biriyle tanışmak ve yeni bir arkadaş edinmek için heyecanlıydım. Ama çok çabalayarak bunu mahvettim."

Gunnar kadının ifşaatına şaşırdı ve açık sözlülüğünden etkilendi. Bir kadın nasıl hem bu kadar başarılı hem de bu kadar savunmasız olabilirdi? Onu ilk gördüğünde verdiği ani karardan ve hastaneye geri çağrıldığında ne kadar rahatladığından utanmasına neden oldu.

"Yanılıyorsun Kat, her şeyi mahvettim," dedi. "Yeterince çabalamadım."

BÖLÜM 21

Kat uyuyabileceğini sanmıyordu. Çaresizce koltukta otururken düşünceleri fırtına bulutları gibi kafasının etrafında dönüyordu. bir kasırganın gözü, izliyor.

Ateşi bir türlü düşmeyen zavallı Belle ve Kat'ın onun hakkında aile dışındakilerle konuşma patavatsızlığı vardı. Basın toplantısındaki gaflet de bunun bir sonucuydu ve Kat'ın daha iyi bilmesi gerekirdi. Gunnar'ın lütfuna rağmen, herkesin önünde böyle bir hata yapmaktan nefret ediyordu ve patronunun ona olan güvenini kaybetmesini istemiyordu.

Bir başka rahatsız edici tablo da Ash'e yakında büyükannesinin bir bakımevinde susuzluk ve sanrı tedavisi gördüğünün söylenecek olmasıydı.

Geriatrik tıp Kat'ın çalışma alanı değildi, ancak büyükannenin eve gelmeyeceğini tahmin edecek kadar şey biliyordu - peki bu durumda genç torunu nerede kalıyordu? Kimsesi olmayan ve yasaların doğru tarafında kalmak için mücadele eden bir çocuk için koruyucu aile bakımı ağır bir darbe gibi görünüyordu.

Son olarak, kovboyla yaptığı kafa karıştırıcı konuşma vardı - ona neredeyse her zaman kızgın olan ama basın toplantısından sonra ihtiyacı olduğunda onu cesaretlendirmek için yanında olan koca adam. Hastane yönetim kurulunun bir üyesi olmasına rağmen, beceriksizliğinde onu desteklemişti. Belki de bu yüzden ona karşı savunmasını düşürmüştü.

Kat çok yorgundu. Annesinin çocukken söylediği gibi, aşırı yorgundu. O kadar yorgundu ki duygularını kontrol etmekte zorlanıyordu.

Kendisine katlanamayan kovboy Gunnar'la ikinci bir şansa sahip olmak için duyduğu huzursuz edici arzuyu açıkladı. Bu arzuya bir o yana bir bu yana savruldu.

Asıl istediği, adamın güçlü kollarını ona dolması ve tıpkı geçen gece ona rastladığında yaptığı gibi ona sarılmasıydı. Birkaç gece önceki buluşmalarında onu utandıran kovboy gömleğinin toprak kokusunu içine çekmek ve onun gücünün ve güveninin tüm korkularını ve güvensizliklerini yok etmesine izin vermek istiyordu.

Yavaşça uykuya dalan Kat, tıpkı tıp fakültesinde kendini eğittiği gibi tüm görüntüleri kapatmasına ve uykuya dalmasına izin verdi. Dört saatlik uyku süresinin tam otuz dakikasını çoktan kaybetmişti ve daha fazlasını kaybetmeyi göze alamazdı.

"DOKTOR TATE, UYANSANIZ İYİ OLUR." JOSH QUELL BİR SES TONUyla KOnuŞUYORDU.

alçak ama acil bir tonda. Kat göz maskesini kaldırarak onun çatık kaşlarına ve endişeli gözlerine baktı.

"Belle mi?" diye sordu ve Josh başıyla onayladı. "Kahretsin," dedi, dimdik oturarak. "O..."

"Yaşıyor ama durumu kötüye gidiyor," dedi.

Diğer tüm virüs hastaları kitabı semptomlar gösteriyordu. Ateşleri ve titremeleri, ağrıları ve sızıları vardı ve zaman zaman nefes almakta zorlanıyorlardı ki bu endişe vericiydi. Çoğunda tehlikeli ateş yükselmeleri ve ardından... kutsanmış iyileşme belirtileri, ardından halsizlik ve bitkinlik vardı.

Belle hariç hepsi.

"Shep'i arayacağım," dedi Josh'a.

WEST GORGE TIP MERKEZİ'NİN MÜDÜRÜ YILDIZINI

Bulaşıcı hastalıklar uzmanına, işe başladığında bir Acil Hat telefon numarası verdi. Bu telefonu her zaman yanında taşıyacağını söyledi; her zaman şarjı dolu ve yanında olacaktı.

Sadece o ve eşi Arlene Arndt, bu telefon numarasının çoğunlukla bir plasebebo olduğunu biliyordu - ona erişilebilir bir görünüm veriyordu, ancak

telefon neredeyse hiç çalmazdı. West Gorge'da gerçek acil durumlara nadiren rastlanırdı ve hastane personeli ile yönetim kurulundaki çoğu kişi onun normal telefon hattını arardı. Shep'in telefonu komodinin üzerinde çaldığında, elinde iyi bir dedektiflik romanıyla yatağa girmişti. Arlene'e şaşkın bir bakış fırlattı ve bunun

Kat olmalı.

Shep cevap verirken, "Konuş benimle, Doktor Tate," dedi.

"Shep, orijinal virüs hastalarımızdan biri iyileşmiyor. Geçmişine baktığımda, kuzey kanadında tedavi edilemeyecek altta yatan bir kalp kapakçığı sorunu olduğundan şüpheleniyorum. Ameliyat olması gerekebilir, hem de acilen," dedi Kat. "Ama ateşi yüzünden oldukça bulaşıcı."

"Shep, "Hastayı kurtarmak için cerrahi kanadı ve ek sağlık personeli virüse maruz bırakmamız gerektiğini söylüyorsunuz," dedi.

Kat basitçe, "Aksi takdirde geceyi atlatabileceğinden şüpheliyim," dedi.

Bunun üzerine Shep Cerrahi Şefini aramak için telefonu kapattı. Birkaç dakika içinde eşi benzeri görülmemiş bir planı uygulamaya koydular: Önce tüm elektif ameliyatları yeniden planlayacaklar, ardından da iyileşmekte olan hastaları başka bir kanada taşıyacaklardı. Bu işlem t a m a m l a n d ı k t a n sonra, cerrahi ekip hazmat tipi tam vücut koruyucu giysilerini giyecek ve karantinaya alınan kanada girecekti.

Belle Wild ameliyata girecek ve cerrahi kanat ikinci bir karantina bölgesi haline gelecekti.

Telefonu kapattıktan sonra Shep pijamalarını haki pantolon ve kazakla değiştirdi ve Arlene Arndt bir fincan kahve koymaya gitti. Uzun bir gece olacaktı.

BÖLÜM 22

I eçenin karanlık sessizliğinde Kat, bir atıştırmalıktan daha fazlasını aramak için dinlenme odasına doğru ilerledi. Saat neredeyse gece yarısıydı ve

Sabahki simidinden beri ilk kez nefes alabiliyor ya da yemek yiyebiliyordu.

Işığı açtığı anda masanın üzerinde bir pizza kutusu gördü. Kapağı kaldırdığında, soğuk ve pörsümüş üç dilim ona baktı.

Gunnar onun hemen arkasında, pizzaya bakarak, "Bu çok üzücü bir manzara," dedi.

"Yemek yemedin mi?" diye sormak için ona döndü.

"Vakit yok," dedi, "hastane yönetim kuruluyla, Shep'le ve bazı sağlık personeliyle telefonda görüştüm. Belle Wild'ın komplikasyonları herkes için karmaşıktı. Ama güvenli bir şekilde taşındı ve şu anda ameliyatta."

"Çok erken değil," dedi Kat ve yorgun bir gülümsemeyle gülümsedi. Gunnar sempatiyle başını salladı.

"Ona çok iyi bakmışsın Kat," dedi. "Cerrahlarımızla birlikte emin ellerde."

Başını sallama sırası Kat'teydi. Gunnar'ın haklı olduğunu umuyordu.

"Ve unutmayın," dedi, "Belle, West Gorge dua zincirinde yer alıyor."

Ona içten bir rahatlamayla gülümsedi. Bu virüs yüzünden herhangi bir kayıp vermek istemiyordu ve hastasını da sevmeye başlamıştı. En azından şimdi Belle'in hayatta kalma şansı daha yüksekti. Bir numaralı endişesi olan

Elleri güçlü olan Kat, Gunnar'ın verdiği güvenceyle bir anlığına dinlenebildi - ta ki homurdanan midesi büyüü bozana kadar.

"Açlıktan ölüyorum!" Kat gülerek şöyle dedi.

"Ben de," dedi. "Bana ne için acıktığını söyle, ben de bir teslimat ayarlayayım."

Kat, "Saat çok geç oldu, hiçbir yerin açık olacağını sanmıyorum," dedi.

"West Gorge asla uyumayan bir şehirdir," dedi Gunnar. "Shep sana bunu söylemedi mi?"

"Orasının New York olduğunu sanıyordum," diye yanıtladı Kat küçük bir kahkaha atarak.

"Belki de haklısın," diye gülümsedi Gunnar, "ama West Gorge'da geç saatlere kadar ayakta kalan birkaç kişi tanıyorum, o yüzden ne istediğini söyle."

"Şey... gerçekten canımın çektiği şey," dedi, "barbekü pirzola."

KIRK DAKIKA SONRA KAT VE GUNNAR BOŞ BİR BINANIN ZEMİNİNDE OTURUYORLARDI. Kanadın en uzak köşesindeki ofis. Onu, kimsenin kimseyi aramayı düşünmediği gizli sığınağına götürmüştü. Tek mobilya bir masa ve bir koltuktu, bu yüzden iki koltuk minderini yere attılar ve bacaklarını önlerine uzatarak karşılıklı oturdular.

"Birini tanıyor olmalısın," dedi Kat, Red's Rib Shack'ten aldığı büyük çantaya bakarken.

"Doğru yerlerde arkadaşlarım var Kat," diye güldü Gunnar, "hem yüksekte hem de alçakta. Red Carter liseden futbol arkadaşlarımdan biri ve sen de ben de onun karısı Jackie'yi tanıyoruz. Red'in o zamanlar hep bir mangalı vardı ve hala da var."

"Harika kokuyor," dedi Kat, ziyafetin paketini açmaya yardım ederken. "Adil bir uyarı, her bir kaburga için seninle dövüşeceğim."

Gunnar Kat'e nasıl yorumlayacağını bilemediği bir bakış fırlattı; saygı duyuyor gibiydi ama bu doğru olamazdı.

Birkaç lokma pirzola, fasulye, mısır ekmeği ve lahana salatasından sonra Gunnar sessizliği bozdu.

"Küçük, telaşlı makarna pufları istemediğine sevindim."

Kat kaşlarını kaldırdı ve elindeki pirzoladan başını kaldırıp baktı. Kolunda, ellerinde ve muhtemelen yüzünde sos vardı ama umurunda değildi.

"Randevumuzda delik mi açıyorsun, Gunnar West?" Kat ona alaycı bir sesle sordu.

Ona gülümsedi.

"Size söyledim," diye devam etti, "şehirde yeniyim ve elimde fazla bir şey yok."

"Peki o zaman neden benim seçmeme izin vermedin?" diye sordu. "Burası benim şehrim."

"Yapmalıydım," diye cevap verdi. "Dediğim gibi, flört etmek benim için yeni bir şey ve bu konuda iyi değilim."

"Pratik yapmak mükemmelleştirir," dedi Gunnar sırtarak.

Kat bunu düşündü ve kovboyun gülümsemesini görmek hoşuna gitti.

"Çok çıktın mı?" Kat bir parça daha mısır ekmeği alarak ona sordu.

"Sanırım öyle." Gunnar temkinli bir şekilde cevap verdi. "Çok fazla ya da çok özgürce çıktığımı düşünmeni istemiyorum. Belki bir zamanlar öyleydim ama sanırım artık daha muhafazakâr oldum."

"O zaman pratik yapmanın pek bir anlamı yok Gunnar, çünkü randevumuzda sen de benden daha iyi değildin."

Gunnar kaşlarını çattı ve itiraz etmek için ağzını açtı. Ama Kat'in gözlerindeki muzip pırıltıya bir kez baktığında, onun kendisiyle dalga geçtiğini anlamış olmalıydı.

Nefes verdi ve tekrar rahatladı.

"Sanırım haklısın Kat," dedi.

Kat onun biraz şaka kaldırabildiğine, her an patlamaya hazır bir barut fıçısı olmadığına seviniyordu. Annesinin büyük ihtimalle bu hastanede vefat ettiğini öğrendikten sonra, Kat ikiyle ikiyi bir araya getirmişti. Elbette bu anılarla burada kapana kısılmak istemezdi. Karantinaya tepki vermesinde muhtemelen bu da bir etkendi.

Konuşmayı ilerletti ve ona çiftliği hakkında sorular sordu. Gunnar ona sığırlardan, atlardan, hayvanlardan ve bahçelerden bahsetti.

West Ranch'teki insanlar. Ridge ve iki küçük kardeşi hakkında daha fazla şey duymak istiyordu.

Atalarıyla ve onların bu topraklara nasıl yerleşip bu kasabayı nasıl kurduklarıyla ilgileniyordu.

Kat, onun işletme diplomasından etkilenmiş ve sadece giyim tarzı nedeniyle bir şekilde ondan aşağı olduğunu düşündüğü için pişmanlık duymuştu. Çok yanılmıştı. Lisedeki gençlere akıl hocalığı yapmaktan büyük bir gururla bahsettiğinde Ash'i düşündü; Gunnar'a çocuğun durumu hakkında bilgi vermeyi unutmamalıydı.

Kat, Illinois'deki ailesiyle ilgili sorularını yanıtladı.

Annesiyle babasının boşandığından gelişigüzel bahsetti ama annesinin yıllar önce babasına kalması için yalvardığı kısmı atladı; Kat yatak odasının penceresinden dehşet içinde babasını izlerken, o arabasına doğru ilerlerken annesinin vahşi bir hayvan gibi babasının bavulunu nasıl pençelediğini ve kaptığını anlatmadı.

Gunnar Kat'e tıp fakültesini ve City General'daki pozisyonunu sordu. Ona neden bulaşıcı hastalıklar alanına girdiğini sordu.

"İlişkiler," diye yanıtladı. "Virüsler ve bulaşıcı hastalıklar mikroplarla insanlar arasındaki ve insanlarla diğer insanlar arasındaki ilişkilerle ilgilidir. Hayatı her zaman çözemesem de Gunnar, mikroskop altında olan şeyler bana mantıklı geliyor."

Gunnar, saçları başına dökülmüş ve yanaklarından birinde barbekü sosu olan güzel doktora baktı ve gülümsedi. Elini yavaşça yüzüne doğru kaldırmaya başladı, sonra kendini tuttu.

"İnsanlar üzerindeki gücünü hafife alma Kat," dedi. "Hastalarla, çalışanlarla ve hatta hastanedeki diğer masum seyircilerle bile iyi anlaşıyorsun. Sen doğal bir lidere ve insanlar seni takip ederken güven duyuyorlar."

Kat hem Gunnar'ın sözlerinden hem de sesinin derin tonundan büyülenmişti; o konuşurken gözlerini ağzından ve nazik gözlerinin hafifçe kırışmasından alamıyordu.

Uzanıp onun bronzlaşmış yüzüne ve saçlarındaki kalın buklelere dokunmak istedi.

Neden onun bir Neandertal olduğunu düşünmüştü *ki*? Zeki ve düşünceliydi. İnsanlara değer verirdi ve kendi borusunu öttürmezdi, her ne kadar buna hakkı olduğu açık olsa da.

Red'in gönderdiği ıslak mendillerle ellerindeki ve yüzlerindeki barbekü sosunu iyice sildikten sonra Gunnar ayağa kalktı ve Kat'in ayağa kalkmasına yardım etmek için ellerine uzandı. Her nasılsa ayağa kalktığında birbirlerine çok yaklaşmışlardı ve Kat onun kollarını tekrar etrafında hissetmeyi her şeyden çok istiyordu ama bunu istemeye cesaret edemiyordu.

Kat, onu tekrar kucakladığında kollarından asla ayrılmak istemeyeceğini biliyordu.

Ayakta durup birbirlerine bakarken, hâlâ el ele olan Gunnar, uzun bir süre gibi görünen bir süre boyunca onun gözlerini kendi gözlerinde tuttu. Kadının kendini hem rahat hem de tedirgin hissetmesine yetecek kadar uzun bir süre. Sonra yavaşça ellerini dudaklarına götürdü ve nazıkçe öptü.

"Şerif," dedi usulca, "nihayet beni bu hapishaneden çıkardığınızda, benimle dışarı çıkma onurunu bana bahşeder misiniz?"

Kendini Gunnar'a doğru eğilmiş ve yüzünü onun yüzüne doğru kaldırırken bulan Kat'in omurgasında bir ürperti oluştu. Gunnar'ın onu öpmek üzere olduğundan emindi ve kafasında çalan uyarı zillerine rağmen bunu memnuniyetle karşıladı.

Kat yalnızdı ve öpülmek istiyordu. Ve hepsi bu olacaktı, sadece bir öpücük. Aşk hayatının uzun ve kurak dönemine bir mola.

Bu onun ilk karantinası değildi; kapalı kalmanın monotonluğunu kırmak için hiç yoktan romantik senaryolar yaratan pek çok insana tanık olmuştu, ancak daha önce bu maskaralıklara hiç katılmamıştı.

Gunnar West öfkesini can sıkıntısıyla takas ediyordu ve onu bir oyalama aracı olarak görüyordu. Eğer kalbini bu işten uzak tutabilirse, reçete yazmak ve tıbbi kayıtları güncellemek arasında bir iki masum öpücük paylaşmak eğlenceli olabilirdi.

Buluşma daveti o anın sıcaklığıyla içtendi ve Gunnar'ı "hapishanesinden" çıkardığında ikisinin de gerekli olmadığı konusunda hemfikir olacağı bir şeydi. Şimdilik bu, öpüşmelerini onurlu kılacaktı. Ama dudakları onun güzel ağzına hafifçe dokunduğunda, telefonu sertçe çaldı ve bu da donup kalmalarına neden oldu. Gunnar'ın yanına çağırılıyordu.

gece hasta vizitleri.

"Yemek için teşekkürler, Gunnar." Kat ellerini bırakıp kapıdan çıkarken fısıldadı.

BÖLÜM 23

B ig şehir yaşamı Darlene Shire'ın hayal ettiği kadar cazip değildi. Barınma ve diğer masraflar aşırı derecede pahalıydı.

-Faturalarını ödemeye ve her hafta yiyecek almaya ancak yetecek kadar parası vardı.

Bütçesinde yeni kıyafetler için sıfır dolar vardı ama patronu ve iş arkadaşlarının batı tarzı gömlek ve kot pantolonlarına bakışlarından sonra nasıl yeni şeyler almazdı ki?

Editörü ikinci haftasında, "Bu bakıştan birazcık uzun bir yol kat ediyor, Darlene," demişti.

Sonuç olarak, acil durum kredi kartlarını bir alışveriş çılgınlığına dönüştürmek zorunda kaldı ve şimdi asgari ödemeler ve faiz ücretleri içinde boğuluyordu.

Darlene yaşamak ve çalışmaktan daha fazlasını yapmak istiyordu.

Yeni arkadaşları ve meslektaşlarıyla şehre inmek istiyordu ama bu onun ulaşamayacağı bir şeydi. Şehirde bir karışık içkiye harcadığı parayla, Red's'te koca bir kaburga yemeği yiyebilirdi, tabii hesabı hiç ödememişti. Gunnar buna izin vermezdi. Ama bu konunun dışında bir şeydi.

Tri-City News çalışanları her Cuma Blue Moon adlı bir bara giderdi. Darlene maden suyu içip aç değilmiş gibi davranırken onlar "küçük tabak" mezelerle birlikte çok sayıda içki içerlerdi. Küçük tabakların büyük bir fiyat etiketiyle geldiğini zor yoldan öğrenmişti.

"Yemek yemeyecek misin, Darlene?" Karnı guruldarken hepsi onu ikna etti ve kışkırttı.

"Sizin önünüzde yemek yemekten nefret ediyoruz" derlerdi.

Yine de bunun bir tuzak olduğunu biliyordu. Onlara ilk katıldığında iki kızarmış wonton ve salsa soslu üç tortilla cipsi yemiş, sonra da birisi kolaylık olsun diye hesabı bölüşmelerini önermişti. Darlene hafta sonu alışverişi için cebindeki 30 doları vermek zorunda kalmış ve karşılığında sadece birkaç lokma alabilmişti.

Pahalı bir dersti.

Bu çocuklar o kadar parayı nereden buluyordu? Darlene yaşlı değildi - otuzlu yaşlarının ortalarını biraz geçmişti- ama gazetedeki yirmili yaşlardaki gençlerin hepsinin hâlâ evde yaşadığından şüpheleniyordu. Onların geliri tek kullanımlıktı, kendisinininki ise kuruşuna kadar hesaplanmıştı.

Ama Mavi Ay'a gitmezse, bu hırslı Y kuşağından oluşan genç gruptan kopmuş hissediyordu. Pazartesi sabahları onlar şehirdeki gecelerinde yaptıkları şakalara ve maskaralıklara gülerken Darlene dışarıdan bakıyordu.

Bazen Cuma geceleri barda iş hakkında konuşurlardı. Görevleri paylaşırlar, gelecek özel sayılar ve gazete ekleri için fikirler ortaya atarlar ve orada olmayanları dışarıda bırakırlardı. Bu genellikle Darlene olurdu.

Darlene memleketteki arkadaşlarına hayatını "heyecan verici ve canlandırıcı" diye tarif ediyor.

Rekabetçi ve yorucu, işin gerçeği buydu.

Böylece Darlene, ev kirasını altı ay daha uzatıp uzatmama kararıyla karşı karşıya kaldığında, West Gorge'daki evine dönmeyi düşünmeye başladı.

"Yine de kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırmayacağım," diye kendi kendine söz verdi. Kulağına ilk olarak editörü, ilgi çekmeye başlayan bir hikâyeden bahsederek fısıldamıştı.

"Hey, Darlene," dedi, "sen West Gorge'dan değil misin? Hastanenin bir kanadının bu olay için kapatılmasıyla ilgili hikayeyi mi takip ediyorsun?"

Virüs mü? Şimdi cerrahi kanadını kapatıyorlar. Yeni bir doktor sorumlu ve birkaç düzine bölge sakini karantinaya alındı."

Darlene'in kız kardeşi Daisy, sosyal paylaşım sitesinde birkaç yorum paylaşmıştı ama Darlene bunu pek önemsememişti. Şimdi, editörü haberi yapmak için eve dönmesi gerektiğini söylüyordu.

"Görünüşe göre virüs sizin kasabanızda ortaya çıkmış," dedi. "Belki orada bir hikâye vardır."

Editörünün *hikâye* derken *skandalı* kastettiğinden emindi.

Darlene, mevcut gazete dünyasında skandalların her şey olduğunu öğreniyordu. Basılı gazetelere olan talep azalırken, asıl para dijital sitelerden kazanılıyordu. Birçok muhabir artık bir makalenin "tıklanma" sayısına göre ödeme alıyordu, dolayısıyla her şeyi bir skandal haline getirmenin cazibesi vardı.

Ne yazık ki bu durum, muhabirleri okul yönetim kurulu toplantıları gibi günlük olaylara dedikodu ve entrika fısıltısı eklemeye teşvik etti. Birini hapsirirken fotoğraflayabilirlerse, öfke ya da anlaşılmazlık gibi görünen bir resim yayınlayabilirler ve buna uygun bir başlık atabilirlerdi:

Yönetim Kurulu Bu Kez Çok mu İleri Gitti?

GAZETECİLİĞE BAŞLADIĞINDAN BERİ GAZETECİLİK GÜLÜNÇ BİR DÜNYA HALİNE GELMİŞTİ.

ve Darlene bunu her zaman fark edemiyordu. Ayrıca, makalelerine skandal eklemekte zorlanıyordu, en azından yazmaya alışkın olduğu makalelere. Gazetenin onu yazması için tuttuğu makalelere.

Çiftlik Evi Görünümünü Daha Azına Sahip Olun popülerdi, ancak orada dedikodu yoktu.

Brunch on the Ranch bazı tıklamalar aldı ve editörü hikayeyi beğendi. Ancak haberin yayınlanmasından sonraki Pazartesi sabahı Darlene, genç muhabirlerin kıs kıs güldüklerini ve "kovboy içeriği" hakkında kaba bir yorum yaptıklarını duydu.

İçlerinden biri diğerine "Okuyucular bunu aştı," dedi.

Ve belki de dünya bunu aşmıştı; belki de yeşil yaşam ve küçük evlerle ilgili makalelere geçmişlerdi. Darlene hiçbir zaman

Eğer trendler arasında eko-tatiller ve vegan düğünler olsaydı "trend olurdu".

İş arkadaşlarından ve onların önemseydiği şeylerden çok uzakta hissediyordu. Rol yapmaktan ve ayak uydurmak için çabalamaktan yorulmuştu. Beş parasız kalmaktan, evinden ve ailesinden uzak olmaktan yorulmuştu.

Belki de West Gorge'a dönme vakti gelmiştir, diye düşündü

Darlene. Belki de Gunnar West'le evlenme vakti gelmişti.

BÖLÜM 24

Gunnar, babası West Gorge'daki köşe eczanesinin sahibi bir eczacı olan Darlene Shire için gerçek bir av olmuştu.

"Dikkatli ol Dar," diye uyarmıştı babası çıkmaya başladıklarında. "Gunnar West bu kasabada önemli bir adam. Onu ya da ailemizi kendi dramına bulaştırma."

Darlene babasının uyarısına sadece güldü ama Gunnar'ın duygularını kaçınılmaz olarak incittiğinde onun sözleri aklına geldi. Muhabir ve yazar olarak adını duyurmak için şehirde çalışmaya gideceğini söylediğinde babasının yüzünde beliren ifadeyi hâlâ hayal edebiliyordu.

Kesinlikle şaşırmıştı.

Onu en çok rahatsız eden şey, Gunnar'ın neredeyse rahatlamış görünmesiydi ve Darlene de bundan kurtulamıyordu. Bu Darlene'e hiç mantıklı gelmiyordu, çünkü onun evlilik teklif etmek üzere olduğundan emindi.

Gunnar Darlene'e korkutucu sorular sormaya başlamıştı; bağlılık ve kariyer hakkında ne düşünüyordu? Sevdiği bir hayır kurumu var mıydı ve muhtaçlarla gönüllü olarak çalışmayı sever miydi - *çocuklar* hakkında ne düşünüyordu, Tanrı aşkına.

Bu çok doğaldı, diye düşündü. Tam iki yıldır birlikteydiler. Eski evli çiftler gibi didişirlerken, bunu resmileştirmeleri gerektiğini düşünmüş olmalıydı.

Ama
bebekler?

Tanrım,
hayır.

Darlene'in bir Batı gelini olarak en güzel kıyafetleriyle kiliseye gitmeden önce ekmesi gereken yulaflar vardı ve ölüm ya da boşanma onları ayırana kadar davranışlarına dikkat edecekti. Ve bir bebekten söz edilmeden önce yapması gereken şeyler vardı.

Yeni iş, Shire'larla Batılar arasına biraz mesafe koymak için mükemmel bir fırsat gibi görünüyordu. İrtibatlarının nefes almasına izin vermek için.

Güzel ikiz kardeşi Daisy'ye, "Eğer o ve ben kaderimizde varsa," dedi, "bu kaderimizde var."

Hiç beklenmedik bir şekilde, memleketindeki karantina ile ilgili haberlerin artması, Gunnar'la "kader birliği" yaptıklarına işaret ediyor gibiydi. Özellikle de şehirdeki dairesinin kirasının arttığını öğrendikten ve Daisy'nin ona karantinaya alınan yerlilerden birinin Gunnar'dan başkası olmadığını söylemesinden sonra.

Gunnar'ın hapsedilmekten ne kadar nefret ettiğini bildiği için Daisy'ye, "Ben de öyle yapacağım," diye seslendi. "Vahşi bir mustang gibi hastanede kapalı tutulduğu için can atıyor olmalı."

Gunnar'ın annesinin, ikisinin çıkmaya başlamasından sadece bir yıl önce o hastanede öldüğünü düşünerek bir an için üzüldü. Darlene oranın Gunnar'ın en sevmediği yer olduğunu biliyordu; mümkün olduğunca oradan uzak dururdu.

Bu da onu doğal olarak Randi West'i, yani hayattan daha büyük, efsanevi hayırsever, hayırsever ve West Gorge toplumunun sevilen koruyucu azizini düşünmeye yöneltti.

Eve dönmek üzere arabasını toplarken yüksek sesle, "Bunlar doldurulması gereken büyük kadın botları," dedi. Gunnar West'le kim evlenirse evlensin, inanılmaz derecede yüksek bir standarda tabi tutulacağını biliyordu. Ama West ailesi kadar varlıklı olan herkes iyi olabilir, diye düşündü.

Darlene'e göre neredeyse sınırsız bir para kaynağına sahip olan herkes tüm bu iyi şeyleri yapabilirdi. Ve seyahat etmek, güzel giysiler ve mücevherler almak gibi bir kızın yapmak istediği şeyleri yapmak için hâlâ bol miktarda para kalırdı.

"Bayan West," dedi Darlene yüksek sesle, unvanı yeni bir kazak gibi üzerinde deniyordu. Belki de bu kadar çabuk uzaklaşmamalıydı.

West Gorge'daki en uygun adamla evlenmek neredeyse kesin bir şeydi. Belki Wyoming.

Üst düzey West Ranch evine bir kadın dokunuşu getirebilirdi.

-Şehirden özel bir dekoratör getirtip evi baştan aşağı yeniden dekore ettirirdi. Yaşam tarzı dergileri fotoğraf yayını hakları için birbirini yerd.

Darlene bu düşünceyle kendi editörünün ve çalışma arkadaşlarının özel bir makale için ona kur yaptıklarını düşünerek gülümsedi. Onlara şöyle demek için sabırsızlanıyordu: "Benim küçük, eski çiftlik tadilatım *kovboy içeriğinden* başka bir şey değil. Kendiniz de söylediniz, okuyucularınız bunu çoktan aştı."

Belki de kasaba gazetesini satın alır ve kendisi editör olur.

-Bu eğlenceli olurdu. Dökme demir kızartma tavalarıyla ilgili bir makalede küçük bir satır başı alabilmek için koca bir kayayı yokuş yukarı yuvarlayarak şehirde beş parasız kalmasına gerek yoktu. Elinin altındaki Batı parasıyla Darlene arka bahçesinde kendi yayıncılık imparatorluğunu kurabilirdi.

Evet, Batı servetinin metresi olmak Darlene'in hoşuna gitmeye başlamıştı.

Ridge ve kardeşleri, Gunnar'la evlendikten sonra bir süre daha çiftlik evinde kalabilirlerdi. O büyük sedir ağacı çatının altında bir sürü kanat ve süt vardı. Çamurlu botlarını ve şapkalarını yeni mobilyalarının üzerine park etmedikleri sürece.

Yine de yaşlı çiftlik aşçısının gitmesi gerekecekti. Bayan West, Darlene'in kendini düşünmeye başladığı gibi, yeni tasarım mutfağında biftek ve haşlama pişiren tozlu yaşlı bir çiftlik eli istemezdi.

"Eminim anlıyorsundur, Jacob... ya da Jackson... adın her neyse," derdi Darlene aşçıya onu kovarken. "Batıların aşçıya değil, şefe ihtiyacı var; daha hafif yemekler ve öğle yemeği salataları hazırlayacak birine." Kasabadaki bazı kadınları ve diğer büyük çiftliklerden gelen eşleri ağırlayacağı kesindi - gerçi başka hiçbir çiftlik onunki kadar büyük değildi.

Darlene, somon salatası kabı için bir domatesin çekirdeğini nasıl incelikte çıkaracağını ve turpları küçük rozetler halinde nasıl oyacağını bilen birini işe alırdı.

Küçük Honda'sıyla eve dönerken, hayatının bir sonraki bölümü ve gazete için yazacağı hikâye kendini yazmaya başlamıştı. Bir çok

tıklanmaya değer bir hikaye.

Mesele gezegeni kurtarmak, geri dönüşüm yapmak ya da karbon ayak izini azaltmak değildi. Küçük bir evde yaşamakla da ilgili değildi - tam tersi. Hikaye çok büyük bir evde, ilçedeki en büyük ev olan West Ranch'te yaşamakla ilgiliydi.

Başlık kendi kendini yazmış:

Muhabir Evlilik Teklifini Kabul Ederek Karantinadaki Kovboyu Sevindirdi

BÖLÜM 25

"G İyi haberlerim var," dedi Kat hastane lobisinde toplanan topluluğa. "Belle Wild acil bir ameliyat geçirdi ve iyileşmesi bekleniyor. tamamen iyileşir."

Gruptakilerin hepsi küçük bir tezahürat yaptı ve Kat arka tarafta duran Gunnar'la göz göze gelmemeye çalıştı. Kaburga yemeğinin ertesi sabahıydı ve Kat'in tek düşünmek istediği yakınlardaki öpüşmeleri idi. Ama aklını oyunda tutması gerekiyordu.

Marta, "Dua zinciri için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi. Doktor Quell'e göre, gecenin erken saatlerinde ateşi çıkan arkadaşı June yanında değildi.

"Katılıyorum Marta," dedi Kat, "ama kötü haberlerim de var. June'un ateşi çıktı, bu da birkaçınızın daha hastalığa maruz kaldığı anlamına geliyor." Lobideki grup inledi. Kat, "Ama hepimiz bu yüzden buradayız, o yüzden dinlenin, ellerinizi yıkayın ve dikkat çekmeyin," dedi. "Kendinizi hasta hissetmeye başlarsanız hemen birine haber verin."

"Gidip June'un yanına oturabilir miyim, Doktor Tate?" Marta bilmek istedi. "Bu sana bağlı Marta," dedi Kat. "June'a çok yakınsın, bu yüzden maruz kalmaktan kaçınmak için çok geç. Bağışıklığınız olabilir ama henüz bunu söylemem mümkün değil."

Marta başını salladı ve hediyecek eşya dükkanından June için bir şeyler almayı düşündü.

"Ama herkesin içi rahat olsun," dedi Kat. "Belle dışındaki hastalarımız, yüksek ateş ve bazı solunum sorunlarının ardından tam iyileşme ile beklendiği gibi ilerledi."

Ve şu anda iyileşme sürecinde olan insan sayısının gerçek hastalardan daha fazla olduğu doğruydı, yani virüsün yayılımı azalmaya başlamıştı ve yakında tamamen dzleşecekti.

Günün ilerleyen saatlerinde yaptıkları telefon görüşmesinde Shep'le paylaşacağı iyi haber buydu. Kat, Shep'in karantina kararı yüzünden hastane yönetiminden biraz tepki gördüğünü hissetmişti; özellikle de hastanenin Belle'i cerrahi kanadına taşımak için yapmak zorunda kaldığı telaş yüzünden.

Artık ikinci bir karantina bölgeleri ve virüsü kapana ya da bağışıklık testi yapılına kadar görev yapamayacak bir cerrahi ekipleri vardı.

İnsanlar rahatsız edildiklerinden şikâyet etmeye başladılar. Randevularını, biyopsilerini ve ben aldırma işlemlerini yeniden planlamak zorunda kaldılar. Hayatı tehdit etmeyen prosedürleri. Sonlarının Belle gibi olacağını, sağlıklarında ve iyileşmelerinde büyük komplikasyonlara neden olan bir virüsle karşılaşacaklarını düşünmediler.

Belle'in hayatta kalması gerçekten bir mucizeydi. İhtimaller onun lehine değildi.

Kat, midesinin çukurunda biriken stresi temizlemek için derin bir nefes aldı. Tıp ve siyasetin tuhaf bir birliktelik olduğunu düşünüyordu ama bu ikisi her zaman el ele yürüyordu. Özellikle de bulaşıcı hastalıklar ve toplumları güvende tutma taktikleri söz konusu olduğunda. Her zaman insanları kızdırmak ve kararlarını ikinci kez düşünmelerine neden olmak isteyen birileri vardı.

Herkes lobiden çıkarken Kat başını kaldırıp Gunnar'ın kaldığını gördü.

"Ash nerede?" diye sordu ona.

"Dinlenme odasında," dedi Gunnar. "Ona poker oynamayı öğrettim ve Marta ve birkaç kişiyle daha oyun oynuyor."

"Aman Tanrım," dedi Kat, "umarım saatlerini ve telefonlarını almıyordur."

"En azından onları kazanıyor olacak," dedi Gunnar gülümseyerek, "çalmıyor olacak."

Kat gülümsemeye çalıştı ama kendini bitkin hissediyordu.

"Seninle Ash hakkında konuşmam gerek," dedi. "On dakika içinde benimle buluşabilir misin?"

Gunnar Kat'in nerede buluşmak istediğini biliyordu ve kendisine rağmen dün gece Kat'le aralarında geçenleri düşününce nabızı hızlandı. Ve ileride neler olabileceğini.

Dinlenme odasında durup iki sıcak kahve doldurdu ve meyve kâsesinden bir elma aldı. Ash kartlarını masaya koymuş, poker oyuncularının homurdanmaları arasında "full house!" diyordu. Birisi ona elinde bir as olup olmadığını sordu ama bu iyi huylu bir şakaydı ve Ash ilk kez mutlu görünüyordu.

Gunnar, çocuğun hayatında bir galibiyete ihtiyacı olduğundan şüpheleniyordu, bahis balık şeklinde bir yığın mini peynirli kraker olsa bile.

BÖLÜM 26

G Unnar, Kat'in saklandığı yere - sessiz bir koridorun en ucundaki kullanılmayan ofise - girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Kat Masanın üstünde oturmuş, yorgun yüzünü elleriyle ovuşturuyordu. Bacaklarını vücuduna doğru çekmişti ve önlüğünün içinde bile güzel kıvrımları belirgindi.

Bir kadının hastane önlüğü içinde kokteyl elbisesinden nasıl daha seksi olabileceğini merak etti.

"Kahve ve bir elma," dedi ve bunları onun yanına koydu. Sabah duşundan gelen tatlı sabun kokusunu alabilecek kadar yakındı. Saçları hâlâ nemliydi ve bal ile kayısı gibi kokuyordu. Oyalanmak istedi ama buna hakkı yoktu.

Belki de ilk buluşmalarında daha centilmen olsaydı, dün gece onu öpmesine izin verirdi. Ve o zaman yüzünü onun boynuna, tenine ve saçlarına sokabilirdi, ki bu onun ani arzusuydu.

Ama onun tatlı ve yalnız kalbine karşı beceriksiz davranmıştı.

Gunnar fincanını aldı ve koltuğa doğru yürüdü. Dün gece ayrılmadan önce, neredeyse onu öpecekken minderleri değiştirmişti. Kız sessizce ona daha da yaklaştığında...

Kat minnettarlıkla başını kaldırdı ve fincanı kaldırdı. "Şerefe kovboy," dedi bir yudum almadan önce. "Şerefe, şerif," dedi Gunnar karşılığında.

Kahvesini yudumlarken Gunnar'a bir bakış attı. Temiz, düğmeli bir gömlek ve kot pantolon giymişti; botları ve şapkası yoktu. Dağlardan gelen bir esinti gibi taze kokuyordu. Bronzlaşmış yüzü tıraş edilmiş ve ovalanmıştı.

Az önce ona yaklaştığında güçlü kollarını yakalayıp beline dolamamak için kendini zor tutmuştu. Kendini tekrar ona doğru çekmek ve dudaklarını kendi dudaklarıyla buluşturmak istiyordu.

Dün gece çok tatlıydı ama öpülmesi gereken onun elleri değildi!

İlk buluşmalarında onu yargılamakta çok acele etmişti. Bu sonsuza dek peşlerini bırakmayacak mıydı? Tüm işaretler onun beceriksiz davranışlarını görmezden gelmeye ve onlara bir şans daha vermeye istekli olduğunu gösteriyordu. Ama kızın söyleyeceklerini duyduğunda her şey değişebilirdi.

KAHVESİNİ İÇİP DÜŞÜNCELERİNİ TOPARLADIKTAN SONRA KAT HAZIRDI konuşmak için.

"Ash'in ev hayatını sana anlattım," dedi Gunnar'a, "ama işler karıştı."

Kat daha sonra ona Ash'in büyükannesi için bir sağlık ziyareti talep ettiğini anlattı. Sonuç olarak Ash'e gerçekten de demans teşhisi konmuş ve artık ne kendisine ne de torununa bakabiliyormuş.

Kat, Gunnar'a onun süresiz olarak bakımevinde kalacağını söyledi.

Kat, "Ash'e kapılar tekrar açıldığında gidebileceği bir evi olmadığının söylenmesi gerekiyor," dedi. "Henüz 15 yaşında olduğu için koruyucu aileye gitmesi gerekecek."

Gunnar'ın yüzünden aynı endişeyi paylaştıklarını anlayabiliyordu - Ash koruyucu ailede perişan olacaktı. Büyük olasılıkla kaçacak ve halihazırda sürdüğünden daha da zor bir hayat yaşayacaktı.

"Ona söyleyeceğim," dedi Gunnar. "Bu çocuk için zor bir haber ve onun için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Ama bunu benden duymalı."

Kat başını salladı. Gunnar'ın ilk isyanından sonra işini ciddiye aldı ve Ash'e her zaman yakın durdu. İkisi birlikte şakalaşırken

Ellerinden geldiğince yardım ettiler ve çevrelerindekiilerin moralini yüksek tuttular.

Gunnar, Ash'i kasabadaki restoranlardan paket yemek seçme ve sipariş etme konusunda suç ortağı yaptı. Ve Gunnar çocuğa poker, görgü kuralları ve şövalyelik öğreterek "erkeklik sanatını" göstermeye karardı.

Gunnar'ın ona, "Hiçbir kadın senin arkandan kapıdan geçmemeli, evlat," dediğini duymuştu.

Kat, Gunnar'ın Ash'e bir kadının kamyonete binmesine nasıl yardım edeceğini öğretip öğretmeyeceğini merak ediyordu. Ama düşüncelerinin talihsiz tanışma randevularına kaymasına izin vermeden önce, bu ciddi konuşmayı bitirmek zorundaydı.

Gunnar'a, karantina kaldırıldığında -büyük olasılıkla üç ya da dört gün içinde- bir sosyal hizmet görevlisinin Ash'le hastanede buluşacağını söyledi.

"Ona okula yakın bir ev bulmaya çalışacaklar," diye devam etti Kat. "Anlaşılağı üzere, okula devamlılığı pek iyi değil ama müdür onun çok zeki ve yetenekli bir çocuk olduğunu söyledi."

Gunnar kaşlarını kaldırdı ve başıyla onayladı.

Kahvesinden birkaç yudum daha alan Kat, konuyu değıştirme zamanının geldiğini anladı.

"Gunnar," diye dikkatle söze girdi Kat, "insanlar uzun süre kapalı bir yerde kaldıklarında, zihin oyun oynayabilir. Herkes bunun geçici olduğunu bilse de, kuralların ve ahlaki değerlerin nasıl pencereden uçup gittiğine tanık oldum."

"İssız bir adada olmak gibi olduğunu söylemiştin," dedi Gunnar.

"Kesinlikle," dedi Kat. "Ama gerçek şu ki, bu karantina birkaç gün içinde sona erecek ve hepimiz gerçek dünyaya geri döneceğiz."

"Ve?" Gunnar, Kat'in ne demek istediğinden emin olamadan sordu.

"Ve dün gece öpmeye çok yaklaşmıştık," dedi Kat. "En azından ben seni öpmek istedim."

Gunnar sessizce nefesini tuttu. Hâlâ o öpücüğü istiyordu.

"Sadece ikimizin ıssız bir adada, kurtarıldıktan sonra bozduramayacağımız bir çek yazmamızı istemiyorum," dedi Kat.

BÖLÜM 27

"**I** Burada kar fırtınası var Kat," diyordu Shep telefonda, "ve *kar* demek istemiyorum. Arayıp bağırın hastalarım var.

elektif ameliyatlarını olamıyorlar ve aileler sevdiklerini hastanede göremedikleri için bana ağlıyorlar. Görevde olmayan bir cerrahi ekibim var. Yönetim kurulu üyeleri bana bağırıp çağırıyor ve basın peşimi bırakmıyor."

"Yaşadığın sıkıntılar için üzgünüm Shep," dedi Kat. "Bu virüs amansız bir düşman."

"Biliyorum," dedi. "Ancak bazıları aşırı tepki verdiğimizizi ve çok hızlı kapandığımızı söylüyor."

Kat bu tartışmayı iyi biliyordu. Toplum genelindeki her salgın ya da pandemide, Pazartesi sabahı oyun kurucularının ve ikinci tahmincilerin herkesin zihnine şüphe tohumları ekmekten başka yapacakları daha iyi bir şey yoktu. Kendi inançlarının arkasında durmak ve Shep'e de aynı şeyi yapması için nedenler sunmak onun işiydi.

"Shep," dedi Kat, "biz işimizi *çok* iyi yaptık. Bu yüzden bir dünya keder yaşıyorsun."

Shep cevap vermedi ama onu dinlediğini biliyordu. Bu karantinada onun arkasında durmaya devam etmek için sağlam nedenler duymayı her şeyden çok istiyordu.

"Zor kararları almak için biraz daha bekleseydik," dedi Kat ona, "toplumumuzda çok daha fazla insan etkilenecekti. O zaman onlar da

Neden daha proaktif olmadığımızı sorarak başka nedenlerden dolayı size bağırıyor. Özellikle de beni işe aldıktan sonra."

"Mmm," diye mırıldandı Shep tarafsız bir şekilde.

"Hızlı hareket ettik," dedi. "Ve bunu yaptığımız için de virüsü bir tur otobüsüyle gönderdik. West Gorge sakinlerini rahatsız bıraktık ama yıkıma uğratmadık."

"Konuşma notları için teşekkürler Kat," dedi Shep, "basına yardımcı olacaktır."

Kat onun sesindeki rahatlama ve güven duygusunu duyabiliyordu ve başarılı olduğunu biliyordu. Ama bu onun ilk rodeosu değildi. Şu anda her şey sakindi ama bir şeyler çok ters gidebilirdi. Özellikle de basın söz konusuysen. Her acil durum bir bakışma yarışına benzerdi. Basın bir yandan destekleyici gibi davranırken bir yandan da sürekli pislik arıyordu.

"Basından bahsetmişken," dedi Shep, "*Tri-City News*'ten bir muhabir konuşmak istiyor."

"Benimle mi?" Kat, böylesine büyük bir gazetenin neden kendisiyle konuşmak istediğini merak ediyordu.

Onu.

"Görünüşe göre yerel kökleri var," dedi Shep, "ama esas olarak özellik bölümü. Muhtemelen sizin ne yediğinizle ilgili bir yazı yazıyordur, o tür şeyler."

"Huh," dedi Kat. Şimdi biraz kandırılma sırası ondaydı.

"Bu arada," dedi Shep, "ne yiyorsun, ihtiyacın olan her şeyi alıyor musun?"

Kat, Gunnar'ın gecenin bir yarısı sipariş ettiği ve en sevdiği saklanma yerinde piknik yapar gibi hazırladığı kaburga yemeğini düşündü. Yere oturmuş, birbirlerine bakarken Kat için dünya yok olup gitmişti. Gunnar'la birlikte bir ağaca yaslanmış ya da West Gorge Nehri'nin kenarındaki yonca yatağında oturuyor olabiliyorlardı.

Kolundan damlayan sosu ve son kaburgayı bir hanımefendiye yakışır şekilde düşünmeden nasıl kaptığını düşündü. Kat, Gunnar'ın gözlerindeki parıltıyı hâlâ hayal edebiliyordu; Gunnar onun ziyafeti takdirle yiyip bitirmesini izliyordu.

Açlıktan ölüyordu, aç ve açgözlüydü ve Gunnar buna bayılıyordu.

"Kat? Seni kaybettim mi?" Düşüncelerini bölen Shep'ti.
"İyi gidiyorum Shep," dedi sonunda. "Bir kovboy kız gibi yiyorum."

BÖLÜM 28

C *Heers, kovboy.*

Güzel Kat Tate tarafından söylenen basit ifade şöyleydi Gunnar West'in zihninde, kudretli geçit boyunca uzanan bir sis şeridi gibi dolaşıyordu. Ama sisin aksine, Gunnar yıllardır olmadığı kadar zihninin açık olduğunu hissetti. Hayatına yeni bir bakış açısıyla bakmaya başladı.

Kat gibi bir kadının güvenebileceği biri olmak istiyordu. O adam olabilir miydi?

Gunnar gizli ofiste gözleri kapalı oturmuş, Kat'i ve onun söylediklerini düşünüyordu. Kollarını ona dolama ve sıkıca sarılma arzusunu düşündü. Onu çiftliğe davet etmeyi, babasıyla ve kardeşleriyle tanıştırmayı, dağ eteklerinden nehre kadar Batı'daki arazinin her milini ona göstermeyi düşündü. Otlakları. West av kampını ve West balıkçılık kampını.

Misafirhane ve yatakhane vardı.

Aşçı evi, Yargıç Kemp'in ikametgahı ve yüzlerce çiftçi ve kasaba halkının katıldığı yıllık Batı Barbeküsü için işe almak zorunda kaldığı yardımcı personel için yatakhane olarak ikiye katlandı.

Batılı erkeklerin hepsinin Kat'i seveceğini biliyordu. Kadın kendini koruyabilirdi.

Gunnar annesinin Kat'i seveceğini biliyordu. Randi West, West Gorge'a yeni gelen bu kızla ilk arkadaş olacak ve onu

bir hafta sonu için çiftlik. Bu kadınlar, doktor ve avukat, hızlı arkadaş olabilirlerdi.

Ama Gunnar'ın Kat'le ilgili imgeleri arkadaşlığın çok ötesindeydi.

Onu çiftliğin devasa mutfağında durmuş, Justice ile şakalaşıp konuşurken ve haftanın menüsünü tartışırken görebiliyordu. Hayalinde Kat, 12 metrelik granit kaplı adaya yaslanmış, Gunnar'ın gömleklerinden birini giymiş ve kahvesini yudumluyordu, uzun bronz bacakları ve çıplak ayakları serin karo zemin üzerinde evindeydi.

Gunnar güneşten önce uyandığını ve Kat'in işe hazırlanmak için buharlı duştan giyinme alanına -onların giyinme alanına- doğru yürüdüğünü hayal edebiliyordu. Kat yol boyunca durup onu öpecek, Gunnar da bal ve kayısı kokusunu içine çekecekti.

O kokuyu soluma ve o öpücüklerin tadını çıkarma hakkını kazanmak istiyordu.

Kat'i kendi dünyasına daha tam ve derin bir şekilde yerleşmiş olarak hayal ederken dudaklarında bir gülümseme belirdi ve her şey çok doğal ve doğru görünüyordu. Ancak bu görüntülerin bir hayalin ötesine geçebilmesi için, Gunnar onun sadece bir kız arkadaş olamayacağını biliyordu.

Onun olmak zorunda kalacaktı...

Ne düşündüğünü fark ettiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. Çiftlik Batılı erkekler için büyük ve geniş bir ev olsa da, kadınların varlığı hiçbir zaman sıradan olmamıştı.

Darlene Shire'la çıktığı iki yıl boyunca onu çiftliğe sadece bir ya da iki kez getirmişti, o da kamyon ya da gömlek değiştirmek içindi. Gunnar, Darlene'i çiftlikteki evinde asla hayal edemiyordu; çok huysuzdu. Bir keresinde Darlene'in ısrarı üzerine Ridge'le tanışmak için gelmiş ve tonozlu büyük salondaki taş şöminenin yanında duran, düşmüş geyik boynuzlarından yapılmış avizelerden büyük boy deri koltuklara kadar her şeyi eleştirerek çıkmıştı.

Gunnar dişlerini sıkarak, "Bu bize çok uygun, Darlene," demişti. Randi'nin evleriyle ne kadar gurur duyduğunu hatırlıyordu. Oğullarının kendilerini evlerinde hissedecekleri odalar istemiş ve özenle kişiye özel parçalar sipariş etmişti.

Randi bir keresinde "Büyük boy sandalyeler büyük boy adamlar içindir" demişti.

Kendisi için, çiftlikte kereviz ipek şamdanla çerçevenilmiş bir pencereden muhteşem bir nehir manzarasına sahip daha kadınsı bir iç ofis tasarladı. Randi'nin ofisinde çiçekli duvar halılarıyla kaplı uzun kanatlı sandalyeler ve temiz yün terliklerden başka bir şeyle asla yürünmeyen pelüş beyaz halı vardı.

Bu odanın kapısı yıllarca kapalı kalmıştı ve Gunnar onu Darlene için açmamıştı. Odanın varlığı konusunda ona güvenmiyordu. Yine de Kat'i annesinin narin Norveç çamı masasının arkasında otururken hayal etmek zor değildi.

Bir şekilde, Darlene'in odayı sadece dekoru ve değiştirmek istedikleri için göreceği yerde, Kat'in mekânın kutsal doğasını doğru bir şekilde nasıl ele alacağını bileceğini ve odanın Batılı erkeklerin kalplerinde tuttuğu yeri anlayacağını hissetti.

Gunnar, Kat Tate ile randevusundan eve döndüğünde bir kurşundan kurtulduğunu düşündüğünü hatırlıyordu ama şimdi asıl kurşunun Darlene olduğunu görebiliyordu.

İkisi her şey ve hiçbir şey hakkında kavga ettiler.

Bir keresinde Red's Rib Shack'te Darlene ile tartışmışlar ve Darlene hışımla dışarı çıkmıştı. Red, Gunnar'ın masasına geldi ve onu sertçe sırtından alkışladı. "Tanrı erkeği özgür bırakır, ta *ki kadın* onu dizginleyene kadar," dedi gür bir kahkahayla. "Onun peşinden mi gidiyorsun?"

Gunnar sinirlenmişti. Darlene'in halka açık yerlerde kirli çamaşırlarını ortaya dökmesinden hoşlanmıyordu. Herkes West ailesini tanıyordu, ilçenin yarısına sahiptiler ve şikayetlerini kendi topraklarında çözebilmeliydiler, kasaba halkına konuşacak bir şey vermemeliydiler.

Red ve Jackie, Gunnar'ın kendi anne babası dışında tanıdığı en mutlu çiftlerden biri olmasına rağmen, Red'den flört tavsiyesi alacak değildi.

Gunnar'ı gerçekten rahatsız eden şey, dizginlenmekten söz edilmesiydi. Kapana kısılma düşüncesinden hiç hoşlanmamıştı. Bu yüzden Darlene bir süre için mükemmel bir kız arkadaş olmuştu. Bir dans ya da barbekü partisi olduğunda yanında oluyordu. Birlikte kamp yapmaktan ve ata binmekten zevk alıyorlardı. Ama iş Darlene'i West Çiftliği'nin içinde, West ailesinin bir parçası olarak hayal etmeye geldiğinde, eğlence orada bitiyordu.

İlişkileri ciddileşmeden önce -ki ciddileşebileceğini düşünüyordu- hayalinin peşinden şehre gitmesine önce şaşırdı, sonra rahatladı.

Gunnar ona, "Sen kaburgalarla ilgilen Red," demişti, "ben de kadınlarla ilgileneceğim."

Ama Gunnar kadınlara bağlı değildi ve bunun farkına varmaya başlamıştı. Yıllardır, büyük keyif aldığı hayatının kısıtlanmasını hiç istememişti. İsteddiği zaman bir at ya da cip alıp dağlara çıkabilirdi. Ya da Batı topraklarındaki birçok kamp ve kulübeden birine. Özgürlüğüne değer veriyordu.

Randi öldükten sonra, Ridge'in hayatının her anında birlikte yürüdüğü türden bir acıya kendini açmayı hayal bile edemiyordu. Bir erkek neden diğer yarısını kaybettiğinde yutkunarak hıçkırıklara boğulmayı ve her gece kollarında tuttuğu sevgilisini özleyerek geçirdiği soğuk ve yalnız geceleri kabul ederdi ki?

Belki de bu cevaba yaklaştığını düşünüyordu. Belki de doğru kadın hayatına girdiğinde, riskler aşkın ödülleri karşısında geri planda kalıyordu.

Gunnar küçük odadan çıkmadan önce Kat'i bir kez daha düşündü ve gülümsemekten kendini alamadı. Neden bu kadar sevimliydi? Tanışma randevusunda bu kadar beceriksiz ama hastanede kendinden bu kadar emin ve işinin başında bir kadın.

Issız bir ada aşkıdan daha fazlasını hak ediyordu. Ve Gunnar artık bahar tatilindeki bir çocuk değildi. Yetişkin bir adamdı, 40'ına 35'inden daha yakındı. Yetişkin bir adamın hayatını yaşamanın zamanı gelmiş olabilirdi.

Son günlerinde hastanede annesinin yanında oturduğunu hatırladı. Bir süredir konuşmuyordu ve Gunnar gözlerini bir süreliğine kapatmıştı. Gözlerini açtığında Randi ona endişeyle bakıyordu.

"Hayattan korkma oğlum," dedi elini uzatırken.

Gunnar onun "ölümden korkmayın" demek istediğini ve hatasının morfinin bir sonucu olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu. Sonra devam etti.

"Ölüm her zaman vardır, Gunnar," dedi Randi. "Ama önce tatlı, muhteşem bir hayat var."

Şüphesiz, Randi West tatlı bir hayat yaşamıştı.

BÖLÜM 29

T Fin kökenli uzun boylu sarışın hukuk fakültesi mezunu için evlilik süresiz olarak ertelenmesi gereken bir şeydi. Randi Lynn Petersen sadece yerleşmek için çok genç ve meşgul.

Ailesi Waller ve Lyllis Petersen, Randi'yi Michigan'ın Yukarı Yarımadası'nda, Superior Gölü'nün geniş kıyıları boyunca büyüttüler.

Yerliler göle *Gitchegumee* diyorlardı.

Waller, ataları bakır madenlerinde çalışmış olan üçüncü kuşak bir Fin göçmeniydi. Waller bir lise yazı boyunca onların izinden gitmiş, o sırada düşen cevher ayağını ezmiş.

Büyükbabasının zamanında maden tıbbi bakımını sağlar, sonra da hayatının geri kalanını ondan tahsil ederdi. Şarkıda söylendiği gibi "ruhunu şirket mağazasına borçlu" olurdu. Ancak sendikalar, otomotiv endüstrisinde olduğu gibi bakır ülkesine de sızmıştı ve Waller'ın kötü talihi tersine döndü.

Liseden dereceyle mezun olduktan ve yarasını iyileştirdikten sonra maden ona Kuzey Michigan Üniversitesi'nde burs verdi. Waller oradan Aşağı Yarımada'ya gitti ve Michigan Eyalet Üniversitesi'nde hukuk diplomasını aldı.

Tekrar madende çalışmak için "kuzeye" geri döndü. Ancak bu kez, derin ve karanlık yeraltında değil, göle bakan bir penceresi olan köşe bir ofisteydi.

Randi de hukuk fakültesinden sonra babası gibi Yukarı Yarımada'ya döneceğine söz vermişti. Ancak 1980'lerde Detroit'teki hayatı göz kamaştırıcı ve vazgeçilmesi zordu. Ford Motor Company'de kurum içi avukat olarak çalışırken, Doğu Pazarı'nın karşısında bir çatı katı dairesi kiralayabiliyordu. Hafta sonları Ambassador Köprüsü'nden Windsor, Ontario'ya geçmekten keyif alıyordu. Ve çoğu Cumartesi gecesi Detroit Nehri kıyısındaki Rooster Tail Restaurant'ta iş arkadaşlarına katılıyordu. Burası evindeki yerel bar Stubbs Bar'dan çok farklıydı.

"Eninde sonunda eve döneceğim," dedi Randi ailesine, "göreceksiniz."

Waller kızına inanmak istiyordu. Onun madenin yeni avukatı, uzun boylu ve bekâr Luke Maki ile tanışması için sabırsızlanıyordu. Petersen'lar Randi ve Luke için Superior'un çamlarla çevrili kayalıklarında yapacakları güzel düğünü hayal edebiliyorlardı. Ve Randi'nin doğuracağı sarışın bebeklerin taze yanaklarına konduracakları öpücüklerin tadını alabiliyorlardı.

"Evet, küçük *avukat* bebekler," diye şakalaşırdı Lyllis Waller'la ve gülümserlerdi.

"En azından Noel için geleceğim; Saint Lucia Günü için," dedi onlara. "O zamana kadar seyahatimden dönmüş olurum."

Randi, Ford Motor Şirketi tarafından büyük bir arazinin satın alınmasını hızlandırmak için resmi bir sıfatla Wyoming'e gönderiliyordu. Bir Ford yöneticisi, Batı'da satılık olan araziye balık avlamak için çıktığı bir gezide görmüş ve buranın kurumsal bir inziva köşkü inşa etmek için harika bir yer olduğunu düşünmüştü.

Ailesi kızlarının tatil için eve döneceğini duyunca çok sevinmişti. Luke'u Aziz Lucia Günü ziyafetlerine davet edeceklerdi - genç adam ve Randi kesinlikle birbirlerine aşık olacaklardı. İkisi de çok genç ve zekiydi; çok uzun boylu ve yakışıklıydılar.

Ama Luke Maki akşam yemeğine hiç gelmedi çünkü Randi eve hiç gelmedi. Ridge West bunu gördü.

"Kim bu tanrıça?" Ridge, Detroit'ten gelen salkım söğüt gibi avukatı ilk gördüğünde kimseye bir şey söylememiştir. Sadece uzun boylu olmakla kalmıyor, topuklu ayakkabı giyecek kadar da boyuna güveniyor, ilk karşılaşmalarında Ridge'in ve onun yıldız gibi parlayan avukatının neredeyse üzerinde yükseliyordu.

Randi'nin beyaz altın rengi saçları bir şelale gibi omuzlarından ince sırtına dökülüyordu. Gözleri buz mavisiydi ama gülümsemesi sıcak ve güzeldi. West Properties'in hukuk ofislerinden geçip konferans salonuna doğru yürürken Ridge, sessizlik ve teslimiyet içinde sersemlemiş, her hareketini izleyen bir dizi yüz gördü.

Tek kelime bile etmeden odaya, toplantıya ve Ridge'in kendisine sahip oldu.

Ertesi gün Ridge, avukatı Land Rover'ıyla otelinden aldı ve kot pantolon, bot ve geniş kenarlı bir şapka alması için West Gorge'daki kıyafet mağazasına götürdü.

"Ford Motor Company ile birlikte ne satın aldığınızı kendiniz görmelisiniz," dedi ona. Ve onu araziye incelemenin en iyi yolunun at sırtında olduğuna ikna etti.

Akarsuların üzerinden, çayırların arasından, dağın kenarı boyunca nefes nefese at sürdükleri birkaç saatten sonra Ridge bir süre durmaları ve atların da aynı şeyi yapmasına izin vermeleri gerektiğini söyledi. Randi'nin oğullarına o günü tekrar tekrar anlatmasıyla hikaye West ailesinin efsanesi haline geldi.

"Evimiz kadar büyük bir kayanın etrafından dolaştık ve ormanın içinde, vadinin yanında kurulmuş bir masa vardı" diyordu. "Beyaz örtüler ve benekli teneke tabaklarla donatılmıştı; barbekü tavuk ve soğuk salatalardan oluşan bir öğle yemeği bizi bekliyordu."

"Bir çamın altında buzlu kolalar ve limon dilimli Perrier sularıyla dolu bir soğutucu duruyordu," diye anlattı Randi onlara, o zamandan beri dünyada en sevdiği iki içecek.

"Atlar dereden su içerken," diyordu Randi, "Ridge bana araziye ve zengin tarihini anlattı. West Gorge'u sahiplenen ve burayı yerleşimciler ve aileler için güvenli hale getiren babası ve ondan önce babasının babası hakkında."

Bazen çocuklara daha mahrem detayları anlatırdı -Ridge'in bronzlaşmış, engebeli teni ve güneşin öptüğü gür kıvrıkcık saçlarıyla ne kadar yakışıklı göründüğünü. Kesinlikle bir kovboydu; Randi'nin daha önce hiç karşılaşmadığı türden bir adam. Uzun boylu, sırık gibi Finlilerle birlikte büyümüştü.

Michigan'ın Yukarı Yarımadası'nda mühendis, madenci ve keresteci olan; hafta sonlarını aileleri için ormanda kulübeler ve saunalar inşa ederek geçiren erkekler.

Detroit'te daha kentsoylu bir grupta çıkıyordu: avukatlar, doktorlar ve şehirde gelişen otomotiv endüstrisi nedeniyle daha da fazla mühendis. Batı Bloomfield'da kolonyal tarzda bir ev seçmesini, istediği herhangi bir evi seçmesini ve onlarla birlikte banliyöde bir hayata yerleşmesini isteyen erkekler. Çocuklar ve minibüsler, tenis ve yüzme kulüpleri ve her yıl kuzeye, Boyne Highlands'e kayak gezisi vaat eden bir hayat.

Ancak Randi, Wyoming'i ve Ridge West'i görene kadar geleceğini asla hayal edemezdi.

"O gün onu öpmedim," dedi, "çok istememe rağmen."

Mesleki dürüstlüğünü korumaya kararlıydı. Randi Peterson, kalbi bir çıkar çatışmasına dönüşmeden önce Ford ve West Properties arasındaki emlak işlemine aracılık etmek istedi.

"Ama mürekkep kurur kurumaz..." derdi gülerek.

Bu noktada Ridge araya girerek Randi'nin Wyoming'e ve West Gorge'a kendisinden daha çok aşık olduğundan emin olduğunu, ama sırf bu güzel kadın hayatında olduğu için "ikinci planda" kalmaya katlanmayı öğreneceğini söyleyerek hikâyesine katkıda bulunurdu.

O konuşurken Randi, Ridge West'in sevgilisi ve gelini için asıl cazibe merkezi olduğuna şüphe bırakmayan bir gülümsemeyle Ridge'e bakıyordu.

"*Ridge mi?* Ridge ne biçim bir isim?" Babası Waller, kızıyla ilgili planları telefonda çözülürken bilmek istiyordu. Sesindeki paniği gizleyemiyordu.

At sırtındaki gezintiden birkaç hafta sonraydı ve Randi ile ailesi gergin, uzun mesafeli bir konuşma yapıyorlardı.

"Ridge West," dedi Randi, basitçe, "kocamın adı."

BÖLÜM 30

D Arlene beklenmedik bir şekilde Shire'ların Craftsman bungalovunun ön kapısında belirdi ve annesiyle babasına buraya geldiğini söyledi. bir süreliğine eve döndü. Döndüklerinde tüm eşyalarının küçük Honda'sına tıktırılmış olduğunu gördüler ve kalpleri sızladı.

Bir kuşu yuvadan çıkarmak hiç Darlene kadar zor olmamıştı.

Yine de onlara sadece görev için şehirde olduğunu ve şehirdeki işine geri döneceğini söyledi. Darlene'in söylemediği şey, West Ranch'e hızlı bir geçiş yapmayı ve Gunnar'la yetişkin evlilik hayatını planlamaya başlamayı umduğuydu. Bu sırrı kendine sakladı.

Bud Shire ve eşi Mar, kızlarını bir kez daha gönülsüzce eve buyur ederken, bir yandan da arkasından gözlerini kaçırarak birbirlerine bakıyorlardı. Onların da sırları vardı. Kızları gazetede işine gider gitmez odasını yeniden boyayıp spor salonuna dönüştürdüklerini ona söylememişlerdi, hem de hiç suçluluk duymadan.

"Dolapta şişme bir yatak var," demişler yaklaşık 38 yaşındaki kızlarına, şimdi anne babasının seyahatlerinden fotoğraflarla kaplı eski duvarlarına şaşkınlıkla bakarken.

Darlene'in ikiz kardeşi Daisy üniversiteden beri tek başınaydı.

Daisy, sanat eğitimini bir stajyerliğe ve ardından Painted Bird Gallery'nin yarı mülkiyetine dönüştürdü ve kendisi için oldukça iyi gidiyordu.

Bir web siteleri ve blogları vardı ve Batı'daki ve ötesindeki varlıklı müşterilere orijinal tablolar ve bronz heykeller satıyorlardı.

Daha başarılı olan ikizinin kendine ait küçük bir evi vardı ve bu evi birkaç haftalığına bile olsa kız kardeşiyle paylaşmak istemiyordu. "Olamaz," dedi Darlene'e. "Seninle çok uzun süre önce bir rahmi, sonra da bir odayı paylaştım!"

Daha az başarılı olan ikiz ise gazetecilik diplomasını artan kredi kartı borcuna ve Shire'ların evinde gereğinden fazla ağırlanmaya dönüştürmeyi başardı.

Şehre gitmeden önce babası onu sık sık "Hiçbir şeye bağlı kalmıyorsun Dar," diye azarlıyordu. Finanse ettiği diplomasının sadece iş dünyasına giriş bedeli olduğunu söylerdi. "Şimdi aidatını ödeme ve ilerlemek için çok çalışma zamanı."

Bunun yerine, Shire'lar kızlarının gönülsüzce isim yapmaya çalışmasını izlemekten başka bir şey yapamadılar. Çoğu zaman arabasını yerel gazete yerine kasabadaki birçok tavernadan birine ya da Red's Rib Shack'e park ederken görüyorlardı.

"O gazeteden nefret ediyorum," diye yakınırdı. "Beni aptal ölüm ilanlarına koymuşlar."

Ve Darlene bir gün akşamdan kalma bir halde işe gelip yerel bir papaz için hatalarla dolu bir köşe yazısı yazana kadar ona ölüm ilanları yazdırdılar.

Papaz Jim Bucknell bugün büyük Krematoryum'unun önünde duruyor. Geride eşi ve biri yetişkin, ikisi zina yapmış üç çocuk bıraktı.

Bir şekilde, hataların arasında, *Tri-City News* tarafından fark edilmesini sağlayan birkaç yaşam tarzı makalesi yazmayı başardı ve ona bir iş teklifi yaptılar. Ailesi Gunnar West'ten ayrılmak zorunda kalmasının talihsizlik olduğunu düşünüyordu.

Bud ve Mar, Darlene başarılı olamazsa bile belki evlenebilir diye umut etmeye başlamışlardı. Kızları Batı'dan biriyle evlenirse bunun pahalı bir olay olacağını bildiklerinden bir düğün fonuna para yatırmaya başladılar. Darlene Gunnar'dan ayrılıp taşındığında, parayı İrlanda'daki kaleleri görmek için bir Groupon gezisine harcadılar.

Bud ve Mar, yeni profesyonel kıyafetleri içinde iyi göründüğünü düşündüler ve sonunda şehirde "kendini bulduğunu" umdular. Onlar ne

Darlene'in şehirde geri dönebileceği bir işi olmadığını bilmiyordu. Tam olarak işten çıkarılmamıştı ama çalışma statüsü serbest çalışan olarak "değiştirilmişti".

"Tıklama başına ödeme makaleleri ile aynı miktarda para kazanma fırsatınız var," dedi editörü ona toplayabildiği kadar coşkuyla, "ama sizi daha fazla maaş bordrosunda tutamayız."

Shire'lar, Darlene'in yeni eşyalarının bedelini yüzde 25 faizle, cezalar ve gecikme ücretleriyle birlikte geri isteyen kredi kartı şirketine ödeyecek hiçbir yolu olmadığını bilmiyorlardı. Tek bildikleri, geldikten sonraki sabah erkenden kalktığı, lacivert bir blazer ceket ve sarı bir bluz giydiydi. Karantina hakkında rapor vermek için hastaneye gidiyordu.

"Eczaneye uğrayıp birkaç şey alacağım," dedi omzunun üzerinden Bud ve Mar'a. "Onları sizin hesabınıza yazacağım."

Bud, kahve ve tostlarını yudumlarken karısına, "Aynı eski şarkı," diye mırıldandı.

BÖLÜM 3 1

"S "diye kendi kendine fısıldadı Kat, termometreyi bulmak için laboratuvar önlüğünün ceplerini karıştırırken. Sabahın erken saatleriydi ve Josh'a

vizitelere yardım ediyor ve henüz virüs belirtisi göstermeyen bazılarının hayati değerlerini kontrol ediyorlardı. Ateşin yükselmesi gibi bir uyarı işaretine karşı tetikteydiler.

Ash onu el çabukluğuyla kaldırmadıysa, laboratuvarda olması gerektiğini biliyordu ama üç uzun koridor boyunca geri yürümek istemiyordu.

Kat, Gunnar'ın yattığı yarı karanlık ilk odaya vardı ve parmak uçlarına basarak yatağın yanına gitti. Şapkası bir askıda asılıydı. Botları yerde düzgünce duruyordu.

Uyuyan kovboyun yanındaki tabureye sessizce oturarak onun hareketsiz yüzüne baktı. Adam sağlam yapılı ve yakışıklıydı. Işık loş olmasına rağmen, teninin kırmızı olduğunu ama kızarmadığını görebiliyordu.

Virüs kapmış olsaydı nefes alış veriş i düzensiz olurdu ama yine de sakin ve huzurluydu.

Güçlü kolları iki yanında uzanıyordu ve geniş omuzlarından ellerinin arkasına kadar inen kasları ve damarları görebiliyordu - kamyonetine binmesine kararsızca yardım eden, şapkasını ona doğru eğen ve düşmek üzereyken belini tamamen saran elleri. Ona zencefilli gazoz getiren ve gece yarısı barbekü pikniği düzenleyen eller-

Onu zahmetsizce ayağa kaldıran ve kendi ellerini onun dudaklarına götüren eller.

Dudaklar!

Kat kendi annesinin küçük bir kızken alnına yumuşak bir öpücük kondurarak ateşini nasıl ölçtüğünü hatırladı. Elbette bu uyuyan kovboy hafif bir fırça darbesiyle kıpırdamazdı; ne de olsa bezelyenin üzerinde uyuyan hassas bir prenses değildi.

Sessizce ve dikkatlice eğildi ve onun alnına nazik bir öpücük kondurdu. Serinlemişti ve cildi şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Neyse ki ateşi yoktu.

Ayağa kalkmak üzereyken Gunnar'ın ellerinden biri havalandı ve bileğini nazikçe ama sıkıca sardı.

"Bir yılan yakaladım," dedi uykulu bir fısıltıyla, başını çevirip gözlerini kısarak ona bakarken. Ağzının kenarlarında Kat'in de gülümsemesine neden olan bir gülümseme vardı.

"Üzgünüm, yılan değil," diye fısıldadı, "sadece bir doktor."

"Nasıl bir belanın peşindesin şerif?" Gunnar artık daha uyanık bir halde sordu.

"Sadece ateşin var mı diye bakıyorum kovboy," dedi Kat.

"Öyle mi?" dedi. "Siz doktorlara burada daha iyi ekipman sağlamıyor muyuz?"

"Evet, ama dudaklarım oldukça doğru" dedi.

"Benimkiler de öyle," dedi. Ve o daha ne olduğunu anlamadan Gunnar kollarını ona doladı ve nazikçe kendine doğru çekti. Önde gidiyordu ama eğer isterse onu takip etmesi için yer bırakıyordu.

O seçti.

Sabahın karanlık şafağında gözleri birbirini bulup sarıldı ve Kat onun güçlü, sıcak kollarının bir kez daha belini ve sırtını sardığını hissederek zevkle nefes verdi. Eğildiğinde, onun teninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu; az önce soğuktan ama şimdi sıcak ve davetkâr.

"Kat," diye başardı ve sonra dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. Kat her nefes verişinde, onu sıkıca tutan kollarına ve göğsüne daha da gömülüyordu.

Öpücüğü sert ve kendinden emindi ve hiç bitmemesini umuyordu. Sonunda başını kaldırdığında bir kez daha onun gözlerine baktı. "Buna ne sebep oldu?" Kat ona sordu. "Üçüncü randevumuz," dedi, hâlâ ona sarılırken. "Bu öpüşme randevusu değil mi?" "Üçüncü randevu mu?" Kat usulca güldü. "Ne kaçırdım?" Onun kucağında kaldı, yüzü onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Gunnar ona ilk buluşmalarının İtalyan restoranında olduğunu ve her centilmen gibi onun kamyonetine binmesine yardım ettiğini söyledi. "Bana *yardım etti*, öyle mi diyorsun?" Kat güldü. "Tamam, devam et." İkinci randevuda, saklandığı yerde barbekü pırzola yediğini söyledi. "Peki ya üçüncüsü?" diye sordu. "Şerif, büyük şehirde işler nasıl yürür bilmiyorum," dedi, "ama buralarda bir kadın dudaklarıyla ateşinizi ölçüyorsa, sanırım bu bir randevu sayılır." Tam o sırada Kat'ın çağrı cihazı çalmaya başladı ve ayağa kalkıp Gunnar'dan uzaklaştı. Bu hiç de kolay olmadı; bacakları titriyordu ve ayaklarının yere bastığından emin değildi. Kendini sabitlemek için Gunnar'ın elini tuttu ve parmaklarının Gunnar'ın parmaklarına nasıl da zahmetsizce dolandığını görünce hayrete düştü. Ve vücudundaki tüm sinir uçları birdenbire nasıl da uyanmış ve beklenti içine girmişti. Ayrılmaktan nefret ediyordu, çünkü onun ne düşündüğünü bilmek istiyordu. Yüzündeki ifade net değildi. Tahmin etmesi gerekirse, şaşırması görüldüğünü söyleyebilirdi. Sanki dünya hakkında daha önce hiç bilmediği, muazzam derecede önemli bir şeyi yeni keşfetmiş gibiydi. Ya da belki de sadece o böyle hissediyordu.

KAT, GUNNAR'A ERKEKLERLE OLAN DENEYİMLERİNİN

o kadar düzensizdi ki nadiren üçüncü randevulara çıkıyordu. Tıp fakültesi, stajlar ve hızlı bir kariyerden oluşan dünyasında, çıktığı birkaç erkek arka planda kalmıştı ve bunu biliyordu. Gunnar'ın öpücüğüyle hâlâ karıncalanırken, birden kendini çok başarılı hissetti; sadece üç gün içinde felaket bir tanışma randevusundan çok başarılı bir üçüncü randevuya çıkmıştı.

Tam gelişmiş bir ilişki, diye kendi kendine gülümsedi.

Birkaç gün öncesini düşündüğünde, Gunnar onu bir adamı elinde tutmak için onu karantinaya almakla suçlamıştı. O anda yüzüne inen bir tokat gibi gelmişti ama bu yorumu düşünecek zamanı olmamıştı. Elbette kızgın olmalıydı. Ama belki de bir parça doğruluk payı vardı.

Kat elbette virüsü kendisinin yaratmadığını biliyordu ama birisini kaçma riski olduğunu düşünmeden tanımanın gerçekten yanlış bir tarafı var mıydı? Karantina, beceriksizliklerini -ve Gunnar'ın bağıllık konusundaki çekingenliğini- aşmalarına yardımcı olamaz mıydı?

Rahatsız edici bir düşünce içeri sızdı. Belki de Kat bu şartlar altında *sadece* bir erkeğe tutunabilirdi. Belki de karantina yine de yeterli olmazdı. Kat, Gunnar'ın ilk fırsatta gideceğinden emindi. Birkaç gün önce onu içeri kilitlediğinde gözlerindeki kapana kısılmış bakışı ve kafese kapatılmış bir kaplan gibi hastanenin zemininde nasıl volta attığını görmüştü.

Şu anda onu esir alan kişiyle flört etmesinin tek nedeni, onun gözüne girmekti. Ve belki de erken salıverilmek.

Gunnar bunu inkâr ederdi ama insanlar karmaşıktı.

Ona zihninin oyunlar oynadığından bahsetmişti. Ama hileleri ve kaçınılmaz sonucu bildiği sürece sorun yok muydu? Gunnar'ı uyarmıştı. Önümüzdeki birkaç gün içinde muhtemelen birkaç masum öpücük paylaşacaklardı, sadece durumun sıkıcılığını kırmak için. Sonra, gerçek dünyaya döndüklerinde, başka bir şey olmayacaktı. Sokakta ya da hastanede karşılaştıklarında başlarını sallayıp gülümseyeceklerdi.

Her şey unutulacaktı... Gunnar West'in onu kucağına davet ederken gözlerindeki bakış hariç. Kat bunu asla unutamazdı. Ya da onun sıcak ve becerikli ellerinin sırtını güvenle tutuşunu.

Ya da daha önce hiç bilmediği bir öpücük.

Lise dansındaki bir çocuğun beceriksiz öpücüğü ya da başarılı bir sınavı kutlayan bir tıp fakültesi öğrencisinin aceleyle öpücüğü değildi. İkinci bir randevu için asla aramayan bir adamın kapı eşiğindeki kibar öpücüğü de değildi.

Gunnar dünyadaki yerini bilen bir erkek gibi öpüşüyordu ve Kat'in hayatında ilk kez gerçek bir kadın gibi hissetmesini sağladı. O sadece bir doktor ya da kasabadaki yeni kız değildi; o bir erkeği öpmüş bir kadındı ve bir daha asla daha azıyla yetinmeyecekti.

Daha dik ve daha uzun yürüyen Kat, kendisine çağrı bırakılan hastanın odasına girdi. Doktor Josh Quell ona göstermek istediğı tıbbi çizelgeden başını kaldırdı ve iki kez baktı. Hayal mi görüyordu yoksa Doktor Tate bir şekilde farklı mı görünüyordu?

BÖLÜM 32

T O sabah dimdik ayakta duran bir diğer kişi de Darlene Shire'dı. Tam ücretini ödediği yeni lacivert blazer ceketinin içinde kendini iyi hissediyordu. Kredi kartını ödeyene kadar çok daha pahalıya mal olacağını biliyordu ama belki Gunnar, parmağına yüzüğünü taktıktan sonra onun yerine ödeyebilirdi.

Darlene, Gunnar'ın onu görmekten mutlu olacağından emindi ve uzak kaldığı aylar boyunca hiçbir kadının onun yerini alamayacağını biliyordu. Her şeyden önce, Daisy ona söylerdi. İkincisi, Darlene kasabadaki her kadını tanıyordu. Çevrilmemiş taş yoktu.

Sadece babasının dükkânı olduğu için alabildiği pahalı yüz kremlerini almak için eczaneye girerken, karantina altındaki hastaneye gideceği düşüncesiyle heyecanlandı. Belki bir pencereden ya da korumalı kapılardan Gunnar'ı görebilirdi.

Ancak Gunnar'ın arkadaşı Jackie ile karşılaştığında mutluluk balonu patladı. İçgüdüsel olarak arkasını dönüp ondan kaçmak istedi ama artık çok geçti. Darlene kendini hazırladı.

"Darlene, sen misin? Şehri terk ettiğini sanıyordum!" Jackie önlüğünü giymiş, makyaj malzemeleri reyonunda duruyordu. Elinde küçük bir sepet vardı. Darlene, Jackie'nin selamlamasının daha çok bir suçlama gibi geldiğini fark etmekten kendini alamadı.

Senden sonsuza dek kurtulduğumuzu sanıyordum, Jackie muhtemelen bunu söylemek istiyordu. Darlene, Gunnar'ı hayatına devam etmesi için serbest bırakarak şehri terk ettiği için Jackie'nin rahatladığını biliyordu.

Darlene uzun zamandır tanıdığı bu kişiyi sahte bir coşkuyla karşıladı. Jackie'nin Gunnar'a karşı korumacı olduğunu ve onunla ciddi bir ilişki kurmaması konusunda onu uyardığını biliyordu.

"Geri döndüm," dedi Darlene. "*Tri-City News* için virüsü ve karantınayı haber yapmak üzere hastanenin otoparkına gitmek üzereyim. Görüyorum ki içeride kilitli kalmamışsın."

Jackie sıvalı bir gülümsemeyle, "Siz gazeteciler hiçbir şeyi kaçırmazsınız," dedi.

Darlene, "Hayır, yok," diye karşılık verdi.

Jackie Darlene'e, "Eski dostun Gunnar içeride kilitli," diye duyurdu.

"Gerçekten mi?" Darlene bunu yeni duymuş gibi davrandı. "Bu nasıl oldu, merak ediyorum?"

Gunnar West'in, annesinin vefatının tedirgin edici anılarından kaçınmak için mümkün olduğunca West Gorge Tıp Merkezi'nden uzak durduğu biliniyordu.

"Muhtemelen o genç ve güzel doktorla bir ilgisi vardır," dedi Jackie, gözlerinde bir parça muziplikle.

"Oh?" Darlene şaşkınlık içinde Jackie'nin yorumunu yutacak gibi oldu.

"Kat Tate yeni bulaşıcı hastalıklar doktoru. Nehir boyunca yetişen kır çiçekleri kadar güzel," dedi Jackie. "Eminim onu çok seveceksiniz."

Darlene, Kat Tate'in adını ilk kez duyduktan sonra onu kesinlikle sevmiyordu. Soğukkanlı ve sakin kalmaya çalışıyordu ama kıskançlık onu ele geçirmişti. Planının gerçekleşmeyebileceği korkusuyla birlikte.

Darlene, işi için onu bir kenara atmadan önce Gunnar'ı avucunun içine almıştı. Ayrılırken yüzündeki köpek yavrusu bakışından, onun kendisini bekleyeceğini düşünmüştü. Yanılıyor muydu? Jackie ile aralarında kaybolmuş bir aşk yoktu ama hemşire başka bir kadın -bir doktor- hakkında doğruyu söylüyor olabilir miydi?

Jackie devam etti.

"Gunnar ve Kat çıkıyorlarmış," dedi. Ve komplocu bir göz kırpmayla ekledi, "Birlikte kilitli kaldıklarında ne yaptıklarını hayal bile edemiyorum, ya sen?"

Darlene şaşkınlıktan ağzının açık kaldığına pişman oldu ve Jackie'ye şok geçirmiş gibi görünme zevkini tattırmamış olmayı diledi. Ama koridorda müstakbel nişanlısı Gunnar West'e doğru yürüdüğünde son gülen o olacaktı.

Darlene gülümseyerek omuzlarını geriye attı ve yüz kremlerini kasaya götürdü.

BÖLÜM 33

"P Tanrı'ya şükürler olsun," dedi Marta ve Kat'e üzerinde tavuklu sandviç, cips ve elma bulunan bir kâğıt tabak uzattı. "Belle iyileşiyor Güzel ve ameliyat ekibi virüsten kurtuldu. June'un durumu da iyi." "Bu çok güçlü bir dua zinciri Marta," dedi Kat.

"Öyle, Doktor Tate," dedi Marta. "Bir gün ihtiyacınız olursa bunu unutmayın."

Kat buzdolabından bir şişe soğuk buzlu çay aldı ve yemek için gizli saklanma yerine gitmek üzere döndü. Birkaç dakika huzur ve sessizlik, çok az uykuyla bir düzine yöne çekilmekten hoş bir değişiklik olacaktı.

Köşede başı öne eğik yürüyordu ve dua zincirinden Ash'in adına araya girmesini istemeyi düşünüyordu-Kat çocuk için gerçekten endişeleniyordu ve Gunnar'ın onunla henüz koruyucu aile konusunda konuşmadığından emindi. Gunnar'ın kendi sorumluluklarıyla ilgilenemeyecek kadar dikkatinin dağılmamış olmasını umuyordu.

"Oha!" Kat başını sertçe kaldırdığında sessiz koridorda kendisine doğru yürüyen Gunnar'a neredeyse çarpmak üzere olduğunu gördü. Gunnar'ın refleksleri hızlıydı ve öğle yemeği yere düşmeden önce tabağını yakaladı.

"Şerif," dedi, "bir milyon mil uzaktasın."

"Suçluyum," dedi Kat, tabağını geri alırken. "Öğle yemeğinde bana katılmak ister misin?"

Gunnar başıyla onayladı ve kendisi için bir sandviç almaya gitti. Kat boş ofiste beklerken, Gunnar'la zaman geçirme düşüncesiyle kalbi hızla çarpıyordu.

Gunnar West ile bir kez daha karşılaştı ve midesindeki kelebekler daha çok kayaların yuvarlanması gibi hissetti.

Gunnar'la tekrar birlikte olma düşüncesi onu bu kadar tedirgin ederken, onunla sıradan bir öpüşme ilişkisi yaşayabileceğini nasıl düşünmüştü? Bir yandan kendini onun kollarına atmak ve kendini güvende ve arzulanır hissetme duygusunun tadını çıkarmak istiyordu. Diğer yandan, kendini incinmekten koruyabileceğinden emin değildi. Issız adada çeki yazan kalbi ilerliyor gibiydi.

Neye bulaştığını biliyor muydu?

Gunnar sessizce içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Orada durup Kat'i inceledi ve o da aynısını yaparken tek kelime etmedi. Şerefine, neredeyse utangaç görünüyordu. Bu Kat'i memnun etti. Durdukları yer konusunda ondan daha emin değildi.

Sonunda Gunnar Kat için yere bir minder koydu ve tabağını nazikçe elinden aldı. Tabağı minderin yanına koydu, onun için peçeteyi açtı ve çayını açtı. Sonra ona oturmasını işaret etti.

"Hanımefendi," dedi, kadın kendini aşağıya bırakırken elini tutarak.

"Teşekkür ederim," dedi Kat karşılığında. O rahatına bakarken, Gunnar da kendi ögle yemeğiyle onun karşısına oturdu."

İkisi de konuşmadan önce birkaç dakika sessizce yemek yediler.

Gunnar alçak sesle, "Daha önce hiç bilmediğim bir şekilde bana karşı çok dürüst oldun Kat," dedi. "İtiraf etmeliyim ki beni birkaç kez hazırlıksız yakaladın."

Kat başını kaldırıp Gunnar'a baktı ve devam etmesini bekledi.

"Ben de size karşı dürüst olmak istiyorum," dedi. "Eğer sabırlı olursanız, söyleyeceklerimi söyleyebilirim."

Kat sessizce yemeyi bıraktı ve konuşurken Gunnar'ın gözlerini izledi.

"Bu hastaneyi sevmiyorum ve elimden geldiğince uzak duruyorum. Bana annemi ve çektiği acıları hatırlatıyor. Buradaki her duvar bana onun artık hayatımda olmadığını hatırlatıyor."

Kat nazikçe başını salladı.

"West Vakfı bu hastaneyi inşa etmek için araziye ve fonları bağışladığında," diye devam etti, "bu bir şekilde Tanrılara bir adak gibi geldi.

iyi sağlık. Bu büyük jesti yaptığımız için belki de biz Batıların başına kötü bir şey gelmeyecekti."

Gunnar zgn bir şekilde gülümsedi ve bir an için başını ne eğdi. "İşlerin böyle yürümediğini biliyorum," dedi.

Kat sessiz kaldı.

"Bunun yerine tam tersi oldu," dedi Gunnar. "Ailem fedakrlık yaptı, verdi ve planladı. Ailemdeki en değerli kişinin öleceği yeri inşa ettiğimizi çok az biliyorduk."

Gunnar'ın çenesi sımsıkı sıkılmıştı ve Kat, sertçe ısırırken kaslarının çalıştığını görebiliyordu. Bu Kat'e eski kovboy filmlerini hatırlattı; kovboy silah sesinin acısını dindirmek için bir sopayı ısırıyordu.

Onun acısını görünce Kat'in gözlerinden yaşlar szld ve bu onu çok şaşırttı. En son ne zaman gözyaşı döktüğünü hatırlamıyordu; babası gittiğinde bile. Özellikle de babası gittiğinde. Ama şimdi, sanki kalbi daralıyor ve kendi rızası olmadan gözyaşlarını içine akıtıyormuş gibi hissediyordu.

Gunnar daha fazlasını söyleyecekti ama başını kaldırıp Kat'in gözlerindeki yaşları görünce ağzını kapattı ve sustu. Doktorun şefkatinden o kadar etkilenmişti ki, bir an için kendi hissettiği acıyı unuttu.

Gözleri birbirlerinin gözlerini ararken, her ikisi de pazarlık ettiklerinden daha fazlasını buldular - yeni duygu derinlikleri ve her ikisinin de bildiğinden çok daha derin bir şeyin kıpırdanması. Sıradan olamayacak kadar güçlü bir şey.

Bu gerçek bir anlaşma olabilir mi?

Gunnar uzanarak Kat'in elini kendi elinin içine aldı ve uzun parmaklarını nazikçe okşadı. Kat şaşkınlık ve merak içinde onun elini tutan adamın samimiyetine baktı. Heyecan verici pşmelerinden bile daha fazla, bu dokunuş onun varlığının özüne ulaşmış ve ruhunu sıcaklık ve umutla sarmıştı.

BÖLÜM 34

"O "Kat, web kamerasının ve bilgisayar mikrofonunun diğer ucundaki muhabire şöyle diyordu:"

Birkaç pizza teslim edildi ve kimse gece geç saatlerde dondurma ikramını geri çevirmedi. Bir keresinde Red's Rib Shack'ten pırzola geldi. Başka bir gece lazanya ve sarımsaklı tost vardı."

Kat, *Tri-City News* ile röportajını öğleden sonraya, kanatta işlerin genellikle sakin olduğu bir zamana ayarladı. Shep ona, adı Darlene Shire olan muhabirin bir köşe yazarı olduğunu ve muhtemelen karantina sırasında ne yedikleri ile ilgilendiğini söyledi.

Tanrım, bunu söylemişti.

En azından Kat onu hazırlıksız yakalayacak sorulardan kurtuldu, diye düşündü.

Darlene gülümseyerek, "Sarımsaklı tost için yakın bir yer sanırım," dedi.

Kat başını salladı ve gülümsedi, bunun bir tüyo olduğunu ve rahatlayabileceğini kendine hatırlattı. Ve bu iyiydi, çünkü aklı çok uzaklarda, Gunnar West'i düşünüyordu. Kat'ın daha önce hiç deneyimlemediği bir şekilde yakınlaştılar. O ve Gunnar birbirleri hakkındaki felaket ilk izlenimlerini çoktan geride bırakmışlardı. İkisi de kalpten gelen derin duyguları paylaşmış ve ilk öpüşmelerinin tadını çıkarmışlardı. Kat bu anıyı hatırlayınca büyük bir zevkle ürperdi.

Gunnar'ın acı kaybını açıklamasına kadar Kat, birbirlerine karşı yüzeysel kalmaya devam edeceklerini varsayıyordu - fırtınada bir liman

Karantina. Ama tam tersi doğru gibi görünüyordu. Karantina onları hızlı bir yola sokmuştu.

Kovboy ve şerif.

Dışarıda yemek yeme konusunda ikisinin de yapması gereken bazı işler olabilirdi ama Kat yakışıklı kovboyuyla dağlarda ve vadi kenarında piknik yapmaktan mutlu olurdu.

Kat, kendisini ve Gunnar'ı nelerin beklediğini düşünerek gülümsedi. Muhabir muhtemelen onun son yorumuna karşılık gülümsediğini düşündü - sarımsaklı tostla ilgili bir şey. Kat günümüze dönmesi ve röportajı tamamlaması gerektiğini biliyordu.

Darlene'in de herkes gibi virüsün kendisi hakkında soruları vardı. Kat tüm semptomların üzerinden geçti ve ona hasta ve iyileşmekte olan hastaların sayısına dair bir çetele verdi. "Haftanın ortasındayız," dedi Kat, "ve virüse yakalananlardan çok daha fazla insan iyileşiyor, bu çok iyi."

Neyse ki *Tri-City News* röportajı sona ermek üzereydi. Kat yorgundu, Gunnar'la yediği öğle yemeğinden dolayı dalgındı ve hastalarını kontrol etmesi gerekiyordu.

Kat toplantıyı bitirirken, "Zaman ayırdığınız için teşekkürler Darlene," dedi.

"Bir şey daha var Doktor," dedi muhabir, "VIP bir misafiriniz olduğunu duydum."

Kat bir an düşündü ve bir şey bulamadı. Belle'i mi kastetmişti? Kat *bu* soruyu tekrar sorup durmayacaktı!

"Tüm hastalarımız VIP'dir Darlene," dedi Kat gülümseyerek. "Personelimiz de öyle - herkes günün her saati yorulmadan çalışıyor."

"Haklı olduğunuza eminim Doktor," dedi Darlene, "ama ben Gunnar West'in kendisinden bahsediyorum - hastaneyi finanse eden aile vakfi. Böylesine önemli bir adamın kendi binasında kilitli kalması ilginç, sizce de öyle değil mi?"

Kat, Darlene hakkındaki değerlendirmesi daha da netleşirken gözlerini hafifçe kıstı - gerçekte kimdi o? Ve neden Darlene hakkındaki soruları

Gunnar birdenbire kollarındaki tüyleri mi diken diken etti? Darlene'in sorusuna cevap veremeden bir soru daha geldi.

"Bay West'e benim için bir mesaj iletebilir misiniz, Doktor Tate?" Darlene bombasını patlatmadan önce yapay ve tatlı bir gülümsemeyle sordu.

Darlene, "Gunnar'a en iyi kız arkadaşının  ehre döndüğünü söyle," dedi.
"Ona d   n m z  planladığımı söyle."

BÖLÜM 35

D Arlene görüşme sırasında Kat Tate'e dikkatle baktı; onun Gunnar'ın sevgisi için ciddi bir rakip olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Neyi çekici buluyordu? Darlene merak etmekten kendini alamadı.

Yeterince güzeldi, ancak doktor kamera için göz alıcı görünmek için özel bir çaba sarf etmemişti. Saçları gelişigüzel bir şekilde kafasına dökülmüştü ve dağınık birkaç lüle yüzünü çerçeveliyordu. Yeşil gözlerini olduğundan daha büyük ve yeşil gösteren büyük boy gözlükler takıyordu.

Doğru, teni taze ve kiskanılasıydı. Laboratuvar önlüğü ve önlüğünün altında, doktor muhtemelen yeterince düzgün bir vücuda sahipti.

Darlene onun kendisinden birkaç yaş küçük olduğunu tahmin etti, ama sadece birkaç yaş.

Darlene'in gözünü korkutacak bir şey varsa o da Kat Tate'in eğitimi, başarısı ve araştırmalarıyla kazandığı saygınlıktı. Darlene internette yaptığı aramada Kat'ın bir tıp dergisi için yazdığı makalelerden birine rastladı ve okuduklarının bir kısmını bile anlayamadı. Başlığı zar zor anlayabildi: *Griple İlişkili Teşhisleri Tahmin Etmek için Yakalama Analizini Kullanmak...* ya da buna benzer bir şey.

Darlene'in editörünün özel makalelerinin olmasını istediği gibi kesinlikle dördüncü sınıf seviyesinde yazılmamıştı. *Çiftlikte Brunch* da değildi.

Yine de Darlene, Gunnar West'le evlenmek için geri döndüğünü söyleyerek iyi doktoru şok etmenin keyfini çıkarırken bile bir güvensizlik dalgası hissetti. Her ne olursa olsun

Darlene, Kat'in üzerinde tuttuğu kovboyun dürüst bir adam olduğunu biliyordu. Ve ona tam olarak evlenme teklif etmemiş olsa da, ikisi de bunun aralarında ima edildiğini biliyordu. Gunnar'a West Gorge'da ya da onunla birlikte kalamayacağını açıkça belirtmiş olsa bile, altı aylık kısa bir süre bunu değiştiremezdi.

Bir kız fikrini değiştirebilir, değil mi?

Belki, ama belki de değil. Kat Tate'i kendi yerine görmek ve yüzünde Gunnar'ın başka birine söz verilmiş olmasından duyduğu acının ifadesi, Darlene'in Gunnar'ın hâlâ onun olacağına dair inancını sarsmıştı.

BÖLÜM 36

Ash Gibson çoğu gece ağlayarak uyurdu. Şimdi bile, 16. yaş gününe girerken. Sesleri susturmak için bildiği tek yol buydu. Kafasının içinde ona kimsenin sevebileceği ya da elinde tutabileceği kadar iyi olmadığını söylüyordu.

Büyükannem onu severdi.

En eski anılarında, doğum günlerini ve Noel'i her zaman ona ön yüzünde yavru köpekler ve uzay adamları olan sevimli kartlar göndererek hatırladı.

Annesi ona verdiğinde çoktan açılmış oluyordlardı. Annesi bunun nedeninin kâğıt kesici olmasını istemediği için olduğunu söyledi ama Ash onun parayı aldığını anladı. Annesi hiçbir zaman kartın kendisini okuyacak kadar zeki değildi, kartta genellikle "elli doları al ve Noel Baba'dan ne istiyorsan al" gibi şeyler yazıyordu.

Noel Baba Ash'in evine hiç gelmedi. Kimse gelmedi. Ash küçük bir çocukken bazen ailesine okuldan sonra bir arkadaşını davet edip edemeyeceğini sorar, ama onlar hem ona hem de birbirlerine şaşkınlıkla bakarlardı.

"Unut gitsin," derdi ve unuttular.

Ash'in bulunmaktan hoşlandığı tek yer okuldu. Her zaman sıcak bir öğle yemeği için geçerli bir karta sahipti - yeterince erken giderse kahvaltı da yapabiliyordu. Öğretmenleri de onu severdi. Asla sorun çıkarmazdı ve ödevlerini her zaman yapardı. Evde yapacak başka ne vardı ki?

Ailesi okuldan sonra onu alıp sürpriz yaptığında Ash on iki yaşına yeni basmıştı. "Büyükanneyi görmeye gidiyoruz," dediler ve

mutlu oldum. Yine de tatil ya da yaz olmaması garip görünüyordu.

Hafta sonu bile değildi.

Büyükanne onu kucakladı ve hiç beklemediği belli olmasına rağmen deli gibi üzerine titredi. Üst kattaki küçük odada uyduğunu düşündüklerinde, Ash yetişkinlerin kısık ve öfkeli seslerini duyabiliyordu, sesleri ısıtıcının çıktığı yerdeki ızgaradan geçiyordu.

"O çocuk sizin gibilerden daha iyisini hak ediyor," dedi büyükanne.

"Bence hak ediyor," diye karşılık verdi annesi ona.

Sabah olduğunda anne ve babası gitmişti. Büyükanne yüzünde zayıf bir gülümseme ve gözlerinin altında derin halkalarla küçük mutfak masasında oturuyordu. Annesi ve babasının bir süreliğine tatile gideceklerini söylemişti. Ash asla geri dönmeyeceklerini biliyordu.

"Seni hazırlayalım," dedi, "ne olur ne olmaz, burada biraz daha kalırsın."

Büyükannesi onu West Gorge'a alışverişe götürdü. Ona üç çift kot pantolon, beş gömlek ve bir yıldan uzun süredir giydikleri gibi ayak parmaklarını sıkmayan yeni ayakkabılar aldı. "Şu eskileri at," dedi ona ve o da attı.

Her gün okul için öğle yemeğini hazırlıyordu ve eve geldiğinde fırında kızartma ya da kaynayan bir güveç oluyordu. Ash genç hayatında hiç böyle kokular duymamıştı.

Yaklaşık bir yıl öncesine kadar her şey yolundaydı. Okuldan sonra küçük eve girdiğinde, bir şeylerin yanık kokusunu alabiliyordu. Kızartma tepsisi fırının içindeydi, dumanı tütüyordu, pişmemiş kızartma ise tezgahın üzerinde duruyordu.

"Akşam yemeği birazdan hazır olur, Samuel," diye seslendi büyükannesi yatak odasından. Ash, Samuel'in yıllar önce ölen büyükbabasının adı olduğunu biliyordu. Bundan kısa bir süre sonra bir gün, öğle yemeği çantasını açtığında kilerden aldığı bir kutu tereyağlı fasulye ve büyükannesinin araba anahtarlarını bulmuştu.

Ash, ikisi için birbirlerinden başka bir güvenlik ağı olmadığını biliyordu. O uyurken arabasını mağazaya götürmeye başladı.

West Gorge polisi tarafından daha az seyahat edilen arka yollar. Kadının banka kartını kullanarak dondurulmuş yemekler ve sandviç malzemeleri alıyordu.

Mektuplara el koymaya ve çek defteriyle faturaları ödemeye başladı. Her ay banka hesap özetlerini açıyor ve hesapları dengelediğinden emin oluyordu. Ama Ash giderek daha fazla, onu bütün bir okul günü boyunca bırakamayacağını hissetti. Büyükanne ihtiyacı olan yardımı aldığı anda, kimsenin arabasını kullanmasına ya da market alışverişi için banka kartını kullanmasına izin vermeyeceğini anlamıştı. Hatta evinde kalmasına bile.

Ash yakında kendi başının çaresine bakmak zorunda kalacağını biliyordu.

Mavi cüzdanı alışveriş arabasının içinde, ağzı açık ve cüzdanın bir kısmı dışarıda öylece dururken ilk gördüğünde, birinin dikkatsizliğine inanamadı. Cüzdan sahibi elindeki krep şurubunu başka bir çeşitle değiştirmek için uzaklaşırken, cüzdanı cebine sokmak ve ardından alışverişini hızla bitirip ödemeyi yapmak çok kolaydı.

Ash otoparkta 80 dolar nakit parayı aldı ve cüzdanı girişe bıraktı; orada namuslu bir vatandaş cüzdanı kaçınılmaz olarak müdüre verecek, o da sahibini bulacaktı.

"Tanrım, çantamdan düştüğünü fark etmemiştim," diyerek sorumluluğu üstlenirdi.

West Gorge'da nakit bulmak çok kolaydı. Tam orada, Ash'i bekliyordu; açık cüzdanlarda, bahçe satışı para kutularında ve taze yumurta ve yakacak odun için "onunuza" emanet kutularında oturuyordu.

Ash, bu kadar çok güvenen insanın cüzdanlarını paltolarının iç ceplerinde ya da kilitli olmayan arabalarında bırakmalarına hayret etti.

Para almak istemiyordu ama artık büyükannesine bakamayacak duruma geldiğinde başka ne seçeneği olacağını da bilmiyordu. Yakında bir hastaneye ya da huzurevine yatırılması gerekecekti. En azından kulübede sakladığı teneke kutuya doldurduğu parayla karnını doyurabilirdi. Ve belki bir süreliğine kalacak bir yer bulabilirdi.

Eğer 16 yaşına kadar kendi başına hayatta kalabilirse, belki iş bulabilirdi.

Ash karantinanın ezber bozan bir şey olduğunu biliyordu ve her şey o kadar da kötü değildi. Hastanede her yerde cüzdanlar ve çantalar vardı, bu yüzden

ilk etapta buraya geldi. Uyuyan bir kadının odasından bir buket çiçek almak, kendi deyimiyle, harika bir kılıftı.

Ta ki Doc Tate onun kokusunu alıp herkesin değerli eşyalarını kilitlemesini sağlayana kadar.

İri kovboy ilk başta onun da tarzını kısıtlamıştı ama sonra Ash'e poker oynamayı öğreterek ona faydalı olmaya başladı. Bu bir gün işine yarayacaktı. Mutfağı düzenlemek ve temizlemek gibi işlerde kovboya yardım etmeyi bile umursamıyordu. Çünkü birlikte çalışıyorlardı ve bu da işi eğlenceli hale getiriyordu.

Karantinaya alınan insanlara daha önce hiç bilmediği şekilde sınırsız yiyecek dağıtılıyordu. Pizza, taco, pirzola ve lazanya. Ve Marta ve June gibi onu yeterince hızlı besleyemeyen kadınlar.

"Seni şişmanlatmamız lazım Ash," derlerdi ve o da buna izin verirdi. Annelik ve büyük annelik yapmak güzeldi.

Karalama defterleri üzerinde çalışmaya başladıklarında, kapıdan çıkmak zorunda kaldığı zamanlar için granola barlar, mısır gevreği kutuları ve kurabiyelerden oluşan gizli bir zula oluşturdu. Neredeyse güzel bir saati, bir stetoskopu ve birkaç telefonu da vardı, ta ki meraklı doktor onları keşfedene kadar.

Meraklı ya da değil, Doc Tate'e büyükannesinden bahsetmeliydi, böylece birileri onu kontrol edebilirdi. O yokken evi yakabilir ya da daha kötüsünü yapabilirdi. Ama şimdi, Doktor ona Büyükanne'nin bir doktorun gözetimi altında olduğunu söylemişti.

Doğru ilaç tedavisiyle büyükannem iyileşebilirdi. Kızartmalar ve güveçler pişirmeye geri dönebilir ve öğle yemeğini yenmeyecek şeyler yerine yeniden sandviçlerle hazırlayabilirdi.

Belki Ash tekrar çocukluğuna dönebilir diye düşündü.

37. BÖLÜM

T *Gunnar'a en iyi kız arkadaşının döndüğünü söyle.*

Kelimeler Kat'ın zihnini doldurdu.

En iyi kızı geri dönmüştü! Bu Kat'i ne yapıyordu? O cevabı zaten biliyordu. Bir erkeği elinde tutmak için onu kilitlemek zorunda olan kızdı.

"Ve o zaman bile kaçıyor," dedi Kat yüksek sesle, umutsuzca.

Kat, muhabir onun Gunnar'ın en iyi kızı olduğunu söylediğinde soğukkanlılığını koruduğunu düşündü ama emin değildi. Darlene Shire onun tepkisini çok yakından, neredeyse anlam veremeyeceği kadar yakından izliyordu. Hastane duvarlarının içinde, özellikle de kapalı kapılar ardında neler olup bittiğini nereden bilebilirdi ki?

Darlene, Gunnar'ın sabahın erken saatlerinde onu güçlü ve sevimli kollarına nasıl çektiğini bilemezdi. Öpüşene kadar onu gözlerinin içine, daha da derinlere çekişini. Gün ortasında paylaştıkları gözyaşlarını, okşamaları ve kalplerinin birbirlerine nasıl bir adım daha yaklaştığını bilemezdi.

Gunnar'ın öpüp söyleyeceğini sanmıyordu. Ama bir kadın damat olmadan düğün planlamaya başlamazdı. Öpüşüp söylüyor muydu - Gunnar ve Darlene Kat'ın arkasından gülüyor ve onu aptal yerine mi koyuyorlardı?

Kendini kontrol edemedi Kat tamamen çılgına dönmüştü.

Yıllarca bastırılmış hayal kırıklığı ve duygular, çocukluğunda kaynayan kırmızı bir termometre gibi, ayak parmaklarından başının tepesine doğru ilerledi.

Karikatür. Öfkeyle koridorda tepinirken içinde yükselen buharı neredeyse hissedebiliyordu.

Gunnar onun geçtiğini görünce kendi kendine, "Biri ayıyı avlıyor," dedi. Küçük odalardan birinde bir telefon görüşmesi yapıyordu ve ayının kendisi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Gunnar telefonu tutup beklemede kalırken, ruhlu Kat'i sevgiyle düşündü. O hem bu cehennemi tecridin sebebiydi hem de her şeyin yolunda gitmesini sağlayan tek şeydi.

Hayatı boyunca pek çok öpücüğün tadına bakmıştı ama hiçbiri Kat'in öpücüğü kadar sinirini bozmamıştı - saatler sonra bile hâlâ düşündüğü bir öpücük. İkinci bir öpücük beklemeye başlamıştı ve hastaneden çıkıp güzel doktoru gerçek bir randevuya götürmek için sabırsızlanıyordu. Belki bu sefer bir arabada, diye düşündü. Yine de Kat'in uzun kamyonu binmesine yardım ettiği anının kalbinde sonsuza dek özel bir yeri olacaktı.

Kat'in küçük mavi elbisesi içindeki görüntüsünden kurtulmak için başını sallamak zorunda kaldı ve onun yerine dürüstlüğü, zekâsını ve hastanedeki imkânsız durumların üstesinden gelme şeklini ne kadar tanıdığına ve takdir ettiğine odaklandı.

Gunnar doktora hayrandı ama kadına karşı gerçek duygular beslemeye başlamıştı. Ona West Gorge'da yalnız olduğunu söylemişti ve o da bunu düzeltmek istiyordu. Tıpkı çiftlikteki kırık bir çit parçasını onarır gibi, Gunnar da Kat'in kalbini onarmak ve onu elinden geldiğince mutlu etmek için güçlü bir arzu duyuyordu. İçinde bir yerlerde yalnızlığın ötesine geçen bir hüznü vardı. Zamanı gelince ona söyleyeceğinden emindi. Güvenebileceği biri olduğunu kanıtladığı sürece. Onun için amaçladığı şey de buydu.

"Gunnar, hâlâ orada mısın?" Telefondaki ses onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Evet," diye cevap verdi, "hâlâ buradayım."

GUNNAR KONUŞMASINA DEVAM EDERKEN KAT AŞAĞIYA DOĞRU DÖNMÜŞTÜ.
koridorda. Muhabirle nişanlı olduğu konusunda yüzleşmek için Gunnar'ı bulamayınca derin bir nefes aldı ve belki de bunun iyi bir şey olduğunu düşündü

yapmamıştı. Ne de olsa ıssız bir adada sadece bir öpücük ve bir kaburga yemeği paylaşmışlardı. Sinirlenmeye degecek bir şey değildi.

Annesini tekrar düşündü ve ilk kez sempati duydu. Babası terk ettiğinde anne ve babası neredeyse yirmi yıllık evliyidiler; annesinin histerik olmasına şaşmamalı.

"Gunnar'ı sadece dört gündür tanıyorum," diye hatırlattı kendine.

Kat derin bir nefes daha aldı ve koridordaki küçük ofislerden birinden Gunnar'ın sesini duyduğunu sandığında tekrar hastalarının odalarına yöneldi. Sessizce sese doğru yürüdü. Konuşmanın sadece onun tarafını duyabiliyordu ama bu Kat'e bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

"Evet hanımefendi," diyordu Gunnar, "bunun büyük bir adım olduğunu biliyorum."

Kat'in omuzları dehşet içinde düştü. Bahsettiği büyük adım Darlene ile evlenmek miydi?

Gunnar, "Bu düzeyde bir bağlılık için hazırım," dedi. "Ve evet, tüm West ailesi bu kararı destekleyecektir."

Demek doğru, diye düşündü Kat. Gunnar söz vermeye hazır ve Darlene Shire ile nişanlanacaklar. Ailesi daha mutlu ya da daha destekleyici olamazdı. Zaman geçirmek için Kat'i kullandı ve o da buna alet oldu.

Daha iyi bilmeliydi.

Tam o anda kalbi sıkıca sıkıştı. Bu, Gunnar ona annesini anlatırken hissettiği duygunun aynısıydı; onu yıllar sonra ilk kez ağlatan duygunun aynısı. Onlarca yıl.

Ama bu kez gözyaşlarını engelleyemedi.

Eğer bir daha ağlarsa, bunun Gunnar West gibiler için olmayacağına dair kendine söz verdi.

BÖLÜM 38

"T En kötüsü geride kaldı, Shep," diyerek Kat telefonda patronunu rahatlattı. "ResVi fırtınasının gözü arkamızda kaldı."

Beşinci gündü ve Belle Wild ve onun acil ameliyatı dışında, salgınla ilgili durum ders kitabı gibiydi. Hastalığı erkenden tespit etmişler ve karantinaya alınanlardan birinin gözlemlediği gibi "orman yangını gibi" topluma yayılmasını engellemişlerdi.

Hastaların çoğu iyileşiyordu ve ateşin ortasındaki birkaç hastanın da hızla iyileşmesi bekleniyordu. İnsanlar evlerine dönecekleri için heyecanlandıkça ruh hali de teslimiyetten iyimserliğe doğru kayıyordu.

"Birkaç gün içinde kapıları açtığımızda," dedi Kat Shep'e, "hastalarımızın ateşi düşmüş ve bulaşıcı hastalıkları kalmamış olacak. Sağlıklı kalanlar muhtemelen bağışıklık kazanmış olacaklar."

Shep Arndt, Kat ve onun olumlu konuşma noktaları sayesinde aleyhtarları uzak tutmuştu. Ve Gunnar'a ve onun kilitli karantina kapılarının ardında olup bitenleri ilk elden anlatmasına teşekkür etti.

"Gunnar West bana senin çok iyi bir uzman olduğunu söyledi, Kat," dedi Shep. "Hastane yönetim kurulunun her üyesi gibi o da senin yeteneklerine güveniyor. Aferin sana."

"Teşekkür ederim Shep," dedi Kat, Gunnar West'in adını daha fazla duymak istemiyordu. "Yine de bu bir ekip çalışmasıydı ve Josh Quell, hemşirelik personeli ve devreye giren diğer doktorlarla birlikte minnettarlığımızı kesinlikle hak etti."

"Alçakgönüllülük," dedi Shep, "bunu sevdim, Kat. Bu gerçek bir liderin işaretidir."

Her neyse, diye düşündü Kat, Shep'i sadece yarım yamalak dinleyerek. İlklerine kadar yorgundu. İçindeki her şeyin kalbine ve ruhuna kadar yorulmuştu. Yapabiliyorsa biraz izin alması ve evde iyileşmesi gerektiğini söylüyordu. Mümkün olduğunca çabuk.

"Sesin yorgun geliyor," dedi Shep. "Yıldız doktorumun tükenmesini istemiyorum."

Kat, telefondan göremese de başıyla onayladı. "İyi fikir," dedi. "Biraz izin alacağım."

Söylemediği ama düşündüğü şey, bu süreyi CV'sini güncellemek ve başka bir kasabada başka bir pozisyon aramaya başlamak için kullanacağıydı. Belki de West Gorge'daki büyük sosyal etkinlikten, yani Gunnar ve Darlene'in düğününden önce Dodge'dan çıkabilirdi.

Kendisini bu kadar ikna edici bir şekilde öpen kovboyun bir başkasıyla evlenmesini izleyecek midesi olduğunu sanmıyordu. Hele de bir gün Gunnar'la birlikte koridorda yürüyebileceklerini ummaya ve buna inanmaya başlamışken... Ta ki ölüm onları ayırana kadar.

Ölüm ya da terk edilme.

"Kovboylar ve araba satıcıları," dedi Kat alaycı bir sesle.

"Affedersin Kat, neydi o?" Shep hâlâ telefondaydı ve unutmuştu.

"Oh..." Kat toparlanmaya çalıştı. "Bir araba satıcısı... Araba alışverişine gitmem gerekiyor."

Telefon konuşmalarını bitirdiler ve Kat başını ellerinin arasına aldı. *Kovboylar ve araba satıcıları. Erkekler.* Güvenilmez bir sürü, her biri ve her biri. Kalbinize kur yaparlar, kalbinizi ele geçirirler ve sonra kalbinizi kırarlar.

Tate kadınlarının nesi vardı da erkekler onlardan faydalanabileceklerini düşünüyorlardı? Öte yandan Darlene gibi kadınlar, mavi blazer ceketinin içinde güzeldi, istediği gibi gelip gidebilir ve etrafındaki dünyaya hükmedebilirdi. Shep, yerel kökleri olduğunu ama şehir dışından geldiğini söylemişti.

"Parmaklarını şıklatıyor," dedi Kat kendi kendine, "ve kovboylar koşarak geliyor."

Özellikle bir tane. En iyisi.

Kat, kendini hırpalanmış ve yaralanmış hissetmesinin kendi suçu olduğunu biliyordu. İnsanlar gerçek hayatlarından ve sorumluluklarından soyutlanarak bir arada kilitli kaldıklarında ne tür maskaralıklar yaptıklarını biliyordu. Gardını indirip kalbini açmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Gunnar West'le nasıl bir felaket olacaklarını düşünerek kendini teselli etti. Tanışma randevuları bunu kanıtlamıştı.

KORIDORUN SONUNDA, KANADIN DIĞER UCUNDA, GUNNAR WEST çok uzun zamandır olmadığı kadar mutluydu. Belki de hiç olmadığı kadar. Önünde gerçek zorluklar vardı ama bunlardan hiçbir zaman kaçmamıştı; birdenbire hayata, aşka ve geleceğe dair bir umudu oldu.

Ayrıca iyi olduğunu düşündüğü bir haberi vardı ve bunu Kat ile paylaşmak için sabırsızlanıyordu. Onu en son gördüğünde, bir telefon görüşmesi yaptığı odanın önünden geçiyordu. Uzun zaman olmuştu, belki bir saat.

Gunnar onu bulmak için yola koyuldu. Doktor odasında ya da bir hastanın yanında uyuyor olabilirdi. Bazen bir odanın önünden geçiyor ve Josh Quell ya da bir hemşireyle konuşurken onun sesiyle rahatlıyordu. Diğer zamanlarda ise bir hastayla konuşuyor, ağrıları, sızıları ve ateşleriyle dertleşiyordu. Ya da ateşleri düştükten sonra onlarla birlikte kutlama yapıyordu.

Bakmak için gittiği son yer, uzun ve sessiz koridorun en sonundaki gizli ofisiydi. Oraya vardığında kapı kapalıydı ve oda sessizdi. Hafifçe kapıyı çaldı ve cevap gelmeyince yavaşça kapıyı açtı. Kat yeni önlükleriyle masanın üzerinde oturuyor, başını ellerinin arasına almış, yüzünü göremiyordu.

"Kat?" diye sordu belli belirsiz.

Kat hemen ellerini çekti ve Gunnar'dan uzaklaşarak ayağa kalktı. Ona suçlayıcı bir ifadeyle bakarken yüzü sert ve öfkeliydi. Gunnar'ın gülümsemesi soldu ve elleri içgüdüsel olarak ona dokunmak için hareket etti. Kadın irkildi ve bir adım geri çekildi.

"Bu hastanenin size ait olduğunu unutmuşum," dedi Kat soğuk ve profesyonel bir ses tonuyla. "Sanırım bu yüzden kapalı kapıları açmanın hakkınız olduğunu düşünüyorsunuz ve

mahremiyeti görmezden gelin."

Adamın yüzü, kadının sözleri ve sert vücut dili karşısında yaşadığı şoku yansıtıyordu.

"Neler oluyor? Ne oldu, Şerif... Kat...?" Gunnar çaresizce sordu. Elleri bir kez daha onu rahatlatmak için hareket etti ama gözlerindeki bakış karşısında kendini durdurdu.

"Ben Doktor Tate, size," dedi Kat, odadan çıkarken.

BÖLÜM 39

"T "Jack Tate bir Eskimo'ya bile buz satabilir!" Jack'in patronu Steve Vance, dinlemek isteyen herkese bunu söylerdi. Vance tüm gücünü Vance Auto Spot'ta asistan olarak işe başlayan ve birkaç yıl içinde müdür olan Kat'in babasına güvenin.

Şirketin sahibi olarak Vance ara sıra uzun bir öğle yemeğine çıkmak ya da eşiyle Florida'ya tatile gitmek istiyordu ama bunu ancak doğru insanlarla yapabiliirdi. 1999 yılında bunu başarmış gibi görünüyordu.

Jack'in Steve Vance'in tespit edebildiği tek kusuru, yaklaşan milenyum ve araba satışları için aciliyet hissi yaratma yolları hakkında heyecanlanmak konusundaki inatçı isteksizliği idi. Takvimin 2000 yılına geçmesinden heyecan duymayan dünyadaki birkaç kişiden biriydi.

Ama durum her zaman böyle değildi.

Jack, ilkokulda bir çocukken öğretmenin takvim 2000 yılına geçtiğinde sınıfın çoğunun hayatta olacağı gerçeğinden bahsettiğini hatırlıyordu. Öğretmen Jack ve diğer çocuklara 2000 yılında hayatın nasıl olacağını düşündükleri resimler çizdirmişti. Ve hemen hemen her çocuk uzaydaki yaşamı tasvir eden resimler çizmişti.

Jack bu çizimi tamamen unutmuştu, ta ki medyanın öfkesi onu geçmişteki umutlarına ve hayallerine geri çekene kadar; uzun zamandır bir kenara bıraktığı hayallerine.

Çocukken yaptığı fütüristik çizimler, bir roket gemisinde yaşayan ve şık gümüş rengi takım elbiseler giyen mutlu bir sopa ailesini gösteriyordu. Sanki pamuğa ve kemerli pantolonlara duyulan ihtiyaç gelecek bin yılda ortadan kalkacakmış gibi. Öğrenciler

matematik denklemini yazdı ve Jack 2000 yılında 39 yaşında olacağını biliyordu - pratikte çok eski.

Genç Jack, elbette kendi ailesine sahip olacağını düşündü. Ay'da yaşayan şık, ışıltılı ailesi.

Jack'in kendisi de her gün işe gitmek için bir roket gemisine binecekti. Ünlü bir astronot olacak ve evreni keşfedecekti. Ve her akşam eve geldiğinde, bir düğmeye basarak istediği akşam yemeğini yiyebilecek ve George Jetson'inki gibi robot bir köpeği olacaktı.

Her gece, yetişkin fütüristik Jack, Zip ya da "hızlı" anlamına gelen başka bir isimle çağrılan gümüşü, ışıltılı oğluyla oynardı. Etrafında yıldızlar varmış gibi parlayan yerçekimsiz bir küreyle yakalamaca oynarlardı.

Pırıltılı karısı ona hayran olurdu.

Jack çocukken saatlerce geleceğin ne kadar havalı olacağını hayalini kurdu. Ama yol boyunca bir yerlerde sıradanlaştı.

"Hayat nasıl bu kadar hızlı ilerliyor?" diye sormuştu bir keresinde patronuna, o da sadece gülmüş ve Jack'in sırtını sıvazlamıştı.

"Ne kadar çabuk o kadar iyi, evlat," demişti Vance.

Jack'in patronunun bayiliği satıp erken emekliliğini Florida'da geçirmek için sabırsızlandığını biliyordu. Deniz kenarında onu bekleyen bir evi ve dünyayı keşfedeceği bir karavanı vardı.

Ama Jack'in önünde heyecanlanmaya değecek bir şey yoktu. En iyi yılları muhtemelen geride kalmıştı. İşte 1999'un son aylarıydı ve Jack Tate bir astronot değildi. Jack Tate, Transom, Illinois'de kullanılmış araba satıcısıydı.

Jack'in karısı Trudy Tate, pırıltılı gümüş rengi vücut kıyafetleri giymezdi. Büyük hacimli kazaklar ve kaşındıran yün etekler giyerdi. Halk kütüphanesinde geçirdiği uzun günlerin ardından Trudy eve gelir, fırına balık kroket ve dondurulmuş patates kızartması koyar, sonra da kızları Kat'in ev ödevlerine yardım ederdi. İkisi kahverengi koltuklarında oturur ve kağıtları karıştırırlardı.

Kat yeterince iyi bir çocuktü ama sessizdi. Sıradan bir topla bile yakalamaca oynamak istemezdi. Hayatında parıltılı ya da eğlenceli hiçbir şey göremiyordu. Yakında yeni bir milenyum olacaktı ve

Illinois'de ve Jack Tate'in hayatında her şey kuru, tozlu ve kahverengi kalacaktı.

Sanki dünya eski derisini atmaya ve yeni bir gezegen gibi parlamaya hazırlanırken, o pis ve kirli eski dünyada geride kalmaya mahkumdu. Tek iyi yanı güven veren bir patron, donmuş balık çubukları ve yakınlardaki bir kasabada her yıl düzenlenen mısır festivaliydi.

Sugar MacDonald bayiye girdiğinde ve Vance onu Jack'in otoparkına gönderdiğinde her şey değişti. "Şu uzun boylu yakışıklı adam seninle ilgilenecek, tatlım," demişti ve Sugar gülümsemişti. Bakışları Vance'in kolunu takip ederek Jack'in tamircilerden biriyle gülerek durduğu yere gitti.

Jack kahkahasının ortasında dönüp ona doğru yürüyen bir hayal gördü ve gözleri kilitlendi. Sugar 29 yaşına yeni basmıştı ve güneş ışığı rengine kısa bir elbise giyiyordu.

"Az kilometre yapmış, hala parlak bir geleceği olan bir şey arıyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Jack'in bakışlarını üzerinde tuttu. "Güvenilir, ama biraz da seksi."

Jack ağzının açık kaldığının farkındaydı ama kendini tutamıyordu.

"Hâlâ arabalardan mı bahsediyoruz?" diye sordu.

Sugar manikürlü ellerinden birini Jack'in takım elbisesinin koluna dokunmak için kaldırdı. Jack o gün en iyi kıyafetini giydiği için memnundu.

"Satıcı sensin," dedi parlak beyaz bir gülümsemeyle. "Sat beni."

Jack toparlanarak elini Sugar'ın bükülmüş dirseğinin altına koydu ve onu galeriye yeni gelen 1995 model üstü açık Ford Mustang GT'ye yönlendirdi. Sürücü tarafındaki kapıyı açtı ve Sugar'ın arabaya binmesine yardım etti. Yolcu koltuğuna oturdu.

İkisi de güneş gözlüklerini taktılar ve birbirlerine gülümsediler.

"Ne zaman dönmemiz gerekiyor?" Sugar anahtarı çevirirken Jack'e sordu.

"Geri dönmek için bir nedenim yok," diye yanıtladı Jack.

BÖLÜM 40

G Unnar'ın telefonu o gece mesaj ve mesajlarla dolup taşmaya başladı. "Dar'la ne zamandan beri birliktesiniz?" diye soruyordu bir tanesi.

Pike.

"Dostum, *evleniyor* musun?" Colton'dan bir başkası okudu.

Jackie, *Tri-City News*'in dijital baskısından bir makale gönderene kadar neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu. Başlık, yediği elmanın boğazında kalmasına neden oldu:

Muhabir Karantinaya Alınan Kovboya "Evet" Dedi

Gunnar muhabirin Darlene Shire'dan başkası olmadığını gördüğünde kafasındaki kan çekildi ve oturmak zorunda kaldı. Açılış paragrafını okurken, hastanede kilitli kalmasının iyi bir şey olduğunu biliyordu, çünkü her parçası büyük bir kamyon ve kötü bir köpekle onun peşinden gitmek istiyordu.

Çok öfkeliydi.

Bu muhabire evlenme teklif eden adamın karantina altındaki West Gorge Tıp Merkezi'nde mahsur kaldığını keşfettiğimde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin; haber yapmak için gönderildiğim hikâye. Annesinin ölümünün hayaletleri hastane duvarlarının içinde pusuda beklerken, kasabanın hayırseveri Gunnar West'in umut etmek için bir nedene ihtiyacı vardır ve işte bu noktada bu muhabir hikâyeye dönüşür: Evet, Gunnar West, seninle evleneceğim.

Şok edici sözler karşısında sersemleyen Gunnar, telefonu duvara fırlatmak istedi. Bunun yerine, onu kapattı ve bir kenara koydu. O güvenmiyordu

mermi nesneleri ile kendini.

Hasar kontrolüne nereden başlayacağını bilmiyordu - bir açıklama için hastanenin halkla ilişkiler ekibini ve West Vakfı'nın basın temsilcisini aramalıydı. Onlara "Gunnar West'in bir muhabirle nişanlandığına dair haberler çok abartılı," demelerini söyleyecekti. Gunnar avukatını aramak ve hem gazeteyi hem de Darlene'i dava etmek istiyordu.

Annesinin ölümünün hayaletleri... Darlene ne cüretle annesini makalesine dahil eder?

Ve zavallı Kat!

Ona karşı bu kadar kırgın ve soğuk olmasının nedeni buydu. Belli ki öğleden sonra onunla röportaj yapan muhabir Darlene'di. Kat'e ne söylemişti ve ikisinin yakınlaştığını nereden biliyordu?

Darlene ona ve West Gorge'a sırtını döndü. Şehirde başarısız olmadıkça ve Gunnar'ı yedek olarak düşünmedikçe, geri dönmek için hiçbir nedeni yoktu. Arkadaşı Jackie onu böyle bir olasılık konusunda uyarmıştı ama şimdiye kadar akla yatkın görünmüyordu.

Gunnar gidip Kat'i bulması ve açıklama yapması gerektiğini biliyordu. Ama küçük ofisten çıktığında, lobiden gelen çarpma sesleri ve öfkeli sesler duydu - ya da belki de sadece hıçkıran ve acı çeken bir sestti. Hızla o yöne doğru koşmaya başladı.

"Ash lütfen! Bunu konuşalım," diye yalvardığını duyabiliyordu Gunnar.

Gunnar geldiğinde Ash'in lobideki sandalyelerden birini kaldırıp duvara fırlattığını gördü, sonra bir başkasını. Kızarmış ve lekeli yüzünden sıcak gözyaşları akarken üçüncü bir sandalyeyi başının üzerinde tutuyordu.

Marta, Josh ve diğer birkaç kişi ağızları açık bir şekilde odanın kenarında durmuş, ateş hattında kalmaktan kaçınmaya çalışıyorlardı. Kat, Ash'in birkaç metre uzağında onu ikna etmeye ve sakinleştirmeye çalışıyordu. Gunnar'ın görebildiği kadarıyla bir güvenlik görevlisi elinde canlı bir şok tabancasıyla sessizce Ash'e doğru ilerliyordu.

"Tanrım, burada neler oluyor?" Gunnar gürleyerek hızla Ash ile muhafızın arasına girdi. Elini yalvarırcasına havaya kaldırarak muhafızın duraklamasına neden oldu.

"Lütfen," dedi Gunnar muhafıza, "*lütfe*n bunu benim halletmeme izin verin."

Üçüncü bir sandalye odanın zeminine çarparken herkes döndü. Ahşap bir yan sehpadan sekerek bir lambanın düşmesine ve bir düzine parçaya ayrılmasına neden oldu. Ash o sırada derin hıçkırıklara boğulmuş olan Gunnar'a döndü. Ağır sandalyeleri kaldırıp fırlatırken tüm gücünü ve enerjisini kullanmış gibi görünen Gunnar'ın omuzları çökmüştü.

"*Gitmiyorum*, Gunnar," diye bağırdı Ash, sesinde histeri vardı. "Koruyucu aileye gitmeyeceğim. Hayatım bu şekilde devam etmeyecek. Böyle olmayacak."

Gunnar yavaşça çocuğa doğru yürürken, "Şşşt, şşşt," diye onu susturmaya çalıştı. Ellerini vahşi bir midilliyi sakınleştirir gibi önüne uzatmıştı. "Sorun yok Ash."

"Bu iyi değil!" Ash tekrar hıçkırdı ve bağırdı, ama bitkin sesiyle. Ve başka bir şey daha, diye düşündü Kat, daha da yaklaşıarak.

"Evet oğlum," dedi Gunnar nazıkçe. "Sorun yok."

Neredeyse Ash'e ulaşmıştı *ki* çocuk Kat'e döndü ve haykırdı: "Bana büyükannemin götürüldüğünü ve geri gelmeyeceğini söyledi. Ben de koruyucu aileye gidiyorum."

Gunnar Kat'e öfkeli bir bakış fırlattı.

O da çaresizce Gunnar'a baktı ve "Bilmeye hakkı vardı" diye fısıldadı.

GELGITLER NASIL DA DEĞİŞTİ, DIYE DÜŞÜNDÜ KAT. SADECE BİR SAAT ÖNCE çok kızgındı ve Gunnar çaresizdi. Şimdi, tamamen mazeretsiz olan oydu. Canını yakmak istediği Gunnar'ken, hıncını bu zavallı annesiz çocuktan mı çıkarmıştı?

Kat kendini asla affedemeyecekti.

Gunnar Ash'e doğru bir adım attı. Çocuk son bir hıçkırık çıkarırken, yumruğunu zayıfça savurarak bir darbe indirdi. Bunun yerine, bir bez bebek gibi Gunnar'ın kollarına düştü. Gunnar onu şaşkınlıkla yakaladı ve hemen Kat'e baktı. Yüzündeki öfke yerini gerçek bir korkuya bıraktı.

"Yanıyor," dedi Gunnar telaşla.

Josh Quell bir anda lobi girişindeki en yakın tekerlekli sandalyeyi kaptı ve Gunner'ın Ash'i büyük bir çabayla tuttuğu yere doğru uçurdu. Birlikte, topallayan çocuğu sandalyeye indirdiler. Josh görevi devraldı ve onu ResVi hastalarının kaldığı açık odalardan birine götürdü. Hemşireler de Kat ve Gunnar'la birlikte onu takip etti.

Çocuk yatakta baygın yatarken Kat stetoskopunu çıkardı ve çocuğun kalbini ve ciğerlerini dinledi. Bir hemşire ona serumla sıvı bağladı ve Josh adını bilgisayara yazdı. Tıbbi çizelgesini bulduktan sonra, tedavisini ve iyileşmesini zorlaştırabilecek önceden var olan durumları okudu.

"Astım," dedi Josh Kat'e ağırbaşlı bir ifadeyle. Birbirlerine telaşla baktılar. Sanki bir işaretmiş gibi Ash hırıltılı ve düzensiz nefes almaya başladı. Hemşire ağzına bir oksijen maskesi taktı.

Kat personeline, "Bu ateşi bir an önce düşürmeliyiz," dedi. Ash'in yatağının ayak ucunda duran Gunnar'a, "Odadan çıkmanız gerekecek. Bilinmesi gereken bir şey olduğunda size haber vereceğiz."

GUNNAR ITIRAZ ETMEK İÇİN AĞZINI AÇTI. HALA KIZGIN OLMAK İSTİYORDU.

Kat'e hâlâ kızgın olduğunu biliyordu ama çocuğun durumu karşısında her şey ikinci planda kalıyordu. Kat elini nazıkçe onun koluna koydu ve gözlerinin içine baktı. Onun endişesinin kendisinininkini yansıttığını görebiliyordu. "Sorun yok Gunnar, bırak da onunla biz ilgilenelim. Ben seni bulurum."

Gunnar lobiye doğru yürüdü. Marta ve güvenlik görevlisinin Ash'in acı içinde fırlattığı mobilyaları düzelttiğini ve kırık lamba parçalarını süpürdüğünü gördü. Duvardaki onarılması gereken bir göçük dışında gerçek bir zarar yoktu.

Çocuk ne kadar yalnız ve korkmuş olmalı, diye düşündü Gunnar üzüntüyle.

Randi öldüğünde Gunnar da tıpkı Ash gibi yapmak istemişti - büyük şeyler fırlatmak, ağlamak ve söylenmek. Sanki kederli bedenindeki büyük acıyı avuç avuç söküp kendinden çok uzaklara fırlatabilirmiş gibi. Uyku tulumuyla birlikte dağlara doğru yola çıktı ve orada tam bir gün kaldı,

Göklere ağlıyor, ağaç dallarını ve kayaları fırlatıyordu. Tükenene kadar bulabildiği her şeyi.

Sonunda, annesinin cenazesi için yeniden ortaya çıkması gerekti. Babasını ve iki erkek kardeşini teselli etmesi ve onlardan teselli alması gerekiyordu.

Gunnar, Ash'in Kat'e hastane lobisinde saygısızlık ettiğini ilk gördüğü günü hatırladı. Çocuğu yere sermek istemişti - batıda erkeklerin sorunlara cevap verme şekli. Ama Ash'in gözlerindeki bir şeyi de fark etti. Bu, Gunnar'ın annesini kaybettiğinde hissettiği acının aynısıydı. Ama Gunnar'ın babası ve kardeşleri vardı. Ailesi ve arkadaşları vardı.

Ya hiç kimsesi yoksa?

Gunnar, Ash'in şu anda olduğu gibi dünyada yalnız olduğunu hayal bile edemezdi. Korkak ailesi onu terk edip Meksika'ya kaçmıştı ve büyükannesi bunama hastalığına yakalanmıştı. Ash'i gördüğünde tanıyabilirdi de, tanımayabilirdi de. Her iki durumda da, artık ona bakamazdı. Gerçi Gunnar ona bakmaya çalışanın Ash olduğundan şüpheleniyordu.

"Bay West, beklerken size bir şey getireyim mi?" Arayan Marta'ydı, lobiyi temizledikten sonra dinlenme odasına gidiyordu.

"Yapabileceğin tek bir şey var Marta..." Gunnar söylemeye başladı.

Marta, "Eğer istediğiniz buysa, o zaten dua zincirinde," dedi. "Doktor Tate onu daha önce eklememizi istedi. Onun için çok endişeleniyordu."

Gunner bunu anladı ve Marta'ya teşekkür etti.

BÖLÜM 41

Gunnar uyuyakaldığı lobi koltuğunda irkilerek uyandı. Nerede olduğunu ve neden uyuduğunu hatırlayarak boynunu iki yana salladı ve kaşlarını çatarak saate baktı. Saat sabahın üçüydü. İlk aklına gelenler Ash ve Kat oldu; bir hafta önce hiç tanımadığı iki insan.

Gunnar yüzünü yıkadıktan sonra dinlenme odasında taze bir kahve yaptı ve iki fincanı Ash'in odasına taşıdı.

"Seni burada bulabileceğimi düşündüm," dedi sessizce ve Kat'e bir kahve uzattı. Gitmek için dönen hemşire ve Ash dışında odada yalnızdı. Çocuk mışıl mışıl uyuyordu, nefes almakta zorlanıyordu.

"Oturabilir miyim?" Gunnar, Kat'in oturduğu sandalyenin yanındaki sandalyeyi göstererek sordu.

"Elbette Gunnar," dedi minnetle kahvesini yudumlarken. "Uzun bir gece oldu ve bitmesine daha çok var."

Loş ışıktaki birbirlerine belli belirsiz baktılar, her ikisi de birkaç saat önce hissettikleri sıcak öfkenin izlerini aradılar. İkisi de bulamadı.

"O nasıl Kat?" Gunnar onun kendisine bir kez daha ismiyle hitap etmesine izin vereceğini umuyordu.

"Durumu iyi değil. Astımı endişe verici," dedi Kat. "Eğer mecbur kalırsam, onu solunum cihazına bağlayacağım. Bu, vücudu reddederse onu daha da zayıflatabilecek son bir çaba."

Gunnar ciddiyle başını salladı.

Kat, "Birkaç saat içinde West Gorge İnsan Hizmetleri ile irtibata geçeceğim," dedi. "Büyükannesi görevde olmadığı için bir vasisi yok."

"Evet, öyle. Ben onun vasisiyim," dedi Gunnar.

Kat şaşkınlıkla ona baktı.

"Seni vekil tayin ettiğim zamandan mı bahsediyorsun, Gunnar?" Kat sordu. "Şaka yapmanın sırası değil. Bu bağlayıcı değildi."

Gunnar doktora cevap verirken şaka yapan bir adam gibi görünmüyordu.

"Dün onun resmi vasisi oldum," dedi Gunnar. "Ash'i çiftlikte yaşaması için davet edeceğim. Ehliyetini alana kadar onu kasabadaki okula göndereceğiz ve sonra kendi başına araba kullanabilecek. İsterse her gün büyükannesini ziyaret edebilir ve çiftlikte onu öfkesini yenmesi için yeterince meşgul edeceğiz. Zamanla Ash üniversiteye gidecek, bunu göreceğiz."

"Öylece mi?" Kat şok olmuş görünüyordu.

"Hayır, birkaç gündür İnsan Hizmetleri ile bu konu üzerinde çalışıyordum," dedi ve "dün onlarla konuştuğumda resmiyet kazandı. Bu taahhüde hazır olduğumdan ve ailemin beni destekleyeceğinden emin olmak istediler. Öyleyim ve onlar da öyle."

"Oh hayır... Sanırım o konuşmaya kulak misafiri oldum Gunnar ve yanlış sonuçlara vardım." Kat çaresizlik içinde başını salladı.

"Emin olana kadar sana ve Ash'e söylemeyi bekliyordum ama o zamana kadar..." sözleri, her ikisi de bir gün önceki olayları düşünürken kesildi. Neredeyse utanarak birbirlerine bakmaya cesaret ettiler.

"Gunnar..." Kat söyledi.

"Kat..." Gunnar aynı anda söyledi.

Kat fısıltıyla, "Darlene Shire ile düğününü planlamakla o kadar meşguldün ki çocuğu unuttun sanıyordum," dedi.

Gunnar perişan görünüyordu. Kahvelerini sessizce içtiler.

"Darlene'e evlenme teklif ettin mi, Gunnar?" Kat sonunda sordu.

"Hayır. Evet," diye yanıtladı. "Tam olarak değil. Biz... birbirimizi bu konuda hissetmeye başlamıştık ki o kalktı ve şehirdeki bir iş için ayrıldı."

"O senin kalbini kırdı," dedi Kat.

"Sorun da bu zaten," diye ısrar etti Gunnar, "kalbimi kırmadı. Gittiğinde rahatlamıştım çünkü birbirimizi mutsuz edecektik. Darlene geri döndü çünkü ona göre çimler diğer tarafta her zaman daha yeşil görünüyor."

"Anlıyorum," dedi Kat.

"Yine de makalesinde annemi kullanarak güvenimi kırdı. Onu bir daha görmek ya da onunla konuşmak istemiyorum," diye ekledi Gunnar. "Ve seni de bu dramın içine çektiği için üzgünüm."

Kat sessizce başını salladı.

"Ben de senin güvenini kırdım," diye fısıldadı Kat. "Senden önce Ash'le konuştum. Ayrıca, sana açıklama şansı vermeden Darlene Shire'a inanmakta oldukça hızlı davrandım."

Gunnar uzun bir süre Kat'e baktı. O kadar yufka yürekli bir insandı ki, Ash'e, kendisine ya da herhangi birine zarar vermek isteyeceğine inanması imkânsızdı. Aptal değildi, hata ile kötü niyet arasındaki farkı biliyordu. Ve böylesine zeki, yetenekli bir kadın için Kat'in de aradaki farkı bilmesi gerekirdi.

Yine de çok kolay ürküyordu.

"Kim yaptı bunu Kat?" Gunnar onun hüznünlü gözlerinin içine bakarak sordu: "Güvenini kim kırdı?"

BÖLÜM 42

Josh Quell yirmili yaşlarının sonlarındaydı ve patronu Kat'ten tam 10 yaş küçüktü. Ama annesinin de söylemekten hoşlandığı gibi, "Josh gece doğdu, ama dün gece değil." Diğerleri onu fark etmeyecek kadar sessizdi, bu da ona gayet uygundu.

Tıp fakültesini ve üç yıllık iç hastalıkları ihtisasını bitirdikten sonra, genç doktor zamanını mikroskop altında mikroplara ve virüslere bakarak geçirmekten mutluydu. Önünde parlak bir kariyer olduğu söylenmişti ve sessizce kabul etti.

Bulaşıcı hastalık doktorları için heyecan verici günlerdi.

Aşılama oranındaki düşüşle birlikte, eski ama iyi olan hastalıklar geri geliyordu - kızamık, kabakulak ve boğmaca bunlardan birkaçı. Ve her yıl, ResVi ve diğerleri gibi yeni ve tehlikeli bakteriler, virüsler ve parazitler sahneye çıkıyordu; pandemi ve salgınlara yol açan dirençli mikroorganizma türleri.

Josh, daha güvenli ve sıkıcı uzmanlık alanlarını seçen tıp fakültesi arkadaşları için üzülüyordu. Özellikle de şimdi, ilk yasal karantinasının sonunda. Vaka çalışmasını yazmaya başlamak için sabırsızlanıyor ve göz alıcı manşeti hayal edebiliyordu:

ResVi Karantinası, West Gorge Tıp Merkezi, Wyoming

Doktor Tate onunla işbirliği yapmak isteyebilir ve bu iyi olur -Tabii o ve kovboy öpüşüp barışmaya karar vermediyse. O zaman aşk meseleleriyle meşgul olabilirdi. Eğer barışmazlarsa ve

Çapraz aşıklar olarak kalsa da, gazete üzerinde işbirliği yapmak istemeyecek kadar kalbi kırılmış olabilir.

Her iki senaryo da Josh için sorun değildi. Aşka karşı değildi ve günün birinde kendisinin de öpüp barışacağı bir kız olmasını umuyordu. Kat ve Gunnar'ı görmek ona umut verdi.

Anlayabildiği kadarıyla kovboyun gözü Kat'ten başkasını görmüyordu. Ve şapkasını böylesine cafcaflı bir şekilde ringe atan muhabirle evlenmeye niyeti olmadığını görmek için mikroskop ya da Mensa üyeliği gerekmiyordu, ki her ikisine de sahipti.

Gunnar o tür bir adam değildi.

Kat'in hücresel düzeyde güven sorunları olduğunu görmek de zor değildi. Illinois'de sadece annesinden bahsettiği ve babasından hiç bahsetmediği için Josh, Kat'in büyük acısının kaynağının babası olduğunu tahmin edebiliyordu.

Josh'un bakış açısına göre, ikisi karantina sırasında harika bir eğlence oluşturmışlardı. Tek dileği Kat'in ona sırrını açmasıydı, böylece içgörülerini onunla paylaşabilir ve Kat'in içini biraz olsun rahatlatabilirdi. İkisi de kasabada yeni oldukları için belki bu zamanla olacaktı.

Ancak Josh konuşacak biri olmadan, özellikle de bu kısıtlı koşullar altında ancak bu kadar uzun süre dayanabilirdi. Sabahın erken saatlerinde tüm gözlemlerini tartıştığı yeni arkadaşı Marta için mutluydu.

Bir iddiaya girmişlerdi. Eğer Kat ve Gunnar altı ay içinde nişanlandıklarını açıklarlarsa, Josh Marta'ya beş dolar borçlu olacaktı. Eğer yapmazlarsa, Marta Josh'a borçlu olacaktı.

Josh'un tamamen kaybetmeye niyetli olduğu bir bahisti.

Her iki durumda da, karantinada Marta'yla arkadaş olmak West Gorge'a taşındığından beri Josh'un başına gelen en iyi şeydi. Onun adını ve aşk hayatını "dile getirilmemiş" bir istek olarak dua zincirine ekliyordu. Tanrı'ya yardım etmek için Marta, genç doktorla tanışmak için sıraya girecek yarım düzine genç kadın tanıdığını söyledi. Kendi yeğeni Jaycee de buna dahildi.

Marta ona, "O küçük, güzel bir veteriner ve çok zeki," dedi. "İkinizi yemeğe çıkaracağım. Yeter ki onu gözyaşlarına boğmayın.

Bütün gece mikroplar tatlım, böylece savaşma şansın olur."

BÖLÜM 43

"**I** Bir süre onunla oturacağım, Doktor Tate," dedi Josh, Ash'in odasına girerken. "Biraz uyu. Ya da en azından kahvaltı et."

Kat başını salladı ve yavaşça ayağa kalktı.

Gunnar gitmişti. Duş almaya ve belki biraz daha uyumaya gitmişti, emin değildi. Sorusuna cevap vermeyince o n d a n vazgeçmişti.

Onun güvenini kimin kırdığını bilmek istiyordu.

Onun güvenini kim kırmamıştı ki? Ona bağırarak istediği şey de buydu. Yumuşak topları ve gaflarıyla gazeteciler, üniversite arkadaşları ve onların dışlamaları vardı. Bir de Gunnar'ın kendisi vardı, sıcak ve tatlı öpücükleri ve bir yanda nişanlısıyla.

Ama hayır. Kat'in güvenini kıran tek bir kişi vardı ve Kat, yıllar önce gittiğinde onu dışladığını sanıyordu. Meğer başından beri onunla kilit altındaymış.

Taze bir fincan kahve ve bir simit alan Kat, gizli ofisine doğru yol aldı. Yemeğini huzur içinde yiyecek ve belki de koltukta biraz kestirecekti. Bugün Ash'in prognozu için çok önemli olacaktı ve gün bitmeden gücüne ihtiyacı olacaktı.

Çocukta hafif hipoksemi vardı - tırnak yatakları endişe verici bir mavi renge dönüşmüştü. Kanına yeterince oksijen gitmiyordu ve hızlı bir şekilde köşeyi dönmesi gerekiyordu.

Kat, Ash'in belirtileri ortaya çıktığında hastanede olmasının iyi bir şey olduğunu düşündü. Büyükannesi ambulans çağırarak aklı kendinde bulamayabilirdi.

Elbette, evde kalsaydı ya da olması gerektiği gibi okula devam etseydi ilk etapta bu hastalığa maruz kalmayabilirdi. Bunun yerine, tehlikeli bir hastalığın kol gezdiği bir hastanede cepçilik yapıyordu. Kat gizli odasının kapısını açarken kendi kendine, "Zavallı çocuk pazarlık ettiğinden daha fazlasını cebe indirdi," diye düşündü.

Koridorda kimsenin olmadığından emin olmak için arkasına baktıktan sonra sığınağına girdi ve Gunnar West'i koltukta oturmuş, sessizce onu beklerken buldu.

Kat kaşlarını çatarak ona doğru baktı.

"Seçmen gereken bir pasta süsü ya da kiralaman gereken bir smokin yok mu?" Kat ona sordu ama sadece kavga çıkarıyor ve zaman kazanmaya çalışıyordu. Acılar ve ihanetler hakkındaki sohbetlerine devam etmek istemiyordu - yorucu bir haftanın sonunda, içinde olduğundan daha fazlasını istiyordu.

Ama görünüşe göre Gunnar gibi bu konu da kapanmayacaktı.

Gunnar onun laf atmasına aldırmadı. Kadın yenilgiyle nefes verirken sabırla izledi ve bekledi, sonra isteksizce kahvaltısıyla birlikte masanın üstüne yerleşti.

Kat tanıştıkları ilk geceyi ve onu bir adamı kilitleyip dışarı çıkmasını engellemek için tutsak etmek istemekle nasıl suçladığını düşündü. Bu sözlerin Kat'in içinde nasıl bir şeyleri çözecek kadar yankı uyandırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Gunnar'la tanışana kadar oldukça sıkı tuttuğunu düşündüğü bir şey.

Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Kat babasının onu terk etmesiyle ve bunun erkeklere bakışını nasıl etkilemeye devam ettiğiyle yüzleşmesi gerektiğini biliyordu. Ve belki de konuşmaya başlamanın zamanı gelmişti.

Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra Kat, Gunnar'ın gözlerine baktı.

"Ben 14 yaşındayken ve liseye başlamak üzereyken annemi terk etti," dedi Kat. "Babam geçimini sağlamak için araba satardı. Bir gün yeni bir yolcu buldu ve gün batımına doğru yola çıktılar. Nerede olurlarsa olsunlar, sonsuza dek mutlu yaşadıklarına eminim."

Gunnar öne doğru oturdu ve o konuşurken her kelimeye asıldı.

"Bu konuda söylenecek tek şey bu, Gunnar," dedi omuz silkerek. "Annemi terk etti ve annem darmadağın oldu. Hâlâ da öyle."

"Seni de terk etti Kat," dedi Gunnar yumuşak bir sesle. Kat yine omuz silkti.

"Onu arabaya kadar kovalayan, hıçkırarak ağlayan ve pençeleyen ben değilim," dedi. "Komşular ön verandalarından aval aval bakarken onun adını haykırarak sokağın yarısına kadar koşan ben değildim. Hepsi onun suçuydu."

Kat, Gunnar'ın sertçe yutkunduğunu görebiliyordu.

Konuşabildiğinde, "Tekrar söyleyeceğim Kat. Seni de terk etti."

Kat düşünceli bir şekilde onu inceledi.

"Belki de ikimiz de onu terk ettik," dedi sonunda. "Her sabah okula gitmek için sabırsızlanıyordum, sırf ağlamaktan ve depresyondan kaçmak için. Okul sonrası ne kadar kulüp varsa hepsine katıldım. Toplantı olmadığında eve, odama gider ve burnumu bir kitaba sokardım."

"Ezilmiş olmalısın," dedi Gunnar.

"Onun acısı ikimiz için de yeterliydi," dedi Kat umursamaz bir tavırla. "Ben bağımsız ve finansal olarak ödeme gücüne sahip olacağım bir hayat kurmaya koyulurken, acının yükünü onun taşımasına izin verdim. Asla kimseye muhtaç olmadan."

"Her an çekip gidebilecek bir adam değil," dedi Gunnar.

"Doğru," dedi Kat. Gunnar'ın ertesi gün kapılar açılır açılmaz ayrılacağının farkındaydı. Sadece Ash için geri dönecekti, eğer çocuk o günü atlatabilirse. Ash'in daha da kötüye gidebileceği düşüncesi içini burktu. Ve Gunnar'la filizlenmekte olan aşkının aldığı yöne üzülüyordu.

Yine de Kat aşkı özlüyordu.

"Gunnar," diye sordu Kat aniden, kendi gözlerindeki acının içinden onun kara gözlerine bakarak, "erkekleri burada tutan nedir?"

"Kalıyorlar çünkü söz veriyorlar ve istiyorlar," diye çok hızlı cevap verdi.

"İstemedikleri sürece," dedi sinirli ve ikna olmamış bir şekilde.

GUNNAR, KAT'IN KIRGINLIĞI KARŞISINDA KALBINDE BİR ÇATLAK HİSSETTİ.

Kudretli nehri barındıran Batı Geçidi kadar gerçektir. Onu alıp evine götürmek ve hayatının geri kalanını onun güvenine layık olduğunu kanıtlayarak geçirmek istiyordu.

Ona asla ağlatmayacağını ya da acı içinde peşinden koşturmayacağını söyleyebilirdi ama ona inanır mıydı?

Darlene Shire denen yılan tekrar sahneye çıkıp Gunnar'la olan evliliğinden bahsederek onu derinden sarsana kadar gardını düşürmeye başlamıştı. Şimdi Kat'i geri kazanıp kazanamayacağını gerçekten bilmiyordu.

Sonra sustu, Darlene'i düşündü. Gunnar onunla kalmıştı ama zar zor. İkisi kavgayı bir türlü geride bırakamıyordu.

Elbette Ridge ve Randi'nin arada sırada tartıştıkları oluyordu ama zamanlarının büyük bölümünü sevgi ve fısıldaşmalarla, ateş ışığında dans ederek ve erkenden yatarak geçiriyorlardı. Hayatları kendilerinden daha büyük şeylere, ailelerine ve toplumlarına bağlılıkla geçiyordu.

"Bütün erkekler çekip gitmez Kat," dedi Gunnar sonunda. "Bütün kadınlar hastalanmaz, Gunnar."

KAT CÜRETKÂRLIĞIYLA KENDİSİNİ BİLE ŞAŞIRTTI. ATEŞLİ BİR ÖFKE GİBİ Gunnar'ın gözlerinde güller açtı ve devam etti.

"Beni düzeltmek istiyorsun ama senin de berbat durumda olduğuna inanıyorum," dedi Kat. Onun bu sözlere çok kızdığını biliyordu ama artık geri dönüşü yoktu. "Acıdan kaçınmak için aşktan kaçınıyorsun. Ama bir acıyı başka bir acıyla takas ediyorsun; kaybetmek yerine yalnızlığı seçiyorsun."

Bullseye.

Kat, onu tam da acıyan yerinden vurduğunu görebiliyordu. Gerçeklerden.

"Darlene dışarıda senin düğününü planlıyor, Gunnar," dedi Kat, ayağa kalkarak, "belki bir kez olsun sen de gelmelisin."

A r a l a r ı n d a acı verici bir sessizlik hüküm sürüyordu. Yeterince şey söylenmişti. Belki de unutulabilecek ya da affedilebilecek olandan çok daha fazlası. Geriye kalan tek şey

Yapması gerekenin, çıkıp gitmek ve olabileceklerin üzerindeki kapıyı kapatmak olduğunu düşündü.

Ayrılmak için kalktıklarında Kat, Josh Quell'den bir mesaj aldı: *102 STAT'a gel.*

"Ash'in odası," dedi Kat telaşla.

BÖLÜM 44

D West Ranch'e gitmek bir riskti ama Darlene Shire bu riski almaya hazırdı.

Küçük Honda'sı çiftlik yolunda tekleyerek ilerlerken kendi kendine "Bir peni için, bir pound için" dedi. Resmi olarak nişanlandıklarında Gunnar'ın ona daha güzel bir araba alacağını umuyordu.

"Bayan West bir Land Rover ya da Cadillac istiyor," dedi Daisy'ye bir gece önce küçük galeride bir kadeh şarap içerken. Kız kardeşi Darlene'i sinirlendiren bir gülümsemeyle karşılık verdi; Daisy'nin ne zaman onunla dalga geçtiğini biliyordu. Ne de olsa Daisy onun ikiziydi.

Gunnar'ın onu aramamış olması cesaretini kırmamıştı; eğer sadece devam edersen, insanların eninde sonunda programa ayak uyduracağı felsefesine sahipti. Birkaç yıl önce Gunnar, kasabadaki herkes tarafından varsayılan ve Darlene tarafından pekiştirilene kadar ikisinin çıktığını bile bilmiyordu.

Gunnar bir gün, "Sanırım birlikte olduk," dedi, sesi mutlu olmaktan çok teslim olmuş gibiydi.

"Bunu anlamanın tam zamanı," diye karşılık verdi.

Ailesi de onun programına katılacaktı. Darlene onun geri dönmesine pek sevinmediklerini biliyordu ama onlar aksini söyleyene kadar eve taşınacak ve kendini yeniden evinde hissedecekti.

Tabii ki, odasını spor salonuna çevirmiş olmaları bir engeldi.

Havalı yatakta uyumak yeterince zordu. Ama sabahın karanlığında, annesi aynı odada koşu bandında koşarken ve çok gürültülü bir televizyonda ev ve bahçe kanalını izlerken havalı yatakta uyanmak tamamen başka bir konuydu.

Yine de konu Gunnar'la evlenmeye geldiğinde, her şey bitmiş gibi davranacaktı. Darlene'e göre, kasabadan ayrılmadan önce neredeyse öyleydi ve gideli sadece altı ay olmuştu. Bu kısa süre içinde Gunnar'la arasına ne girmiş olabilirdi ki? Kesinlikle onu annesinin anılarıyla kilitleyen o küçük doktor değil. *Ona sonsuza dek kızacak.*

Çiftlik aşçısı ön kapıyı açtı ve onu isteksizce içeri buyur etti.

"Bayan Darlene," dedi yaşlı adam endişeyle, "burada kimse yok. Sizi bekliyorlar mıydı?"

Darlene, başının üzerinde asılı duran devasa boynuzlu avize ile serin fayanslı giriş yolunda dururken gülümseyerek, "Hemen hemen," dedi. "Sanırım yakın gelecekte beni daha çok göreceksiniz, uh. " Darlene kekeleyerek

aşçının adını hatırlamaya çalıştı.

Ona hiç yardım etmedi.

"Oh, tamam," dedi Justice ılık bir gülümsemeyle, "çocuğa yardım ediyor olmalısınız."

"Çocuk mu?" Darlene söyledi.

"Mutfakta Gunnar'ın oğlu için yemek yapıyorum," dedi Justice ve arkasını dönerek. "Orada benimle bekleyebilirsin. Bay Ridge ya da Bay Pike yakında evde olabilir."

"*Gunnar'ın oğlu mu?*" Kendi sesindeki histeriyi duyabiliyordu.

Aşçı yürümeye devam etti, bu da Darlene'i sinirlendirdi.

"Gunnar'ın oğlu kim?" Büyük çiftliğin mutfağına vardıklarında tekrar sordu.

"Ah, biliyorsun," dedi Justice, "onun oğlu. Çiftlikte, tam evin içinde, Gunnar ve tüm West'lerle birlikte yaşamaya gelen genç çocuk. Tıpkı bir aile gibi."

Darlene ağzı bir karış açık, şok olmuş bir halde duruyordu.

"Karnı acıkmıştır," dedi, "ve neleri sevdiğinden emin değilim." Darlene etrafına bakındı ve yaşlı aşçının barbeküde pişmiş göğüs eti, lazanya, köfte, turta, yeşil fasulye ve lahana salatası yaptığını gördü. Fırında fasulye, kızarmış tavuk ve peynirli makarna tepsileri yan yana duruyordu. granit döşeme tezgahları.

"Çocuğun hasta olduğunu duydum, bu yüzden gücünü artırmamız gerekiyor," dedi Justice, yüzü kül rengi olan Darlene'e bakmadan.

Gunnar'ın oğlunun kim olabileceğini düşünmeye çabalarken onun varlığını görmezden geldi. Gideli sadece altı ay olmuştu, yani bebek olamazdı.

Ya da olabilir mi?

İki sarsıntılı yılları boyunca ona karşı dürüst olmamış mıydı?

Tanrı biliyor ya, bir dargın bir barışık zamanlarında yeterince kavga etmişlerdi ve Darlene birçok gece Gunnar West'in ne yüzünü ne de saçını görüyordu. Düzenli olarak tepinir ya da kamyonetiyle uzaklaşırdı. Bazen de at sırtında günlerce ortadan kayboluyordu. Ama Darlene her zaman onun yalnız olduğunu varsayardı.

Her zaman yalnız değildi, ama onun yalnız olduğunu düşündü.

"Çocuk" Gunnar'ın önceki bir ilişkisinden miydi? Yıllar boyunca West Gorge'da birçok kadınla çıkmıştı. Gunnar'ın yeni öğrendiği bir oğlu olabilirdi. Belki de annesi hastalanmıştı ve oğlunu... oğullarını... Gunnar'a bırakmıştı!

Darlene nefesinin altından, "Sanırım *her* taşın altına bakılmamış," dedi.

Babalık testi yapılmış mıydı?

Çaresizce daha fazla bilgi almak istiyordu ama yaşlı aşçının duymak istediği ayrıntıları anlatmayacağını anlayabiliyordu. Darlene'in aklında West Ranch'e gelen küçük bir çocukla ilgili düşünceler dönüp duruyordu.

Darlene kendi kendine, "Bu her şeyi mahveder," dedi.

Eğer çocuğun annesi hayattaysa, Gunnar ona sadık olduğunu hissedecekti. Eğer annesi hayatta değilse, Gunnar şüphesiz tüm dikkatini çocuğa verecekti. Peki bu durumda Darlene ne olacaktı? Ücretsiz bir dadı ve şoför olmak ve sümüklü bir bebeğe ikinci keman çalmak.

Hem de hasta bir çocuk.

Bati'nın onu böyle kullanmasına imkân yoktu, diye düşündü öfkeyle, çantasını kapıp gitmek için dönerken.

Darlene bir gün kendi çocuğunu seviyormuş gibi yapmak zorunda kalacağı gerçeğini kabullenmişti. Bir West varisi doğurması beklenecekti, biliyordu. Ama başka bir kadının onu bu konuda yenmiş olduğunu düşünmek onu öfkeliendiriyordu. Şimdi, zavallı çocuğu asla bir sonraki West neslinin ilk çocuğu olamayacaktı.

Amaç neydi?

BÖLÜM 45

"**K**id, bizi çok korkuttun," dedi Gunnar Ash'e. Genç adam hastane yatağında zayıf ve solgun yatıyordu, ateşi de düşüktü.

Ara sıra gelen hırıltılar dışında nefes alış veriş normalleşmişti. Bir gün önce Josh Kat'e bir mesaj gönderdiğinde, Kat ve Gunnar koşarak odaya gelmiş ve Josh'u geniş bir gülümsemeyle bulmuşlardı.

"Başaracak," dedi ikisine de ve üçü sarılıp rahatlayarak güldüler. Ash küçük grubu şöyle bir süzdükten sonra gözlerini kapadı ve derin, dinlendirici bir uykuya daldı.

O akşam Gunnar zayıf düşmüş Ash'le konuşup planını anlatabildi. Çocuk düşünmek için zamana ihtiyacı varmış gibi davrandı ama kovboy la aralarında bir bağ oluştuğu belliydi. Ash denemeyi kabul etti.

"Ata binmeyi öğrenebilir miyim?" Ash Gunnar'a sordu.

Gunnar hafif bir gülümsemeyle, "Her sabah okula gitmeden önce ata binecek, cip süreceksin, öküz bağlayacak ve çit tamir edeceksiniz," dedi. "West Ranch'te herkes üzerine düşeni yapar. Bedava yolculuk yok. Ben, Ridge, Pike ve Colton, her gün senin işinin içinde olacağız evlat. O yüzden fırsatın varken dinlen."

Gunnar Ash'in bacağına bir tokat atacakmış gibi yaptı ama geri çekilip gülümsedi.

Çocuk güçsüzce güldü, sonra tekrar gözlerini kapattı.

Josh, Gunnar'a Ash'in gözlem için bir gün kadar daha hastanede kalacağını söyledi. West Ranch'e arabayla uzun bir mesafe vardı.

Josh da Ash'in semptomlarının tekrarlamayacağından emin olmak istiyordu.

ERTESİ SABAH, KAPILAR NİHAYET AÇILDI VE İNSANLAR

Birbiri ardına çıkıp evlerine dağıldılar. Kat ve ekibi çıkış evraklarını doldurmak için çabaladı. Hepsi bir haftadır içerideydi ama sanki bir ömür gibi gelmişti.

Gunnar bir hasta değildi, bu yüzden işleminden geçirilmesine gerek yoktu. Kat onun çoktan gittiğinden emindi. Kapıdan ilk çıkan.

Tabii ki Ash için geri dönecekti.

Kat, Ash'in bir gün önceki mucizevi iyileşmesini düşündü. Josh ona acilen çocuğun yatağının yanına gitmesi için mesaj atmıştı ve o sırada Gunnar'la birlikte olduğu için el ele tutuşup en kötüsünü bekleyerek odasına koşmuşlardı. Bunun yerine Ash'in ateşi düşmüştü.

Hepsi birbirine sarılmış ve alkışlamıştı.

Gunnar refleks olarak onu sıkıca kucaklamıştı ve o da oyalanma arzusuyla kucaklamaya karşılık vermişti. Ama hissettikleri sadece rahatlamaydı, bunu anlıyordu. Ne yazık ki Kat bunun onunla geçireceğı son samimi an olduğunu biliyordu.

Karantinaya alınan kovboy gitmekte özgürdü.

Gunnar'ın büyük kamyonetine atlayıp yollara düşmek için sabırsızlandığını biliyordu. Muhtemelen dağlara çıkacak ve vadi boyunca yürüyüş yapacaktı - sadece her türlü kısıtlamadan kutsanmış bir şekilde özgür olduğunu doğrulamak için. Özellikle de onun.

Belki Darlene de Nels ve içeride kalan diğer aile üyeleri gibi onu otoparkta bekliyordu. Kat, yaşanan dokunaklı kavuşma sahnelerine bakmaya bile dayanamıyordu.

Haber kameralarını saymazsa, onu bekleyen kimse olmayacaktı. Kat'in görmek isteyeceğı son yüzler gazetecilere aitti.

Kat, Gunnar'ı Darlene'le, Gunnar'ı da özgürlüğüyle birlikte düşünerek kendini delirtebileceğini biliyordu. Tıpkı babasına yaptığı gibi kovboyu da bölümlere ayırmak istiyordu. Ama bu kolay olmayacaktı. Gunnar'ın

Uzun süredir kapalı olan bazı kapıları zorlayarak açtı ve onları kendi başına tekrar kapatabileceğinden şüpheliydi.

BÖLÜM 46

"T "Kapılar ardına kadar açık Gunnar, sadece dışarı çık."

Kat'in Gunnar'a söylemeyi planladığı şey buydu.

Hastaneden ayrılmadan önce vedalaştı, ancak vedalaşmadan ya da tantana yapmadan gitti.

İki gün sonra Josh Ash'i taburcu etti. Kat'in sinirleri, Gunnar'ın çocuğu almaya geldiğinde onu görmeye geleceği düşüncesiyle allak bullak olmuştu. Hastanenin penceresinden dışarı baktı ve kamyonetini dışarıda park halinde görünce başı döndü. Kat onu beklerken gergin bir şekilde ofisinde meşgulmüş gibi davrandı ama adam gelmedi.

Sonunda tekrar pencereden dışarı baktı ve kamyon gitmişti.

Ve şimdi, karantinanın kaldırılmasından bir ay sonra, Gunnar West Kat'in hayatından tamamen çıkmış görünüyordu. Onu bir daha asla görmemeyi umuyordu.

İlk birkaç gün Kat, kendi yatağında uyumak ve dağlara bakan küvette uzun sıcak banyolar yapmak dışında hiçbir şeyi umursamadı. Vadinin yakınında yürüyüşler yaptı, annesine uzun bir mektup yazdı ve yemek yedi.

Jackie arayıp, "Sana biraz pirzola ve lahana salatası göndereyim," dedi. İş arkadaşı Kat ve Gunnar'ın talihsiz tanışma randevusunu duymuştu ve bunu telafi etmek istiyordu. Jackie, "Cevizli turtamdan birkaç dilim eklerim, bu her şeyi iyileştirir," dedi.

"Belki başka bir gün," dedi Kat ona içtenlikle. Red'in pirzolalarını ne kadar sevse de, Kat'in aklına Gunnar'la yaptıkları piknik geldi.

Karantina. Ve onunla geçirdiği, onu ezmekle tehdit eden anları unutmak için büyük çaba sarf ediyordu.

Karantinanın kaldırılmasından altı hafta sonra Kat nihayet alışveriş yapmak için West Gorge şehir merkezine gitti. Giyim mağazasından kot pantolon ve gömlek aldı. Şaşkın kasiyere "Onları yenemiyorsan, onlara katıl" dedi.

Daha sonra Kat kitapçıya göz attı. Batılı ressam Frederic Remington'ın güzel resimlerinin yer aldığı bir sehpa kitabı seçti ve satın aldıklarını yeni cipine yükledi.

Tam eve gitmek üzereydi ki caddenin karşısındaki Painted Bird sanat galerisini fark etti. Kat bir uğramak istemişti ve bugün iyi bir gün olabilirdi. Hastane yönetim kurulu aylık toplantısını yapıyordu, bu yüzden Gunnar West'le karşılaşma ihtimali olmadan şehirde güvende hissediyordu - cesaretinin olduğu tek gündü. Başka bir gün olsa, bulunabileceği en güvenli yer hastanenin kendisiydi. Olmak isteyeceği son yer.

Kat tamamen istifasını verip salgından sonra yoluna devam etmeyi planlıyordu ama birkaç gece uyuduktan sonra bunu yapmayı düşünmedi. West Gorge'da yapılması gereken çok şey vardı. Ne kadar hazırlıksız olduklarını fark ettikten sonra Shep ondan yeni hastane ve toplum protokolleri geliştirmesini istedi. Wyoming'de aynı şeyi yapan tıp uzmanlarından oluşan bir koalisyonla bağlantı kurmasına yardımcı oldu.

Vatandaşları her türlü virüse yakalanmaktan ve yayılmaktan kaçınmanın yolları konusunda eğitmeye yardımcı olmak için toplum liderleriyle görüşmeye başladı. Çoğunlukla yüzsüz kalan Chicago'daki çalışmalarının aksine, West Gorge halkına bağlanmaya başlamıştı ve onları sağlıklı tutmayı içtenlikle arzuluyordu.

Kat, hızlı hareketleri nedeniyle CDC'den bir takdirname aldı, ancak gazetecilerle konuşmayı reddetti. Basını hastanedeki halkla ilişkiler ekibine bıraktı. Ancak sivil gruplara ve okul toplantılarına konuşmaktan hoşlanıyordu.

Karantinadan sonra yerel ünlüler haline gelen Marta ve June, kiliselerinde bir sağlıklı yaşam etkinliği düzenlediler ve Kat açılış konuşmacısı olmayı kabul etti. Kasabanın perakendecileri ondan üç ayda bir düzenledikleri öğle yemeğine katılmasını istedi.

Kalırsa sonbaharda programı dolu olacak.

Kat şimdilik, başarısız bir aşkın onu bu harika kasabadan ve insanlarından uzaklaştırmasına izin vermeyeceğine karar verdi. Gunnar'dan sonsuza dek saklanamayacağını biliyordu ama onu tekrar görmeden önce güçlenebilirdi.

Bu amaçla Kat, hastanede, babasının onu terk edişiyile yüzleşmesine yardımcı olan bir terapist meslektaşıyla görüşüyordu; böylece acısını sonsuza dek kabul edebilecekti.

"Seni de terk etti Kat," demişti Gunnar birden fazla kez. Haklıydı da.

Kat cipini kilitleyip Boyalı Kuş'a doğru yürürken, mağaza sahiplerini girişlerine el dezenfektanı koymaya ve yüzeyleri dezenfekte etmeye ikna etmek için ne kadar çok iş gerektiğini düşündü. Belki öksüren ya da hapşırın müşterilere maske verebilirlerdi.

Galerinin vitrininde Kat'in her zaman dikkatini çeken yağlı boya tablolar ve heykeller sergileniyordu. İlk orijinal sanat eserini satın almanın zamanı gelmiş olabilirdi. Yerelden alışveriş yaparsa ve onların başarısıyla ilgilenirse, perakende grubu onun görüşlerine daha açık olabilirdi. Bugün iyi bir başlangıçtı.

"Hemen geliyorum," diye seslendi bir kadın sesi galerinin arka odasından.

"Acele etme," dedi Kat ona. Odanın ortasındaki tik ağacından bir banka oturdu ve vadiyi her mevsim tasvir eden yağlı boya tablolardan oluşan duvara hayranlıkla baktı.

"Şu küçük kış sahnesi benim favorim," dedi kadın sesi odaya girerken, Kat'in oturduğu yerin arkasında.

"Bunu ben de seviyorum," dedi Kat arkasını dönerek. Satıcı kadını görünce Kat'in ağzı açık kaldı ve yüzünün rengi soldu. Buraya gelmek korkunç bir hataydı.

"*Dar...* Darlene!" Kadın endişeyle bakarken Kat telaşla "*Dar...* Darlene!" dedi.

"İyi misiniz hanımefendi?"

Ona bakan Darlene'in yüzüydü ama sesi değildi. Kat, başının döndüğünü hissederken bir şeylerin ters gittiğini düşündü. El yordamıyla

çantasına sarıldı. Tek yapması gereken bacaklarını bulmaktı ve galeriden koşarak çıkabilirdi.

"Ben *Daisy*, *Daisy Shire*," dedi kadın. "Darlene benim kız kardeşim, aslında ikizim. İnsanlar bizi sürekli karıştırıyor."

Daisy Kat'e bir bardak su getirdi ve onunla birlikte tik ağacından yapılmış banka oturdu.

Kat'in düzensiz nefes alışını ve duygusal tepkisini görmezden gelen Daisy, birkaç tabloyu işaret etti ve yavaşça sanatçılar hakkında konuşmaya başladı. Çok geçmeden Kat'in kalp atış hızı dengelendi ve kendini Daisy'nin ritmik sesi ve zengin bilgi birikimi karşısında başını sallarken buldu.

"Chaz Nash bu küçük yağlıboya resimleri yaptı. Kendisi Oregon Üniversitesi'nden güzel sanatlar mezunu. Yanındaki daha detaylı sulu boyaların aksine, bu izlenimci yağlı boyalar uzaktan bakılmak üzere tasarlanmış," dedi Daisy ona. "Nash henüz keşfedilmedi ama parlak bir geleceği olduğuna inanıyorum."

Daisy Shire temsil ettiği sanatçılar konusunda oldukça tutkuluydu ve resimlerin pazarlanabilir değeri konusunda samimiydi. Kat'i, tablolarının değer kazanması için piyasada fazla "doymuş" hale gelen sanatçılardan uzak tuttu.

Yaklaşık bir saat sonra, Daisy küçük kış sahnesini balonlu naylon ve kahverengi kâğıda sarıp Kat'in kredi kartını alırken Kat tezgâhta durdu. Bu büyük bir yatırımdı ama Kat bunu yapmaktan mutluydu.

Daisy gülümseyerek, "Buyurun Doktor Tate," dedi ve paketi ona uzattı. "Sanatçıların kendileriyle şarap ve peynir sosyal etkinlikleri de dahil olmak üzere yaklaşan galeri etkinliklerimizle ilgili haberleri size göndereceğimden emin olabilirsiniz. Toplumla bağlantı kurmak için harika bir yol. Burada olmanıza çok sevindik."

Kat, "Bu arada, kız kardeşim haftalar önce şehri terk etti" diyen Daisy'ye teşekkür etti.

"Oh?" Kat'in boğazı düğümlenerek söyleyebildiği tek şeydi.

Daisy sempatik bir gülümsemeyle, "Kaliforniya'da bir dedikodu dergisinde işe girdi," dedi. "Yani, şehirde bana benzeyen birini görürseniz... büyük olasılıkla o ben olacağım."

BÖLÜM 47

"**I** "Hayır cevabını kabul etmiyorum Kat," dedi Jackie telefonda.
"Bugün o gün."

Ertesi Cumartesi öğleden sonraydı ve Kat çiftçi pazarından aldığı sebzeleri temizliyordu. Pırasalarla kiş yapmak ve yeşil fasulyeleri ayıklayıp kaynayan tencereye atmak için sabırsızlanıyordu. Belki de ev sahibi JaneAnn'i akşam yemeğine davet ederdi.

"Jackie, ben..." Kat itiraz etmeye çalıştı ama arkadaşının duygularını incitmek de istemiyordu.

"Kat Tate," dedi Jackie sert bir sesle, "bugün senin gibi inatçılarla tartışamayacak kadar meşgulüm. Üzerinde adının yazılı olduğu bir paket pirzola ve tüm garnitürleri hazırladım. Yaklaşık on dakika içinde 22 numaraya teslim edilecek - bu yüzden üzerine bir şeyler giymeni ve kapıyı açmaya hazırlanmanı öneririm."

Kat arkadaşının monologuna katıla katıla güldü ve bu bile tek başına iyi hissettirdi.

"Memnuniyetle teslim oluyorum," dedi Kat, "ve size aç kalbimin derinliklerinden teşekkür ediyorum. O nefis kaburgaları bir kez daha tatmak için sabırsızlanıyorum."

"Bir şey değil kızım. Şimdi yüzünü yıka ve biraz ruj sür," dedi Jackie. "Bugün bizim için çalışan çok tatlı bir teslimatçımız var."

Kat telefonu kapatırken gülümsedi. Kiş beklemek zorundaydı.

Jackie'nin teslimatçı için süslenmek konusunda şaka yaptığını düşündü ama y i n e de üstünü değiştirmeye gitti. Ağustos sonu güneşi gün gibi sıcaktı.

ilerledi ve daha önce markete giderken giydiği sweatshirt bir kat fazlaydı.

Gıcır gıcır temiz bir güneş elbisesi giyen Kat, saçlarını fırçaladı ve tam kapı çaldığı sırada dudaklarına hafif bir parlatici sürdü.

Teslimatçı haklıydı, diye düşündü Kat. Uzun boyluydu ve yiyecek kutusu yüzünü kapatıyordu - ta ki kutuyu hafifçe indirene kadar. O zaman kim olduğunu görebildi.

"Gunnar!" Kat şaşkınlıkla

"Gunnar!" dedi. "Merhaba

Kat," dedi yumuşak bir sesle.

Sesini duyunca ve lacivert gözlerini tekrar görünce Kat'in kalbi çarpmaya başladı. Gunnar'ın onun bandodaki bir davul gibi attığını duyabildiğinden emindi ve kendini sabitlemek için kapının pervazına uzandı. Gunnar buzları kırana kadar ikisi de hareketsiz durdu.

"İçeri girip bunu bırakabilir miyim?" diye sordu. "Biraz sıcak."

"Tabii," dedi kadın, düşüncelerini toparlamaya çalışarak.

Gunnar West neden buradaydı?

Teslimat kutusunu granit adanın üzerine koydu ve kutuları açmaya başladı. Kat onun ellerinin hafifçe titrediğini görebiliyordu ve gergin olduğunu fark etti. O da gergindi.

"Sen... aç mısın?" diye sorarak yiyecekleri işaret etti ve o da başını hayır anlamında salladı.

Gunnar odanın etrafına bakındı. "Burası gerçekten güzel bir yer Kat," dedi.

"Hastane yönetimine teşekkürler," dedi, "sanırım siz de buna dahilsiniz."

"Topluluğa önemli bir katkı sağlıyorsun," dedi Gunnar, biraz garip bir şekilde, diye düşündü Kat. Çok da uzun olmayan bir süre önce Gunnar için önemli olduğuna inandığı zamanları hatırlamasına izin verdi. Onu unutmak için önünde uzun bir yol vardı. Onunla aynı odada dururken bile bacakları güçsüz hissediyordu.

"Toplum için... önemli olduğum için mutluyum," dedi sonunda.

Gunnar kafese kapatılmış bir kaplan gibi etrafına bakınıyordu, diye düşündü Kat ve muhtemelen kapıyı gözlüyordu. Ama onu şaşırttı.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi

Gunnar. Kat zorlukla yutkundu.

"Birkaç dakika oturabilir miyiz Kat?" diye sordu. "Seni bir süredir görmedim."

Kat ikisine de birer dilim limonlu maden suyu doldurdu ve kanepeyi işaret etti. Şapkasını çıkardı ve suyunu önlerindeki masaya koymadan önce bir yudum aldı. Endişeyle dürbünü aldı, sonra tekrar yerine koydu.

"Vadinin manzarası muhteşem," dedi Kat ona. "Her sabah erkenden uyanıyorum, böylece dağların görünmesini ve hayvanların canlanmasını izleyebiliyorum. Yakınlardaki bir çamda bir kartal yuvası var ve anne yavruları beslemekle meşgul."

Kendi sesini duydu ve saçmaladığını hissetti ama başka ne yapacağından emin değildi.

Gunnar onun bakışlarını takip etmek yerine onu yakından izledi. Bu onu rahatsız etti ve biraz da üzdü.

"Ash nasıl?" Kat ona sordu.

Gunnar bu soru karşısında gülümsedi.

"Ash iyi gidiyor," dedi. "Gerçekten iyi. Çiftlikte çok çalışıyor ve kardeşlerim de onu aralarına katmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Justice adında bir çiftlik aşçımız var ve Ash'i şişmanlatmayı kendine görev edindi."

Kat bu görüntü karşısında gülümsedi.

"Onun adına sevindim. Büyükannesi nasıl?" Kat bilmek istedi.

Gunnar, "Rahat ve iyi bakılıyor - iyi günler geçiriyor," dedi.

Yine sessizdiler. Ash konusu artık kapanmıştı.

"Buraya neden geldin, Gunnar?" Kat en yumuşak sesiyle sordu.

Bunun üzerine başını hafifçe salladı ve pencereden dışarı baktı.

"Aramızdaki ilişkinin sona erme şeklinden hoşlanmadım," dedi.

Kat de bilmiyordu. İkisi çok kısa bir zaman aralığında birbirlerinin kalplerine dokunmuş, sonra da incitici suçlamalar ve çözülmemiş öfkeyle pencereyi tamamen kapatmışlardı. Ama eğer terapisi ona

Onun için her şey, konuşmanın ve duygularını masaya yatırmanın önemiydi. Bir şeyleri içine atmak sadece acıyı büyütürdü.

"Sanmıyorum..." Kat konuşmaya başladı ama cesaretini kaybetti.

"Ne var, Kat?" Gunnar sessizliğin bozulmasına sevinmiş gibi bir ifadeyle sordu. Az önce onun sesinde *umut* duyduğunu mu hayal etmişti?

"Karantina hiç olmamış gibi baştan başlayabileceğimizi sanmıyorum, Gunnar?"

Gunnar cevap vermeden önce acele etmedi.

"Baştan başlamak mı? Bu neye benzeyecek ki?" diye sordu.

"Peki," dedi Kat, "ilk kez tanıştıyormuş gibi yaparsak, belki diğerimiz hakkında daha açık fikirli olabilir ve bu kadar çabuk yargılamayabiliriz."

"Sen ve ben yargılamakta oldukça hızlıydık, bu kesin," dedi. Kat başıyla onayladı.

"Bence ikimiz de gerçek benliklerimiz konusunda daha dürüst olabiliriz," dedi Kat.

"Dürüst, ha?" diye sordu ona yarım bir gülümsemeye. "Bana bir örnek ver."

Kat bir an için bunu düşündü.

"Diyebilirim *ki, benim adım Kat* ve ben bir hastalık doktoruyum. Beni tanıyabilmesi için iyi bir adamı kilit altına almak istemek gibi uygunsuz şekillerde ortaya çıkan güven sorunları olan babasız bir kızım" dedi. "Pirzola, pizza ve karantinaya alınmış bir hastanede uzun romantik yürüyüşleri severim."

Gunnar başıyla onayladı. "Bu çok dürüstçe," dedi. "Sen mi?"

Kadın sordu.

Ona cevap vermekte ağır davrandı, öyle ki Kat onun hiç oyun oynamayacağını düşündü. Boynunu çok fazla uzatıp uzatmadığını merak ediyordu ama sonra adam konuşmaya başladı.

"İlk tanıştığımızda söylemem gereken şeyi söyleyeceğim, sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin. Ve ben senin iyi kalbin ve nezaketinle aynı odada bulunmayı hak etmiyorum."

Gunnar ve Kat gülümsemelerinde hüznle birbirlerine baktılar.

Karantina hiç olmamış gibi davranamazlardı; çok yol kat etmiş ve çok şey öğrenmişlerdi. Ve reddedilmesi acı verici olsa da,

Kat her şeyi riske atması ya da hayatının geri kalanında kovboyu kaybettiğine pişman olması gerektiğini biliyordu.

"Sence ilk randevumuzu yeniden yapmamız mümkün mü?" diye sordu ona.

Gunnar öne doğru oturdu ve Kat'e baktı. Kendini huzursuz hissetmeye başlamıştı ve ikisi için artık çok geç olduğuna dair kötü haberi duymaya hazırlanıyordu. Sonunda konuştuğunda, en kötü korkularının gerçekleştiğini duydu.

"Hayır," dedi sonunda, "üzgünüm ama hayır."

Kat üzüntüyle başını salladı ve başını eğdi. Kanepede oturup kalbini tekrar tekrar kırmak yerine gitmesini diledi.

"Görüyorsun ya Kat," dedi, "son ilk randevumu yaşadığımı ve belki senin de yaşadığını umuyordum."

Kat başını yavaşça kaldırdı ve onun sözlerini anlamaya çalıştı.

"Her ne kadar garip olsa da, ilk buluşmamız hikâyemizin başlangıcıydı," diye devam etti Gunnar, yüzüne yavaş bir gülümseme yayılırken. "Ve umarım bir gün çocuklarımıza annelerinin nasıl minicik bir elbise giydiğini, sonra da kamyonetime binmeye çalışırken sıkışıp kaldığını anlatırım."

Kat, Gunnar'ın onu reddetmediğini, tam tersini fark etti. Ondan sanki kendi çocuğu olmasını istiyormuş gibi bahsediyordu... az önce çocuklarımız mı dedi?

"Bu hikayeyi 30. yıldönümü partimizde anlatacaklar Kat, 40. ve 50. yıldönümlerimizde de" dedi Gunnar, "sen ve ben onlarla birlikte gülmek ve ağlamak için orada olacağız. El ele tutuşarak, tıpkı bunun gibi."

Başını çevirdiğinde onun elini beklediğini gördü.

Kat, titreyen elini onunkine koyarken hâlâ nutku tutulmuştu.

"Ne dersin şerif," dedi Gunnar onu kollarının arasına çekerken, ilk buluşmalarından beri özlemini çektiği yere, "seni sevmeme izin vermeye hazır mısın?" Bunun üzerine Gunnar kollarını tamamen ona doladı ve onu kendine öyle sıkı çekti ki, kız şaşkınlık ve zevk içinde bir çığlık attı.

"Evet kovboy," diye fısıldadı titreyen bir sesle. "Ben hazırım." Daha

yakına eğilerek yanağından süzülen bir damla gözyaşını öpüp uzaklaştırdı. Sonra bir tane daha öptü ve bir tane daha... öpücüklerini şefkatle onun bekleyen dudaklarına doğru ilerletti.

BÖLÜM 48

A Sh, West Ranch'e taşındıktan sonraki dört ay boyunca hiç bu kadar çok çalışmamıştı. Gunnar ev işleri konusunda şaka yapmıyordu. güneş, çiftlik hayvanlarını beslemek ve çitleri onarmak. Sonra duş alır ve Kat'le birlikte kasabaya giderdi. Hastaneden okula yürüyerek gidebilirdi.

Günün yarısında Ash, çiftlik aşçısı Justice'in kendisi için hazırladığı devasa öğle yemeğini yedi. Genellikle kalın dilimlenmiş ekmek üzerine yapılmış biftekli bir sandviçten oluşurdu.

Okuldan sonra West Gorge Huzurevi'ne gider ve ödevlerini yaparken büyükannesiyle otururdu. Onu her zaman tanımıyordu ve bu üzücüydü ama bu Ash'i onu ziyaret etmekten alıkoymadı. Hala onu gerçekten seven ve ona gerçek bir yuva veren tek kişiydi.

Ta ki West ailesine kadar.

Mümkün olduğunda Kat'le birlikte çiftliğe dönüyordu. Diğer günler, West'lerden biri onu kasabadan almaya gelirdi. Her iki durumda da, Batıların hepsi okuldan önce ve sonra onun işine karışıyordu - her biri bir diğerinden daha fazla. Ama o aldırıyordu.

"Bana ödevini göster Ash," diyordu Kat, o yumuşayana kadar. Ridge,

"Bana ne öğrendiğini söyle, Ash," diye sordu ve kimse

Ridge'e hayır dedi.

"Bu sabah ev işleri nasıldı Ash?" Colton ya da Pike akşam yemeğinde ona sorarlardı.

Ve sonra yine Adalet vardı, çömelmiş bir kaplan gibi her türlü sıcak ve lezzetli yiyeceklerle eve döndüğünde saldırmak için bekliyordu.

"Dana yahnisi ve tavuk yahnisi yaptım Ash," derdi Justice. "Birini ya da ikisini birden yiyebilirsin." Justice aç çiftçilerden oluşan bir orduya yemek pişirmeye alışkındı ama genç çocuğun neyi sevip sevmediğini öğrenmenin zorluğundan da zevk alıyordu. Ash de onunla birlikte oynamaya fazlasıyla istekliydi.

Ash, "Bu lazanyayı o spagettiden daha çok seviyorum, Justice," diyebilir, "ama bu tavuklu turtayı lazanyadan daha çok seviyorum."

Adalet her şeyi kabul edecekti. Çocuğu seviyordu ve hasta olduğunu biliyordu. Aşçı onu "iyi yemeklerle" iyileştirmeyi ve şişmanlatmayı amaç edinmişti.

"Merhamet et, Adalet," derdi Ash, "Pantolonumun düğmelerini ilikleyemiyorum."

Bunun üzerine Adalet zaferle güler ve ertesi günkü ziyafeti planlardı.

Ash'in kot pantolonuna gelince, Gunnar ona herhangi bir gün okuldan sonra kasabadaki kıyafetçilere gidip ihtiyacı olanı alabileceğini söyledi. Yeni pantolonlar, gömlekler, botlar, bir kışlık mont ve hepsini West ailesinin hesabına yatır.

İlk seferinde kapıya ihtiyatla baktı, eğer ona inanmazlarsa, hırsızlık yaptığını düşünürlerse kaçmak zorunda kalacağını düşündü. Ama tezgâhın arkasındaki kadın sadece gülümsedi ve "Elbette, siz Gunnar'ın oğlu olmalısınız" dedi.

Gunnar'ın oğlu.

"Ash," diye devam etti, "Gunnar sıcak tutan bir şapka, yün eldiven ve uzun bir don almadan gitmemeni söyledi; ilk kar yağmak üzere. Görünüşe bakılırsa, bahara kadar seni idare edecek birkaç pazen gömleğe daha ihtiyacın var."

ÇİFTLİĞE İLK GELDİĞİNDE, VIRÜS YÜZÜNDEN ZAYIF DÜŞMÜŞTÜ VE Büyükannesi yüzünden kalbi hastalanan Ash sık sık odasında kalıyordu. Kendini küçük ve görünmez göstermeye çalıştı - hiç sorun çıkarmayacaktı, bu yüzden kalmasına izin vereceklerdi. Ama bu plan işe yaramadı.

Adalet ona yatağında birkaç öğün yemek getirdi ama sonra onu mutfaktaki ateşin yanına oturup ısınmaya çağırdı. Oradayken, çiftlik aşçısı

fırtına gibi konuşur ve Ash'e sıcak yemeklerle dolu küçük tabaklar getirirdi.

Çok geçmeden yaşlı adam Ridge West, Ash'in karşısına oturdu ve bir satranç tahtası açtı. Hiç istemediği birkaç eğitimden sonra Ash kendini oyun üstüne oyun oynarken ve hatta birkaçını kazanırken buldu. Bu da rekabetçi Ridge'in daha da fazla oynamak istemesine neden oldu.

Bir de Colton vardı. 29 yaşında Ash'e en yakın olan oydu. Büyük, hantal bir köpek yavrusu gibi, Colton da hayatı boyunca arkadaşlık edebileceği küçük bir kardeş bekliyor gibiydi. Colton çiftlikte Ash'e eski bir cipi sürmeyi öğretiyordu. Gunnar, ehliyetini aldıktan sonra okula kendi başına gidip gelebileceğini söyledi. Gerçi kimse Ash'i almaktan şikâyetçi değildi.

Pike başka bir hikayeydi. Diğer Batılara kıyasla daha sessiz ve daha içedönük olan Pike, Batı arazisinin dışındaki birçok dönümlük arazide çalışarak çoğu zaman günlerce ortalıkta görünmezdi. Ash bir güne kadar Pike'ın onu hiç umursamadığını düşünmeye başlamıştı.

Pike'ın büyük odadan ona, "Ash, çabuk buraya gel," diye seslendiğini duydu.

Aileyi gücendirecek ne yaptığını merak ederken Ash'i bir endişe dalgası sardı. Eksik bir şey mi vardı ve suçlanacak mıydı? Endişeyle Pike'ın sesini takip ederek büyük pencereye gittiğinde, Pike ona bir dürbün uzattı ve uzaktaki bir noktayı işaret etti.

"Açıklıktaki şu geyiği görüyor musunuz, o bir Roosevelt Geyiği. Özellikle bu kadar doğuda bir tane görmek nadirdir," dedi Pike. "Diğerlerinden daha koyu renklidirler ve devasa boynuzları vardır."

Ash geyiği gördü ve zarif hareketleriyle şaşırtıcı ve görkemliydi.

Ash'in tek söyleyebildiği "Oha," oldu.

"Vay canına, doğru küçük dostum," dedi Pike ve kulübeden çıkmak için dönerken Ash'in sırtını sıvazladı.

Ash, bunun Pike'ın tarzı olduğunu ve sorun olmadığını düşündü. Pike'ın küçük kankası, Gunnar'ın oğlu ve Colton'ın küçük kardeşi olmayı seve seve kabul ederdi -tüm gün boyunca. Ridge'in satranç rakibi ve Justice'in iyi yemeklerinin tadına bakma konusunda kobayı olacaktı.

Kat ona okuduğu virüs hakkında bir şeyler anlatırken, şehre gidip gelirken Kat'in akıl danıştığı kişi olacaktı.

West'ler nazik, cömert ve çalışkan insanlardı. Ve Ash onların çatısı altında yaşadığı için aptalca şansına inanamıyordu. Hırsızlık günleri geride kalmasaydı, çiftlikte öylece duran değerli eşyaları çalıp rehin vermek için gün sayardı - pahalı sanat eserleri, bronzlar ve genellikle az kullanılan odalarda sıkışıp kalmış yağlı boya tablolar.

Pahalı dürbünler, antika kol saatleri ve deri ciltli ilk baskı kitaplar gördü. Mutfakta küçük paralarla dolu bir çekmece vardı; Adalet'in ihtiyaç duyabileceği beklenmedik eşyalar ya da kapıdaki kuryeye bahşiş vermek için yüzlerce dolar.

Ash baştan çıkmamıştı bile. Hırsızlığı sadece büyükannesine yiyecek alabilmek için yapmıştı. Burada ailesi onun her ihtiyacını karşılıyordu. Bir gün Gunnar'a işlediği suçları itiraf etti, Batıların onu dışarı atma ihtimali olduğunu biliyordu. Ama daha fazla içinde tutamadı.

"Bunu düzeltmek istiyorum ama nereden başlayacağımı bilmiyorum," dedi Ash ve büyükannesinin kulübesinden aldığı para dolu teneke kutuyu Gunnar'a uzattı.

Gunnar sessizce kutuyu aldı ve ona hüzünlü bir gülümseme verdi. Sonra ona, uzun zaman önce bir keresinde tıraş olmayı öğrenmek için babasının en sevdiği gümüş usturasını aldığını anlattı. Ergenlik çağındaki yüzünde oluşan çentik ve kesiklerle bunu pahalıya ödemişti ve bu yüzden günahlarını Ridge'den güçlükle saklayabiliyordu.

Ridge bunu öğrendiğinde, "Derini yüzmeliyim, Gunnar," dedi, "ama bence kendini yeterince cezalandırdın." Ash bu hikâyeye Gunnar'la birlikte güldü. Bunun Gunnar'ın Ash'in yeterince acı çektiğini ve artık hayatına devam etme zamanının geldiğini söyleme şekli olduğunu düşündü.

Ertesi gün okuldan sonra Gunnar çocuğu alıp West Gorge Bank'a götürdü ve orada Ash'in adına bir hesap açtılar - Gunnar'ın verdiği 500 dolarla finanse edildi. Veznedar Ash'e nakit çekmek ya da alışveriş yapmak için kullanabileceği bir banka kartı verdi.

"Harçlığını her ay hesaba ekleyeceğim," dedi Gunnar suskun çocuğa. "İstediğin birkaç şeyi al, markette bulamayacağın şeyleri

outfitters. Arada bir büyükannene çiçek götür. Kadınlar bu tür şeyleri sever."

Sonra da ekledi, "Ash, sen de dahil olmak üzere hepimiz çiftlikte ekmek parası kazanıyoruz; ama her birimiz Tanrı'nın lütfuyla oradayız ve bu bir gerçek."

Daha sonra Gunnar Ash'i hamburger ve milkshake için Cindy's Diner'a götürdü. Ve o gecenin ilerleyen saatlerinde, Cindy ve garsonlar her gece yaptıkları gibi ortak bahşış kavanozunu boşaltırken, içi yüzlerce dolarla dolu küçük bir teneke kutu bulduklarında şaşkına döndüler.

BÖLÜM 49

A Birkaç ay içinde Gunnar için de çok şey değişti.

Sabahın beşi hala erken geliyordu, ama çoğu sabah Bu seferki gibi kutsanmış bir şekilde, uyandığında süitinde duşun aktığını duydu. Açık kapıdan buharı içine çektiğinde bal ve kayısı gibi tatlı bir koku duydu.

Su durduğunda, Gunnar gülümsedi ve Kat'in soyunma odasına giderken ona vereceği öpücüğü bekleyerek kollarını uzattı.

Dolabının yarısını gelini için boşaltmış, sonra da içine asacak ne kadar az eşyası olduğuna gülmüştü. Önemli değil, dolap yavaş yavaş yeni gömlekler, süet ceketler, kot pantolonlar, botlar ve at sırtında gezintiye çıkmak için birden fazla şapka ile doluyordu.

"Günaydın kovboy," dedi Kat karanlık odada Gunnar'ı öpmek için eğilirken usulca.

"Günaydın şerif," dedi, kadın onu tekrar öperken usulca inledi. Uykulu bir elini kaldırdı ve onun nemli tenini okşadı, omurgasından aşağı vuran ürpertiye hissetti.

Kat biraz güldü ve bir veda yorumuyla dolaba doğru ilerledi. "Güneşin doğuşu kendi kendini izlemeyecek, kocacığım," dedi.

Birkaç dakika sonra Bayan Kat West, saçlarını tepesinde kıvrırcık bir topuz yapmış halde soyunma odasından çıktı. Üzerinde Gunnar'ın kolları dirseklerine kadar kıvrılmış gömleklerinden biri vardı. Yalınayak yürürken

Mutfakta, karısının güzel uzun bacaklarını takdir etmek için bir an durdu, sonra yorganı arkaya attı.

Gelini ona katılmasını bekliyordu ve onu asla bekletmeyecekti.

Mutfağa girip Kat'ın iki fincan sıcak kahve doldurduğunu görmekle başlayan gününün artık pek çok favori bölümü vardı. Çiftlikte evinde gibiydi ve her sabah bir öncekinden daha heyecanlıydı. Birlikte, yün bir örtü ve dürbünle büyük güvertede oturup vadiyi ve dağların görüntüsünü izliyorlardı.

Kimse uyanmadan çok önce ikisi birlikte oturur ve dağların manzarasının ve seslerinin tadını çıkarırlardı. Gunnar sanki her şeyi ilk kez onun gözlerinden görüyormuş gibi hissediyordu. Gunnar'ın hayatı boyunca gördüğü yüzlerce kartal, karısının çiftliğin güvertesinden gördüğü ilk kartalla kıyaslanamazdı bile.

Soğuk ya da yağmurlu sabahlarda Gunnar büyük odada ateş yakar, onlar da büyük boy deri koltuklardan birine kurulup devasa pencerelerden dışarı bakarken bir yandan da önlerindeki gün hakkında fısıldaşırlardı.

Kat hastaneye gittikten sonra Gunnar yüzünde aptal bir sırıtişla işine devam etti, kalbinin ne kadar dolu olduğunu ve hayatının ne kadar tatlı olduğunu düşündü. Mutluluğunu çiftlik çalışanlarından ve kardeşlerinden saklamaya çalıştı ama nafiye.

Gunner bazı günler eve geldiğinde Kat'i Ridge ile babasının anlatmayı çok sevdiği tüylü köpek hikayesine gülerken ya da güneşli mutfakta onunla oturup satranç oynarken buluyordu.

Gunnar karısıyla babasının arkadaş olmalarını çok seviyordu. Bir gün, düğünden kısa bir süre sonra Ridge, belki de arazideki misafir evlerinden birine taşınması ve yeni evlilere biraz zaman tanıması gerektiğini ima etti.

"Asla, Ridge," dedi vurgulayarak, "ve bunu tüm kalbimle söylüyorum. Burası bir aile evi ve hepiniz bana kalbinizi açarak çok nazik davrandınız. Size borçluyum!"

Çok geçmeden West Patriği yeni gelinine ölçülemez bir hediye verdi ve onu Randi'nin güzel çam ağacını yapmaya davet etti.

ve tıp kitaplarını raflara, hukuk dergilerinin yanına taşıyın.

"Randi seni bu odada isterdi," dedi Ridge kırılmış bir sesle, "bunu iliklerime kadar hissediyorum." Kat, Ridge'e sarıldı ve bunun ne büyük bir onur olduğunu söyledi. "Teşekkür ederim baba," dedi. "Bu çok güzel bir düşün hediyesi."

Kat ayrıca hem Pike hem de Colton için çok sevilen bir kız kardeş oldu.

Sessiz ve içe dönük Pike, Kat'ın Batı sanatına duyduğu yeni ilgiyi keşfettiğinde, birlikte Frederic Remington, Charles Russell ve James Moran hakkında kitaplar ve resimler okumaya başladılar. Gunnar'ı da davet ederek yerel galeri ve müzelere birkaç gezi planladılar.

"O gün meşgulüm," dedi Gunnar.

Kat gülerek, "Hangi gün gideceğimizi bile bilmiyorsun," diye karşılık verdi.

Kocası sırtarak, "Önemli değil, meşgulüm," dedi.

HIÇ ŞÜPHE YOK KI, TÜM EV HALKINA ENERJİ VEREN

Kat ve Ash'in West Ranch'e katılması. Bir aile olarak pilleri bitmiş bir oyuncak gibiydiler ve karanlık bir köşede tozlanıyorlardı. Şimdi ise hayat, gürültü ve kahkaha vardı.

Justice, uyuşuk bekârlar için sandviç yerine yeniden aile yemekleri hazırlamanın mutluluğuyla kendinden geçiyordu. Her gün Ash'i gözüne kestiriyor ve onun için yemek pişirmekten kendini alamıyordu.

Hatta vakti olduğunda Kat ile mutfağı paylaşmaktan bile keyif alıyordu; Kat ona en sevdiği pırasa ve İsviçre peynirli kiş ve mısır çorbasının nasıl yapıldığını öğretmişti.

Justice ona, "Hanım senin yemeklerine bayılırdı," dedi ve Kat bu iltifat için ona teşekkür etti. "Bunu kalbimde saklayacağım, Justice." Ridge yine gülümsüyordu. Oğulları onun nasıl gülümseyeceğini unuttuğunu sanıyordu.

Artık kızı olan bu güzel doktora vurulmuştu ve sevgisi karşılık buluyordu.

Kat, Ridge'in üzerine titriyor, kan basıncını takip ediyordu.

ve tuz alımı. Rahatsız olmuş gibi davrandı ama Gunnar onunla ilgilenildiğini hissettiğini söyleyebilirdi.

Batılar canlanıyordu ve Kat'e teşekkür etmeleri gerekiyordu. Onun sayesinde kapanan kapılar yeniden açıldı. Lambalar yakıldı. Mumlar titredi ve ateşler kükredi. Akşam yemekleri bir kez daha ailenin demir taş tabaklarında servis edildi - sadece tavadan yenmedi.

Kasım ayı geldiğinde Şükran Günü için genel bir heyecan vardı. Kat'in annesi Trudy tatilini çiftlikte geçirmek için uçakla gelecekti. Pike ve Colton, Noel için büyük odaya koymak üzere uzun bir çam kesmeye yardım etmesi için Ash'i ormana davet ettiler. Yıllardır ağaç dikmemişlerdi, Randi hastalandığından beri.

KAT'E GELİNCE, BIRDENBİRE HAYATINDA O KADAR ÇOK ERKEK OLDU KI Her biri bir diğerinden daha güvenilirirdi ve kendi babasının ne kadar acıya neden olduğunu unutmasına yardımcı oluyordu.

Onu çiftlikte zarafet ve sevgiyle karşılayan Ridge vardı. Pike ve Colton da öyle... İhtiyacı olduğunu hiç bilmediği ama onsuz yaşamayı hayal bile edemediği kardeşleri oldular. Justice ve Ash bile gerçek onurlu adamlar olarak adlandırılabilirdi.

Ve Gunnar vardı. Her gece hevesle onun kollarına atılıyor, bu adam tarafından sevildiği için ne kadar şanslı olduğunu anlayamıyordu. Ve her gece onu şefkatle öperken ve ipeksi buklelerine fısıldarken aynı şeyi söylüyordu.

"Seni asla terk etmeyeceğim, seni asla yüzüstü bırakmayacağım."

BÖLÜM 50

"**I** Seni asla terk etmeyecek, seni asla yüzüstü bırakmayacak," diye söz vermişti Gunnar evlenme teklif ettiği gün. Kat o Eylül gününü sık sık düşündü.

Gunnar dairesine geldiği günden beri onunla ayrılmaz bir ikili olmuşlardı. Bu gün, hava kısa bir sonbahar ve erken kışa dönüşmeden önce onu Batı'nın daha uzak bölgelerinde at sırtında gezdirmek istiyordu.

Gün güneşli ve güzeldi. Kavak yaprakları, esintide titreyen altın paralar gibi parlak sarı renkte parlıyordu. Kat onların güzelliği karşısında nefesini tuttu. Çayırda, Hint Boya Fırçası çiçekleri açıp gitmiş, geride parlak kırmızı yapraklarından sadece bir hayalet bırakmıştı.

Gunnar alışılmadık derecede sessizdi, ancak koluna veya eline dokunmak ya da bacağını hafifçe ovma için birçok kez uzandı. Onun için çok değerliydi ve her geçen gün ona daha çok aşık oluyordu.

Nehre yaklaştıklarında Gunnar atının önüne geçti ve dizginleri tutarak onu bir ağaç korusunun etrafından dolaştırdı. Bir açıklıkta Kat, beyaz örtüler, benekli teneke tabaklar ve şampanya kadehleriyle donatılmış güzel bir masa görebiliyordu.

"Ne...?" Kat'ın gördüğü manzara karşısında söyleyecek sözü yoktu. Gunnar'ın planladığı dağ pikniği karşısında hayrete düşmüştü ve tüm bu çabaları hayal bile edemiyordu.

"Atları biraz dinlendirelim, olur mu?" Atından inmesine yardım etti.

Gunnar atları serin su içebilecekleri nehir kenarındaki bir ağaca bağlarken, Kat bir dakikalığına etrafına bakındı, kollarını ve bacaklarını gerdi ve saçlarını taktığı şapkadan kurtardı.

"Kat?" Gunnar arkasındaydı ve usulca ona sesleniyordu.

Kadın arkasını döndüğünde, adam tek dizinin üzerine çökmüş onu bekliyordu. "Tatlı Kat," dedi elini onun elinin içine alarak.

Kat, sevgili erkekini gördüğünde gözlerinden yaşlar boşanmak üzereydi.

"Benimle evlenir misin, Kat?" Gunnar fısıltıyla sordu. Boğazını temizledi ve devam etti. "Tüm günlerimiz boyunca benim karım olur musun? İyi günde, kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta?"

Kat konuşamıyordu. Adam onun nefesini kesmişti.

"Geleceğin ne getireceğini bilmiyorum, sevgili kızım," dedi Gunnar, "ama söz veriyorum, yemin ediyorum, seni asla terk etmeyeceğim, seni asla yüzüstü bırakmayacağım. Ve bu sözü her gün yenileyeceğim."

"Evet, Gunnar," derken buldu kendini dizlerinin üzerine çöküp onun kollarına atılırken, "Tüm günlerimiz boyunca senin karın olacağım."

Gunnar West için bir daha asla gözyaşı dökmeme kararlılığına rağmen, Kat'in gözyaşları, kovboyuna duyduğu ezici bağlılıktan dolayı yüzünden aşağı aktı.

Gunner hâlâ onun elini tutarken, parmağına pırlantalar ve güneşi yakalayıp ışığı ve renkleri kıran büyük bir opal ile süslenmiş güzel bir altın yüzük taktı; bu daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

Dağların kenarındaki masada yedikleri öğle yemeğinde Kat'in büyük bir düğün, Gunnar'ın da uzun bir nişan istemediğine karar verdiler ve birkaç hafta sonrasına bir tarih belirlediler. Tören ve ardından verilecek öğle yemeği çiftliğin arazisinde yapılacaktı.

Konuk listesi küçüktü ve Kat'in annesinin yanı sıra Gunnar'ın babası ve kardeşlerini de içeriyordu. Marta ve June kocalarıyla birlikte oradaydı ve Jackie ile Red aşçı değil de misafir oldukları için mutlu görünüyorlardı. Justice'in ısrarı üzerine bu onur kendisine aitti.

Josh Quell kasabadan genç ve güzel bir hayvan doktoruyla geldi. Shep ve Arlene de Kat ve Gunnar için mutluluktan parlıyorlardı. Tıpkı

JaneAnn.

Kat, Chicago'daki eski arkadaşlarından hiçbirini davet etmedi. "Onlara Noel kartı göndereceğim," dedi gülümseyerek, "Gunnar ve Kat West'ten."

Hayatında yeni bir sayfa açmanın zamanı gelmişti.

DÜĞÜN GÜNLERİNDE, ERKEN SONBAHAR GÜNEŞİ PIRIL PIRIL PARLIYORDU. KAT Çimenli çayır koridorunda beyaz danteller giyerek ve mor Rus adaçayı, okalıptüs ve Kraliçe Anne dantellerinden yapılmış romantik bir buket taşıyarak yürüdü. Kovboyu, özel dikim takım elbisesi ve en iyi şapkasıyla uzun ve çarpıcı görünüyordu.

Yürüyüş sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu ama Gunnar'a ulaştığında, Gunnar onun elini tuttu ve o da Gunnar'ın adını aldı. İyi ya da kötü.

Vaiz onları karı koca ilan ettiğinde, Gunnar yavaşça ellerini onun beline koydu ve sonra kollarını ona doladı, alıştığı şekilde onu kendine çekti ve sanki onu hiç bırakmayacakmış gibi hissettirdi. Ve öpüşüklerinde, var olan tek iki kişi onlardı.

Öpüşme o kadar uzun sürdü ki, konuklar ve vaiz sabırsızlandılar ve çayırda yiyecek ve içeceklere doğru yürümeye başladılar.

Bay ve Bayan West'in umurunda bile değildi.

Daha sonra konuklar pasta ve kahvelerini yudumlarken Ridge West ayağa kalktı ve su bardağını çatalının dişleriyle tokuşturdu. "Millet," dedi Ridge gruba, "bir dakikanızı alabilir miyim?"

Ortalık sakinleştğinde Ridge, Kat'e, annesine ve Ash'e Batı klanına hoş geldiniz dedi. Hiçbirinin hayatının, mutlu bir şekilde, asla aynı olmayacağını söyledi. Sonra gülümsemeler ve gözyaşları arasında Ridge bir hikâye anlatmaya başladı.

"Hayat şaşırtıcı ve keyifli hikayelerle doludur," dedi kendi hayat hikayesini ve yıllar önce güzel Randi Petersen hayatına girdiğinde ne kadar şaşırdığını düşünerek.

Bu günle ne kadar gurur duyacağını biliyordu.

"Ancak çok az hikaye, en büyük oğlum Gunnar'ın bir telefona cevap vermek için hastaneye gittiği ve ailesiyle birlikte eve döndüğü zamanki kadar şaşırtıcı ya da keyiflidir."

GÜNÜN İLERLEYEN SAATLERİNDE, GÜNEŞ BATARKEN VE KONUKLAR
VEDALAŞIRKEN,

Gunnar Kat'i kenara çekti ve ona küçük kadife bir kutu uzattı. İçinde bir düğün hediyesi olduğunu söyledi ve Kat bunun başka bir güzel mücevher parçası olduğunu düşündü. Gunnar ona parlak hediyeler yağdırmaktan vazgeçmiyor gibiydi ve Kat her zaman çok mutlu oluyordu.

Onun yerine, 22 numaranın parlak bir anahtarıydı.

Kat West'in severek büyüdüğü daireyi satın almıştı. "Yalnız senindir Kat West," dedi gülümseyerek. "Arada bir çiftlikten uzaklaşmak isteyebilirsin; tüm erkeklerden uzak bir mola."

"Belki *bütün* erkekler değil," dedi Kat anahtarı sallarken gülümseyerek. Ara sıra sadece kocası için yemek pişirmenin ve Gunnar'la baş başa vakit geçirmenin ne kadar güzel olabileceğini düşünüyordu - her ne kadar büyük aile evindeki hayatı sevse de.

Gunnar şakacı bir tavırla, "Belki seni ziyarete gelebilirim," dedi.

"Belki," dedi Kat, "ama dikkatli ol. Seni karantinaya alabilirim kovboy."

"Bunu sen yap, şerif," dedi Gunnar. Sonra da karısını öptü.

SON

* * *

DAHA FAZLA WEST KARDEŞLER ROMANI

West kardeşlerle daha fazla tatlı romantizme hazır mısınız?

West Brothers Romances 2'de ailenin geri kalanıyla tanışın -
6!

KOVBOYUNU ÇIZMEK

Bir West Kardeşler Romantizmi #2

Güzel ve zengin Paislee'nin mükemmel bir hayatı var gibi görünmektedir ama kontrolcü nişanlısının boğucu pençesinde kendini kaybettiğini hissetmektedir. Bu yüzden büyükannesi bir aile gizemini çözmek için bir yolculuğa çıkmayı önerdiğinde, bu şansa balıklama atlar. Cevapları bulmaya karardır ve Pike West'i eski yerleşimcinin ahırına kadar takip ettiğinde umduğundan fazlasını bulur. Kar fırtınası yüzünden kapana kısılan Paislee, çok geçmeden bir kır elbisesi giyer ve hayal gücünü yakalayan kovboyla mum ışığında yemek yer. Acaba onun kalbini de yakalayabilecek midir?

KOVBOYUNU KARIŞTIRMAK

Bir West Kardeşler Romantizmi #3

Colton West için hayat eğlence ve oyundan ibarettir, ta ki çiftliğin yeni güzel aşçısıyla tanışana kadar. Ama o eğitimli bir aşçıdır.

ve Colton'ın sakinleşmesini istiyor. Yaşlı kamp aşçısı emekli olduğunda, Colton'ın beklediği son şey onun yerine geçecek kişiye aşık olmaktır. Ancak Şef Liu Chen onun bedenini ve ruhunu beslediğinde, kalbi de çok geride kalmayacaktır.

Liu başarılı ve kendine güvenen dördüncü kuşak bir Çinli-Amerikalıdır. Ailesi ve büyükanne ve büyükbabası onun bir kovboya aşık olmasını engellemektedir. Ama Colton savaştan pes etmeyecektir. Ve Liu'nun kalbi, aşkını kazanmak için çok çalışan bu adama karşı yumuşamaya başlar.

GÜNBATIMI KOVBOYU

Bir West Kardeşler Romantizmi #4

Serseri eski sevgilisi tüm birikimlerini alıp gittikten sonra Casey Parks kendini toparlamak ve yeniden inşa etmek zorundadır ve bunu intikam hırsıyla yapar. Esir almayan tavrı, Wyoming'deki emlak imparatorluğunu yeniden inşa etmek için ihtiyacı olan tek şeydir. Ta ki hırsı onu kasabanın efsanesi, milyarder hayırsever ve başının en büyük belası Ridge West ile karşı karşıya getirene kadar. Yakışıklı dul adam gözünü kendi bölgesine dikince Casey onu yavaşlatmak için tüm numaralarını devreye sokar ama ne kadar süreyle?

Ridge West aşk için çok uzakta. En azından kendine bunu söyleyip duruyor. Ama kalbi ona farklı bir hikaye anlatmaktadır. Özellikle de Casey Parks'a yakın olduğunda. Kız, uzun zamandır uykuda olan parçalarını uyandırır. Onun her hareketini alttan alsa, manevra yapsa ve baltalasa bile. Casey'den hoşlanmıyor bile - ona aşık olması mümkün değil... olabilir mi?

ŞIMARIK KOVBOY KIZI ÖPÜCÜKLERİ

Bir West Kardeşler Romantizmi #5

Sassy, West Ranch'teki yaz stajını alabilmek için çok çalıştı. Buna mecburdu - bir söz vermişti ve önemsedığı çiftlik çalışanlarının üzerine bomba gibi düşse bile bu sözü tutmayı hedefliyordu. Ama ne zaman arkasını dönse, bir kovboy onu zor durumdan kurtarıyor ve dikkatini görevinden uzaklaştırıyor gibi görünmektedir. Onun beceriksiz flört girişimleri bile sevimli ve silahsızlandırıcıdır.

Sonunda üniversiteyi bitiren Ash West, çiftliği yönetmeye yardım etmeye hazırdır ama bunun yerine yeni stajyerleri Sassy ile karşılaşmaya devam eder. Ash, Sassy'nin kıvrımlarının ve ışıltılı gülümsemesinin ardında beladan başka bir şey olmadığını bilir, ancak kovboy kızından bir öpücük çalmayı hayal etmekten kendini alamaz.

Ash ve Sassy için ilk aşk alev alev yanmaktadır ve tutkuları onları şaşkına çevirir. Ama Sassy'nin sırrı daha da yakıcıdır. West ailesinin dünyasını gerçekten sarsabilir ve planladığı gibi eve dönebilir mi? Yoksa Ash onun gerçekte kim olduğunu keşfettikten sonra o ve Ash mutluluğu bulabilecekler mi?

BATI ÇİFTLİĞİNDE BİR NOEL

Bir West Kardeşler Romantizmi #6

Sassy, Wyoming'e ve Ash'e geri döndüğünde Noel'e kadar kalacağına söz vermişti. Ash, geleceğinde bir kovboy olup olmadığına karar vermesi için ona zaman tanıyor ama parıldayan ışıklar ve yağan kar ona yaklaşan son tarihi hatırlatıyor. Tüm içgüdüleri ona Sassy'yi yakalamasını ve asla bırakmamasını söylerken, nasıl sabırlı olabilir ve aşk hikâyelerinin gelişmesine izin verebilir?

West Ranch'te aile, gergin bir damat, endişeli bir gelin ve geçmişteki kız arkadaşlarının hayaletleriyle birlikte bir tatil düğününe hazırlanırken bir telaş vardır. West kardeşlerden biri özel bir Noel sevinci beklerken, bir diğeri hayatlarını alt üst edecek bir sır saklamaktadır.

Noel arifesindeki düğün bir aksilik olmadan gerçekleşecek mi? Ash ve Sassy'nin aşk hikayesi güzel bir kurdeleyle sarılacak mı? Noel sezonunu birlikte kutlarken tüm West ailesine yetişin. Kızak gezintileri, birden fazla sürpriz ve tabii ki kar olacak!

BEKLENMEDİK KOVBOYU

West Brothers Romansları'nda ücretsiz bir hikaye

O bir kovboy arıyordu, inek değil. Sonra tehlikeli bir boğa geyiği, bu şehirli züppenin göğsünde atan kovboy kalbini ortaya çıkarır.

[Beklenmedik Kovboy'u ücretsiz indirmek için buraya tıklayın.](#) Veya [KathyFawcett.com](https://t.me/cevirigiller) adresine gidin

KATHY FAWCET TİN DİĞER KİTAPLARI

Omuz Sezonu, Michigan Gölü Lodge #1

Kay sonunda hayatını yeniliyor. Şimdi bunu kiminle paylaşacak? Yenilenme, kefarete ve romantizm üzerine bu eğlenceli hikâyede, ikinci bir şansa sahip olan tek şey Michigan Gölü'ndeki eski ve rustik bir kulübe değildir.

Su Dansı, Michigan Gölü Lodge #2

Michigan Gölü Köşkü Serisi'nin ikinci kitabında, Kay'ın sonsuza dek sürecektir mutluluğu genç kızların istilasından kurtulabilecek mi?

KATHY FAWCET THAKKINDA

Kathy Fawcett, hayatının büyük bölümünü Michigan eyaletinde geçirmiş ödüllü bir reklam yazarıdır. Wyoming'li kovboyuyla üniversitede, her ikisi de Kuzey Michigan Üniversitesi'ne devam ederken tanışmış. Steve Fawcett, yazarı Jackson Hole'un dışındaki Wilson, Wyoming'deki evi ve ailesiyle tanıştırdı ve onlarca yıl sonra ikili mümkün olan her fırsatta oraya seyahat ediyor. Kathy birkaç yıl boyunca Detroit'in banliyösünde yaşadı.

Üç çocuğunu büyüttü ve yoğun bir serbest yazarlık kariyerinin tadını çıkardı. Kathy şimdi Michigan Gölü yakınlarında yaşıyor. Kocasıyla birlikte kamp yapmaktan, kayak yapmaktan ve bisiklete binmekten hoşlanıyor. Yazarı [Instagram](#) ve [Facebook](#)'ta takip edin ve Kathy@kathyfawcett.com [Kathy](#)adresinden 'ye bir e-posta yazın - cevap yazmayı çok seviyor.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

